

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΑ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1/15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1974 | ΑΡΙΘ. 17-18

ΑΝΑΓΚΗ ΨΥΧΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ

Ἡ πολλαχόθεν ἀπευθυνθεῖσα ἔκκλησις πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν Ἑλληνοκυπρίους, ἵνα οὗτοι ἐπιδείξουν σύμπνοιαν καὶ ὁμόνοιαν, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ ἐθνικὴν ἐπιταγὴν, συμπίπτει κατὰ πάντα πρὸς ὅ,τι διεκήρυσσε καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Κ. Καραμανλῆς κατὰ τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ πρόσφατον λόγον του. «Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν Κύπρον, εἶπεν ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, αὕτη ἔχει ἀποδυθῆ εἰς ἓνα πολὺπλευρον ἀγῶνα εἰς ὅλα τὰ μέτωπα, γιὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τὸ δίκαιον στὴν δοκιμαζομένη μεγαλόνησο. Ὁ ἀγὼν εἶναι δύσκολος. Ἀλλὰ εἶναι ἀγὼν δίκαιος. Καὶ θὰ κερδηθῆ τελικῶς, ἂν ἐπιδείξωμεν καρτερίαν, μεθοδικότητα, ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικότητα. Τὰς ἀρετὰς αὐτὰς ὀφείλων νὰ ἐπιδείξουν καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου, ἀφοῦ ὁμοῦς πρωτίστως ἐπιτόχουν ψυχικὴν ἐνότητα, χωρὶς τὴν ὁποίαν θὰ θέσουν ἐν κινδύνῳ ὄλον τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ».

Ὅθεν γενικὴ εἶναι ἡ εὐχή, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰ αἰτήματα τῶν ἐξαιρετικῶς κρισίμων περιστάσεων καὶ συσπειρωθοῦν πέριξ τῆς νομίμου πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς ἡγεσίας αὐτῶν εἰς μίαν ἀδιάσπαστον ἐνότητα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ποικίλων κινδύνων, οἵτινες ἀπειλοῦν αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν αὐτῶν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ δικαίου, εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ ἀποδώσῃ τὸ δίκαιον καὶ τὴν εἰρήνην εἰς τὴν τραγικῶς πάσχουσαν ἑλληνικωτάτην Μεγαλόνησον Κύπρον!

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Ζ'.

Η ΝΕΟΤΗΣ

1. Κατελήγομεν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ὅτι τὴν αἰτίαν τῶν ψυχικῶν φαινομένων καὶ τὸ ὄν ποῦ λέγεται ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ ἐρμηνεύσῃ ἢ τε Φιλοσοφία, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη Ἐπιστήμη. Νῦν διαβεβαιούμενοι λέγομεν, ὅτι μόνῃ ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία δίδει τὸν τέλειον καὶ ἰκανοποιητικώτατον ὀρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τοῦτον διατυπώνει ὁ φιλοσοφῶν Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας μας Γρηγόριος ὁ Νύσσης: «Ἄνθρωπός ἐστι ποίημα Θεοῦ λογικόν, κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν γενόμενον τοῦ κτίσαντος αὐτὸν» (Migne, PG 30, 12è.). Διευρύνων δὲ τὴν ἐρμηνείαν τῆς «λογικότητος» τοῦ ἀνθρώπου ἐπάγεται: (Κάτω μὲν γὰρ κεῖται ὁ ἄνθρωπος, κάτω δὲ καὶ τῷ χεῖρει αὐτοῦ καὶ τῷ πόδε· ἀλλ' ἡ διάνοια τούτου συναναβαίνει εἰς ὕψος τοῖς πτηνοῖς, καὶ τὰ πτερωτά, ἄλωτά... Οὐδὲν κατέχει τὸν τοῦ ἀνθρώπου λογισμὸν· τὰ ἐν βυθῷ διερευνᾶται, τὰ ὑπὲρ γῆς θηρᾶται, τὰ ἐν τῷ ἀέρι προκαταλαμβάνει, καὶ εἰς γῆν κατασπάσας, ἀποκομίζει... Ὅρας ποῦ ἔχεις τὸ «κατ' εἰκόνα» γεγενῆσθαι Θεοῦ; Κατὰ τὸ ἀρχικὸν δηλαδή, καὶ τὸ τῆς ψυχῆς νοερόν τε καὶ λογικόν» (αὐτόθι).

2. Καὶ τὸ μὲν «κατ' εἰκόνα» εἰδομεν ποῦ ἐγκεῖται ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, κατὰ τὸν Γρηγόριον, τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ἐρμηνεύοντα. Ἰδωμεν νῦν ποῦ ἐγκεῖται καὶ τὸ «καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ἰδοῦ τί σχετικῶς λέγει καὶ περὶ τούτου ὁ θεῖος Γρηγόριος: «Ἔστιν οὖν δυνάμει μὲν τὸ ἐν ἐμοὶ λογικόν καὶ νοερόν, ὃ δὴ καὶ «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ πε-

ποιεῖσθαι με δείκνυσιν· ἐνεργεία δέ, τὸ καὶ ἀντιποιηθῆναι τῆς ἀρετῆς, καὶ πράξει κατορθῶσαι τὸ καλόν, καὶ οὕτως ἐλθεῖν διὰ τῆς ἀρίστης πολιτείας εἰς τὸ «καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Θεοῦ. Ὡστε τὸ μὲν «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ, ἀρχὴ ἐστὶ καὶ ρίζα τοῦ ἀγαθοῦ, ἣν εὐθὺς ἐν τῷ κτίζεσθαι συγκαταβεβλημένην τῇ φύσει μου ἔσχηκα· τὸ δὲ «καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ, ἔσχατον ἐκ τῶν ἔργων μου, καὶ τῶν περὶ τὰ καλὰ πόνων, καὶ τῆς πρὸς ὅλην ζωὴν ἐναρέτου διαγωγῆς, περιγίνεται μοι. Εὐλόγως τοίνυν, οὐχ ἅμα τῷ κτισθῆναι, καὶ τὸ «καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ εὐθὺς γενέσθαι μοι ὁ κτίσας ἀπεφῆνατο. Ἄκουε γὰρ καὶ τί φησιν ἐν Εὐαγγελίῳ· Γίνεσθε τέλειοι, καθὼς ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος τέλειός ἐστιν· ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (ἐνθ' ἄν. 30,32).

*

3. Καὶ νῦν ἐπιτραπήτω ἡμῖν τὸ ἐρώτημα: Ποία ἄλλη Ἐπιστήμη ἢ ποῖος κλάδος αὐτῆς καὶ ποῖον ἕτερον μάθημα δύναται νὰ διδάξῃ τοὺς νέους τὴν θεῖαν ταύτην ἀλήθειαν; Τὴν ἀλήθειαν τῆς θείας καταγωγῆς των καὶ τῆς ἀπείρου ἀξίας τῆς ψυχῆς των, ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς χριστιανικῆς ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως; Τὸ μάθημα, τὸ οὕτω λεγόμενον «τῶν Θρησκευτικῶν», — ποῦ ἴσως καὶ ἐκ τοῦ ὅρου ἀκόμη ἐπιζητεῖ νὰ ὀδηγήσῃ εἰς ποῖαν τινὰ συσχότισιν τοῦ περιεχομένου του, ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ ὅρου δημιουργεῖται ἡ πρώτη ἀντίληψις ὅτι περὶ μαθήματος ὁμιλοῦντος περὶ Θρησκείας καὶ Θρησκευτῶν γενικῶς πρό-

κειται καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ κατ' ἐξοχὴν μαθήματος τῆς χριστιανικῆς ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως, τῆς κατὰ τὰς Εὐαγγελικὰς διδασχὰς καὶ τὰς τοῦ Κυρίου διατυπώσεις καὶ θείας Ἀποκαλύψεις, προτιθεμένου νὰ οἰκοδομήσῃ τὰς ἀπαλὰς τῶν χριστιανοπαίδων ψυχὰς; — Ποῖον λοιπὸν μάθημα προσλαμβάνει τὴν οἶαν ἔχει φύσει τε καὶ θέσει ἀξίαν τὸ μάθημα τῆς χριστιανικῆς ἀγωγῆς καὶ ἐποικοδομῆς; Καὶ πῶς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀποτολμᾶται ἢ μείωσις τῆς ἀξίας αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦτο νὰ τίθεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς πάντων τῶν τῆς Ἐγκυκλίου Παιδείας» μαθημάτων; Διότι, ποῖον ἄλλο μάθημα, ἐκτὸς τῆς θεοπνεύστου Γραφῆς καὶ τῆς Πατερικῆς διδασχῆς, δύναται νὰ διδάξῃ τὰς ἀπαλὰς τῶν νέων ψυχὰς, μὲ τόσον ἐντυπωτικὸν καὶ τόσον ὑπεροχὸν τρόπον, καθ' οἷον θαυμαστόν, φέρ' εἰπεῖν, τρόπον διδάσκει καὶ τοὺς νέους καὶ πάντα ἄνθρωπον ὁ θεηγόρος Βασίλειος, μὲ τὴν συμπεπυκνωμένην πράγματι σοφίαν του, πάσας τὰς σωτηριώδεις ἀληθείας, ὅπως ἐν τῇ ἑαυτοῦ Ὁμιλίᾳ «Εἰς τὸ Πρόσεχε σεαυτῶ»;

4. Ὁ μέγας Βασίλειος λοιπὸν, ὁ οὐρανοφάντωρ τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ καὶ Διδάσκαλος, λέγει πάντας ἡμᾶς διδάσκων καὶ παραινῶν: «Πρόσεχε σεαυτῶ! Μήτε τοῖς σοῖς, μήτε τοῖς περὶ σέ, ἀλλὰ σεαυτῶ μόνω πρόσεχε· ἄλλο γάρ ἐσμεν ἡμεῖς αὐτοί, καὶ ἄλλο τὰ ἡμέτερα, καὶ ἄλλο τὰ περὶ ἡμᾶς. Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐσμεν ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς, καθὸ «κατ' εἰκόνα» τοῦ κτίσαντος γεγενήμεθα, ἡμέτερον δὲ τὸ σῶμα καὶ αἰδι' αὐτοῦ αἰσθήσεις, περὶ ἡμᾶς δὲ χρήματα, τέχνη καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ βίου κατασκευή. Τί οὖν φησιν ὁ λόγος; Μή τῆ σαρκὶ πρόσεχε· μηδὲ τὸ ταύτης ἀγαθὸν ἐκ παντὸς τρόπου δίωκε, ὑγείαν καὶ κάλλος καὶ ἡδονῶν ἀπολαύσεις καὶ μακροβίωσιν· μηδὲ χρήματα καὶ δόξαν καὶ δυναστείαν θαύμαζε· μηδὲ ὅσα σοι τῆς προσκαιροῦ ζωῆς τὴν ὑπηρεσίαν πλη-

ροῖ, ταῦτα μεγάλα νομίσας τῇ περὶ ταῦτα σπουδῇ τῆς προηγουμένης σεαυτοῦ ζωῆς καταμέλει. Ἀλλὰ πρόσεχε σεαυτῶ, τοῦτέστι τῇ ψυχῇ σου. Ταύτην κατακόσμει, καὶ ταύτης ἐπιμελοῦ, ὥστε πάντα μὲν τὸν ἐκ τῆς πονηρίας ἐπιγινόμενον αὐτῇ ρύπον ἀποικονομεῖσθαι διὰ τῆς προσοχῆς, πᾶν δὲ τὸ ἀπὸ κακίας αἴσχος ἀποκαθαίρεσθαι, παντὶ δὲ τῶ ἐξ ἀρετῆς κάλλει κατακοσμεῖν αὐτὴν καὶ φαιδρύνειν. Ἐξέτασον σεαυτὸν τίς εἶ, γνῶθι σεαυτοῦ τὴν φύσιν· ὅτι θνητὸν μὲν σου τὸ σῶμα, ἀθάνατος δὲ ἡ ψυχὴ, καὶ ὅτι διπλῆ τίς ἐστὶν ἡμῶν ἡ ζωὴ· ἡ μὲν οἰκεία τῇ σαρκὶ ταχὺ παρερχομένη· ἡ δὲ συγγενὴς τῇ ψυχῇ μὴ δεχομένη περιγραφὴν» (παρὰ Κων. Γ. Μπύνη, Εἰς τὸ πρόσεχε σεαυτῶ, σ. 25, 6).

*

5. Ὁλη ἡ σοφία τῆς ζωῆς ἐμπερικλείεται εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας σοφωτάτας τοῦ μεγάλου καὶ ἐνδόξου ἐκκλησιαστικοῦ Πατρὸς Βασιλίου γραμμᾶς. Ποῖος ἔμπειρος παιδαγωγὸς ἢ διδάσκαλος σοφὸς θὰ ἠδύνατο νὰ διδάξῃ τοὺς νέους τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς, τὸν προορισμὸν καὶ τὰ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὑψίστου προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν τελείαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἱκανοποίησιν, ἣν εὐρίσκει ἐν τῇ πίστει τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς αἰωνιότητος, ἐν τῇ ἐλπίδι τῆς μακαρίας ζωῆς καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ ἀπειροτελείου ὄντος, τοῦ δημιουργοῦ τοῦ παντὸς καὶ ἡμῶν Πατρὸς παναγάθου καὶ πανοικτίρμονος, μέλλοντος νὰ καταστήσῃ ἡμᾶς κληρονόμους τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων, ὡς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, «ὄφθαλμὸς οὐκ εἶδεν καὶ οὖς οὐκ ἤκουσεν καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη», ἐκτὸς τοῦ θεοπνεύστου λόγου τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς θεηγόρου Πατερικῆς σοφίας καὶ διδασχῆς;

Ἀλλὰ θὰ συνεχίσωμεν!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητῆς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Τὴν 15ην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τρ. ἔ. ἐγένετο ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Χρυσόστομου εἰς τὴν νεοϊδρυθεῖσαν Μητροπολιν Νέας Σμύρνης ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίας Φωτεινῆς.

Κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρόνισεως παρέστησαν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πειραιῶς κ. Χρυσόστομος, Ν. Ἰωνίας καὶ Ν. Φιλαδελφείας κ. Τιμόθεος, Περιστερίου κ. Ἀλέξανδρος, Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Στέφανος, Ἄρτης κ. Ἰγνάτιος, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Θεόκλητος, Καισαριανῆς κ. Γεώργιος καὶ Μεσογαίας κ. Ἀγαθόνικος, αἱ τοπικαί, πολιτικαί καὶ στρατιωτικαί Ἀρχαὶ καὶ πλῆθος λαοῦ.

Ὁ Σεβ. κ. Χρυσόστομος κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν αὐτοῦ εἶπε τὸν ἀκόλουθον ἐνθρονιστήριον λόγον:

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Τίμιον Πρεσβυτέριον,

Κύριοι Ὑπουργοί,

Κύριοι Ἐκπρόσωποι τοῦ Στρατοῦ καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας,

Ἐντιμότατοι Ἀρχοντες τῆς Πόλεως ταύτης,

Ἐλλογιμώτατοι τῆς Παιδείας Λειτουργοί,

Λαὲ τοῦ Κυρίου ἡραπημένε,

«Χάριν ἔχω τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι πιστόν με ἡγήσατο, θέμενος εἰς τὴν διακονίαν ταύτην» (Α' Τιμ. α' 12). Διακονίαν πίστεως ἐν Χριστῷ, ἀγάπης θείας καὶ ἀνυπερβλήτου καὶ ἐλπίδος ζωῆς αἰωνίου. Διακονίαν ὑπὲρ ἧς Χριστός, ὁ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Δομῆτορ καὶ Ἀρχηγός, ἑαυτὸν ἔδωκε γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. Χάριν οὖν ἔχω τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι ἔθετό με διάκονον ἐν τῇ Ἱερῇ τῶν Συνοναίων Ἐκκλησίᾳ, ἐπὶ τοὺς ὄμους τῆς ἐλαχιστότητός μου ἐναποθέτων ἀπὸ τοῦ νῦν τὴν ὑπερβαλόντως τιμητικῆς ἐδθύνης ἀποστολικῆν ταύτην διακονίαν τῆς ἀντιπαροῦς καὶ παροικούσης, ἄχρι καιροῦ, ἐν τῇ φιλοξένῳ ταύτῃ γῆ τῆς Μητρὸς Πατρίδος Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Σμύρνης, πιστόν με ἡγησάμενος διὰ τὴν διακονίαν ταύτην. Ἀλλὰ τῆς διακονίας μου ταύτης τίς ὁ ἐν χρόνῳ φορεὺς καὶ ἐνσαρκωτής; Φορεὺς ὁ ἀσίγαστος πόθος καὶ νόστος τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλληνίδος καὶ ξένης γῆς διαθερμαινόμενος, ἐπ' ἐλπίδι στεροῦ,

ψυχικός καὶ πνευματικός κόσμος τοῦ τιμίου καὶ μαρτυρικοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου τοῦ ἐκ τῆς Ἰωνίας γῆς ἔλκοντος τὴν καταβολὴν καὶ καταγωγὴν, ἐνσαρκωτής δὲ καὶ ἐμπροσθέντος διεορμηνέως, ὁ ἐν μέσῳ ἡμῶν διὰ τῆς πατρικῆς αὐτοῦ παρουσίας τιμῶν καὶ συγκαίρων κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην δι' ἡμᾶς καὶ ἱστορικῆν ὄντως ἡμέραν, προϋστάμενος τοῦ ἀποστολικοῦ τῶν Ἀθηναίων Θεόρον καὶ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σεβαστός μοι Γέρον Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, κ. Σεραφεῖμ, ὅστις ἔθεσεν ὡς ἐν ἐκ τῶν πρώτων μελημάτων αὐτοῦ, ἀφ' ἧς ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ ἀνήλθε Θεόρον, τὴν πραγμάτωσιν τοῦ διακαοῦς πόθου τοῦ νεομικρασιατικοῦ κόσμου, ὡς κοινὸν πόθον τῆς ἀγαπώσης αὐτοῦ ψυχῆς καὶ καρδίας, ἰδρῦσας προφρόνῳ καὶ εὐγενεῖ παραχωρήσει, πρὸς ὑλοποίησιν αὐτοῦ, καὶ τὴν Ἱεράν ταύτην Μητροπολιν Ν. Σμύρνης, ὡς δεῖγμα μὲν ἐλάχιστον φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Σμύρνης καὶ τὸν Ἐθνομάρτυρα αὐτῆς Ἱεράρχην Χρυσόστομον, εἰς μνημόσυνον δὲ αἰώνιον τῶν ψυχῶν, τῶν ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι, ὑπὲρ τῆς Μικρασιατικῆς γῆς, πεσόντων πατέρων, τέκνων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως καὶ αἰθῆς ἐν τῇ Μητροπόλει ταύτῃ τοῦ χριστιανικοῦ καὶ ἑλληνικοῦ τῆς Ἰωνίας καθ' ὅλον πνευματικοῦ μεγαλείου.

Χάριτας ὅθεν καὶ εὐγνωμοσύνην πολλὴν ὀφείλομεν πρὸς Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, διότι τὸ ἀνέφικτον μέχρι χθὲς κατεστήσατε διὰ τῆς εὐγενοῦς Ὑμῶν πράξεως ἱστορικῆν πραγματικότητα.

Διὰ τοῦτο, πιστεύσατέ μοι, ὅτι ἀπὸ τοῦ νῦν ὁ περιούσιος καὶ ἐκλεκτός τῆς Ν. Σμύρνης λαὸς καὶ σύμπας ὁ Μικρασιατικὸς κόσμος, μετὰ περισσῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως θὰ ἀκολουθῇ Ὑμᾶς, μετ' εὐγνωμοσύνης δὲ θὰ ἀναμνησκηται πάντοτε ἐκ βάθους ψυχῆς τῆς προσωπικότητος Ὑμῶν, δεόμενος ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν (ἀδελφὲ σοι κατὰ τὴν καρδίαν σου καὶ πάσαν τὴν βουλήν σου πληρώσαι), βουλήν ἀγαθὴν ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους διασκεπομένην.

Καὶ νῦν τὰς εὐχαριστηρίους μου προσρήσεις ἐν εὐγνωμοσύνῃ καὶ ὑπακοῇ πολλῇ ἀπευθύνω ἐκ βάθους καρδίας πρὸς τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις, διὰ τῆς τιμίας αὐτῆς καὶ κωνοικῆς ψήφου, προτάσει δὲ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου αὐτῆς, θεόθεν ὀδηγηθεῖσα καὶ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ συσκεφθεῖσα πιστόν με ἡγήσατο, ἵνα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σμύρνης καταστῶ ὁ Ἄγγελος αὐτῆς Ἐπίσκοπος ἀφ' ἐνός, διάδοχος δὲ καὶ συνεχιστής τοῦ ἔργου τοῦ Ἐνός μετὰ τοὺς Ἐπισκόπους Σμύρνης

Βουκόλον και Πολύκαρπον, γενναίον και ὄραϊον κατά τὸ φρόνημα και τὴν ψυχὴν Ἑλληνας Ἱεράρχου και Ἐθνομάρτυρος Χρυσοστόμου, τοῦ ἀπὸ Δράμας, διὰ μεταθέσεως ἐν ἔτει 1910 Σμύρνης κατασταθέντος πρὸς μείζονα τῆς Ἐκκλησίας ὠφέλειαν.

Τοὺς δὲ τιμῶντάς με κατά τὴν ὥραν ταύτην λίαν μοι σεβαστοὺς και ἀγαπητοὺς συνεπισκόπους, ἀξίους δὲ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεράρχας, ἰδιαίτερος εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρὸς τὴν ταπεινότητά μου ἀγάπην αὐτῶν και τιμὴν, ἀλλὰ και διὰ τὸν κόπον, εἰς ὃν ὑπεβλήθησαν, ἵνα διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν λαμπρύνουν και πολλαπλασιάσουν τὴν χαρὰν τῆς πατηγύρεως ταύτης, συγχαιροῦνται και συνεφραίνονται μεθ' ἡμῶν πνευματικῶς, δι' ὅσα ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ οἰκονομικῶς ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως ἐπιδαφιλεύει σήμερον.

Δι' ὅσα δὲ ἡ Πολιτεία ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τῆς Ν. Σμύρνης ἐπραξε, στοιχοῦσα ταῖς ἀποφάσεσι τῆς Ἱεραρχίας, ἀναγνωρίσασά με ὡς κανονικὸν και νόμιμον Ἐπίσκοπον τῆς Μητροπόλεως ταύτης, εὐχαριστίας ὁμολογῶ, εὐχόμενος τῷ σεμνῷ Στρατιώτῃ και Προέδρῳ αὐτῆς, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν λαλῆ αὐτῷ ἀγαθὰ τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, κατευθύνῃ δὲ τὰ διαβήματα αὐτοῦ και τῶν ἐν τῇ Κυβερνήσει συνεργατῶν του εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν και τῷ Κυρίῳ εὐάρεστον, ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἐνότητος και προόδου τῆς Ἐκκλησίας και τοῦ φιλοτίμου Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Πάντας δὲ τοὺς ἐν ἀγάπῃ ζεύουσι, καρδίᾳ δὲ και χεῖλεσιν ἀνυποκρίτοις προσφωνήσαντας, λίαν μοι ἀγαπητοὺς ἄρχοντας και πνευματικὸς ἡγέτας, τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου και λαοῦ, ὀλοφύχως εὐχαριστῶ, δι' ὅσα πλουσίως περὶ τῆς ταπεινότητός μου και ἐκ τοῦ περισσέυματος τῆς καρδίας αὐτῶν ἐλάλησαν. Τοὺς κύκλω δὲ μοι εὐρισκομένους ἀδελφούς και συλλειτουργούς και τὸν περιεστώτα και τιμῶντά με κατά τὴν ὥραν ταύτην λαόν, συγχαιροῦνται και τῷ Θεῷ εὐχαριστήριον ὕμνον ἀναμέλλοντα, τὸν ἀπὸ ἐγγύς, ἀλλὰ και τὸν ἐκ τῆς Ἡπειρωτικῆς γῆς προσελθόντα και μὴ φεισθέντα οἰωνδήποτε κόπων και ταλαιπωριῶν, ὡς και πάντας τοὺς ἐπὶ τῇ ἐνθρονίσει μου προθύμως προστρέξαντας, ἀπὸ μέσης καρδίας και ἐν ἀγάπῃ περισσῇ εὐχαριστῶ.

Και νῦν, ὑγρὰ ἀποσπῶντες τὰ ὄμματα ἀπὸ πεφλημένης Μητροπόλεως Ἰωαννίνων, εἰς ἣν, ὡς Βοηθὸς Ἐπίσκοπος αὐτῆς και ὑπὸ τὴν σοφὴν καθοδήγησιν τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος ἐπὶ τέσσαρα συναπτὰ ἔτη ἐν ἀγάπῃ πολλῇ και καρδίᾳ ἀγαθῇ διακονήσας, ἔρχομαι πρὸς σέ, Λαὲ τοῦ Κυρίου ἠγαπημένε τῆς λαχούσης μοι ταύτης Ἱεράς Μητροπόλεως Ν. Σμύρνης, ἔρχομαι τοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημά Του και τὴν διακονίαν μου ἐν μέσῳ ὑμῶν ἀξίως πληροφοροῦσθαι.

Αἶνον, ὅθεν, και δοξολογίαν ἀναπέμπω τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ ἡμῶν, οὐ μόνον ὅτι πιστόν με ἠγήσατο, θέμενος εἰς τὴν διακονίαν ταύτην, ἀλλὰ και τῇ ἀγαθοδότητι Προνοίᾳ Αὐτοῦ, τῇ οὕτω τὰ περὶ ἐμὲ διαταξαμένην διὰ τῆς κλήσεώς μου εἰς διαδοχὴν μάρτυρος Ἱεράρχου, ἵνα και ἐγὼ, ὡς ἐκεῖνος, τὴν διακονίαν μου τῷ Κυρίῳ και τῷ λαῷ αὐτοῦ ἐν τῇ Μητροπόλει ταύτῃ πληρώσω, εἰς ἣν οὐ κατά τὰ ἔργα μου, ἀλλὰ κατά τὴν ἰδία Αὐτοῦ πρόθεσιν και χάριν ἔθετό με Ποιμένα και Ἐ-



† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης
κ. Χρυσόστομος

πίσκοπον ἐν αὐτῇ, τῷ Ἐδαγγελίῳ δουλεύων και διὰς τῆς πρὸς ὑμᾶς διακονίας, τὸ θέλημα Αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιτελέσω, κατά δὲ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς Αὐτοῦ ἀποκαλύψω ὑμῖν τὸ τῆς θείας Αὐτοῦ οἰκονομίας σωτήριον ἔργον, ὅπερ ὑπὲρ ἡμῶν ἡ ἀγάπη Αὐτοῦ εἰργάσατο.

Ἴδου ἐν κεφαλαίῳ, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὁ τῆς ἀποστολικῆς μου διακονίας κανὼν και στόχος. Διὰ τοῦτο ἀπὸ σήμερον ἐρχόμενος πρὸς ὑμᾶς ποθῶ, ἔτι περισσότερον, νὰ διακονήσω ὑμᾶς ὡς Ἐπίσκοπος ἐν ἀγάπῃ, ἐν ἀπλότητι και καθαρότητι καρδίας, γενόμενος τοῖς πρεσβυτέροις συμπρεσβύτερος, τοῖς διακόνουσι συνδιάκονος, τοῖς ἀσθενέσι συνασθενής, τοῖς πτωχοῖς συμπτωχεύων, τοῖς πειραζομένοις συμπειραζόμενος, τοῖς λόγοις τοῦ Παύλου ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπόμενος, ὅστις λέγει: «τίς ἀσθενεῖ και οὐκ ἀσθενῶ, τίς σκανδαλίζεται και οὐκ ἐγὼ πωροῦμαι;» (Β' Κορ. 11,29). Κύριος δὲ ὁ Θεὸς δόξη μοι, ὅπως κατά τὴν διακονίαν μου ταύτην διακατέχωμαι ἀπὸ Ἡλιοῦ τὸν ζῆλον, Πέτρου τὴν ὁμολογίαν και Ἰωάννου τὴν θεολογίαν.

Ἄλλὰ και ὑμεῖς ἀπὸ τοῦ νῦν ἐμοὶ συναθλοῦντες και ἐν τῷ ἔργῳ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης συνδιακονοῦντες, συντρέξατε, ὡς εἰς ἄνθρωπος πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὡς μία ψυχὴ πρὸς τὴν τοῦ πλησίον ψυχὴν. Οἱ πρεσβύτεροι πρὸς τοὺς νεωτέρους ἐν ἀγάπῃ και κατανοήσει

ικανή. Οί πλούσιοι πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς περισσεύοντες, ἵνα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσῃτε. Διότι ὡς ὁ Ἰ. Χρυσόστομος ἐπιλέγει, αἰὶδα πολλοὺς νηστεύοντας, προσευχομένους, στεγάζοντας, πᾶσαν τὴν ἀδάπανον ἐλάβεσαν ἐπιδεικνυομένους, ὀβολὸν δ' ἕνα μὴ προεμένους τοῖς θλιβομένοις, τί ὄφελος τούτοις τῆς λοιπῆς ἀρετῆς; οὐ γὰρ παραδέχεται αὐτοὺς ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὑμεῖς δὲ οἱ τῆς κατὰ Θεὸν παιδείας καὶ σοφίας διδάσκαλοι καὶ ἐρασταὶ πρὸς τοὺς αὐτὴν ἀναζητοῦντας προσφέρατε ταύτην ἕκαστος ἐν ταπεινότητι γνώσεως καὶ κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἣν ἔλαβε παρ' Αὐτοῦ σοφίας καὶ χάριτος. Οἱ πάντες δὲ ὑπῆρκοι γενόμενοι τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ μόνου Αὐτῆ στοιχοῦντες, ὀρθοτομοῦντες παντὶ τῷ λόγῳ τῆς ἐν αὐτῇ διαπεπιστευμένης ἐν Χριστῷ σωτηρίας, τηροῦντες δὲ πιστῶς τὰ διατεταγμένα παρ' Αὐτῆς, ἵνα τοῖς αἰρετικοῖς ἀνιστῆτε, καθ' ὅσον (πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα, κἂν ἀξιόπιστος ᾖ, κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθενεύῃ, κἂν σημεῖα ποιῇ, κἂν προφητεύῃ λόκος σοι φανέσθω ἐν προβάτου δορᾷ, προβάτων φθορὰν κατεργαζόμενος) (Ἰγνάτιος πρὸς Ἡρώνα, τόμ. Β' ΕΠΕ 330).

Ταῦτα οὖν ἐπαγγελλόμενος ὑμῖν πατρικῶς, προτρέπομαι, ὅπως τὴν διακονίαν ὑμῶν ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιάς καὶ διεστραμμένης ἐπιτελεῖτε ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ «συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι ἐν ὑπομονῇ πολλῇ».

Ταύτην τὴν ὁδὸν τῆς διακονίας Ἐκεῖνος ἐχάραξεν, ἐπ' αὐτῆς οἱ ἄγιοι πάντες πειρασθέντες ἐβάδισαν, καὶ δι' αὐτῆς ἡ καθ' ὅλου ζωὴ καὶ Ἑλληνοχριστιανικὴ σκέψις καὶ καρδία τοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σμύρνης Ἱεράρχου Χρυσοστόμου διήλθε.

Τὴν ἐν προκειμένῳ δὲ τῆς τοῦ Ἐπισκόπου διακονίας εἰκόνα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀνάγλυπον παρουσιάζει ὁ λόγος, ὃν ὁ Θεοδώρητος, διὰ τὸν ἱερόν Χρυσόστομον, συνετάξατο: «Ἄλλος αὐτὸν ἔλκει ἐπικαλούμενος βοηθόν, ἄλλος καλεῖ δικαζόμενος σὺνδικον ἄλλος πεινῶν ὑπὲρ τροφῆς ἰκετεύει, γυμνὸς ὑπὲρ ἐνδύματος ἄλλος πενθῶν πρὸς παρηγορίαν αὐτοῦ δέεται ἕτερος ἐκ δεσμῶν ἀπολυθῆναι βοᾷ ἔλκει τις αὐτὸν ἄλλος, πρὸς νοσοῦντων ἐπίσκεψιν ξένος ζητεῖ καταφύγιον ἕτερος παραστάς διὰ χρῆσιν ὀδύρεται ἄλλος ἐπόπτην καὶ συμφιλιωτὴν οἰκογενειακῶν ἐρίδων προσκαλεῖ. Οὐδὲ δοῦλος πρὸς ἄλλον καταφεύγει, πικροῦ δεσπότην ὀλοφυρόμενος ἀγανάκτησιν χήρα βοᾷ τὸ ἐλέησον ἄλλη τὴν ὀρφανίαν θρηγεῖ μωρὰ τῷ Χρυσοστόμῳ καθ' ἑκάστην πρὸς ἑκάστους αἱ ἐκδουλεύσεις: Φυλακίζεται τις; καὶ ἰδοὺ συνήγορος ὁ πατὴρ ἀποβαίνει λιμὸς ἐνοχλεῖ; Καὶ τροφὸς ἐκ συνηγόρου γίνεται; Νοσεῖ τις; Καὶ εἰς ἰατρὸν ὁ τροφὸς μεταβάλλεται πένθει τις περιπέπτωκεν; καὶ ὁ πατὴρ εἰδὼς ἐξευρίσκει πρὸς τοῦτον παρηγορίαν». Ἰδοὺ, ἀγαπητοί μου, ἡ διακονία, εἰς ἣν ἔταξεν ἡμᾶς ὁ πρῶτος Διάκονος καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν Ἰησοῦς, «Ὅστις οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι. Τὴν τοιαύτην οὖν διακονίαν ἀπὸ σήμερον ἀναλαμβάνων ἐν μέσῳ ὑμῶν, δεήθητε ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅπως ἀξίως πληροφορήσω ταύτην ἐν τῇ καθ'

ἡμᾶς Ἱερᾷ Μητροπόλει πρὸς δόξαν μὲν Θεοῦ, ἔπαινον δὲ τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἴη μεθ' ἡμῶν.

Τὴν Κυριακὴν, 26ην Μαΐου τρ. ἔ. ἐγένετο ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου τῆς νεοϊδρυθείσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ν. Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κ. Προκοπίου ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς κ. Χρυσοστόμου, Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Στεφάνου καὶ Παροναξίας κ. Ἐπιφανίου.

Κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ ὁ Σεβ. κ. Προκόπιος εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

Σεβασμιώτατέ μοι Γέροντα,

Ἄγιοι Ἀρχιερεῖς,

Θεοτίμητε ἱεροουργὲ Ἱεραρχία τῆς προσωπικῆς μου Πεντηκοστῆς,

Ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Θουσιαστῆριον ἱστάμενος περιδεῆς, «φόβῳ συνέχομαι καὶ τρόμῳ παρίσταμαι, ὁρῶν Θεοῦ πρὸς ἐμὲ συγκατάβασις».

Ὅτι προηγήθη καὶ ὅτι μέλλει, ἀφάτοις οἰκτιρμοῖς τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας, νὰ συντελεσθῇ, ἤλθε διὰ τὴν ζωὴν μου, εἰς μίαν στιγμὴν ἐξόχως ἀθλον καὶ οὐδαμῶς ἀναμενομένην, εἰς μίαν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐγὼ τῆς Ἀρχιερωσύνης τὸ ὕψος καὶ τοῦ Ἐπισκόπου τὸν βαθμὸν, ξένα ὄλωσ καὶ ἀφανοῦσα καὶ πάντη ἀνέφικτα δι' ἐμὲ καὶ τὴν πνευματικὴν μου πτωχείαν καὶ σμικρότητα ἐβλεπον.

Ὡς ὁ Παῦλος, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκείνην τῆς Δαμασκοῦ, «ἡμέρας μέσης, εἶδον, Σεβασμιώτατε, κἀγὼ οὐρανῶθεν, ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμπαν με φῶς».

Ὅργανα δὲ τῆς βουλῆς τοῦ Αἰωνίου καὶ Ἄγγελοι Αὐτοῦ, οἱ τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱεράν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Κανονικῆς καὶ ἀκίβδηλεύτου, ἀποτελοῦντες Σύνοδον, οἱ Θεόθεν ὀδηγηθέντες εἰς τὸ προκειμένον μέγα Μυστήριον.

Αἶνον, ὅθεν, καὶ δόξαν καὶ τὸν Τρισάγιον ὕμνον ἀναμέλω τῷ οὕτως φιλανθρωπῶς οἰκονομήσαντι καὶ ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν καὶ τὸ πολὺ τῆς ἀσθενείας μου προσβλέψαντι Οἰκτιρμοῖ καὶ Φιλανθρώπῳ Θεῷ.

Ἄρά γε, τί πρῶτον καὶ τί ὕστερον, τὴν ὥραν αὐτὴν, ὁ τάλας ἐγὼ, νὰ ἀναλογισθῶ; Τῆς ἐπισκοπῆς τὴν ὑπεράγγελον τιμὴν καὶ ἀξίαν, ἣ αὐτῆς τῶν καθηκόντων τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος;

Εἰς τὰ ὧτά μου ἤκει ἕνα ἄλλος ἢ τοῦ Χρυσοστομίου σάλπιγξ: «Σὺ δέ, ὁ τὴν Ἐπισκοπὴν λαζῶν, ὅσω πρὸς μείζονα ὄγκον ἀναβέβηκας, τόσω πλείονα ἀπαιτηθῆσιν».

Τόλμη τόλμημα, τόλμη τολμάται τούτο. 'Εφ' ὅσον, (οὐχὶ διδασκαλίας μόνον, ἀλλὰ καὶ πενήτων προστασίας καὶ χειροτονιῶν δοκιμασίας καὶ μυρίων ἄλλων), τὸν λόγον καὶ τὴν ἀπολογία, ὅταν «καὶ πάλιν ἐλεύσεται», (ακριῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς), ὁ Κύριος τῆς δόξης μέλλει νὰ ἐκζητήσῃ.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα! 'Αλλ' ἔχω τὴν πίστιν αὐτὴν, τὴν μετακινούσαν ὄρη καὶ βάλλουσαν εἰς τὴν θάλασσαν; Εἶμαι πύριος, ἔδραϊος, ἀνήρ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, προφήτης, τὰ ἄνω ζητῶν, διὰ νὰ βαστάσω, γινόμενος 'Επίσκοπος, τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα;

Δειλιῶ, ὡς ἄλλος Μωϋσῆς, εἰς καιροὺς δυσχειμέρων καὶ διὰ τὴν 'Αγιοτάτην 'Εκκλησίαν, τῇ ἀληθείᾳ, μαρτυρικούς, δὲν ἀγνοῶ πρὸς πολλοὺς καὶ πόσους ἔχω νὰ ἀντιπαλαίω, ἀλλὰ «πάντα ἰσχύσω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ», καὶ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον, θαρρήσας ἀκούω τῆς φωνῆς 'Εκείνου, «Ὅστις, δι' Ὑμῶν, τῶν Κανονικῶν τῆς Νύμφης αὐτοῦ 'Εκκλησίας 'Επισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν, μὲ καλεῖ καὶ τοῦ 'Ησαίου φθέγγομαι τὸ ρῆμα' («ἐγὼ Κύριε»).

'Η συναισθησις ὅμως αὐτοῦ τοῦ («ἐγὼ Κύριε») μὲ τρομάζει. Τὸ μέγεθος τῆς ἐθθότης μὲ συγκλονίζει.

Διότι, ἐὰν εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, τὸ φῶς Χριστοῦ, ὁ 'Επίσκοπος, ὁ εἰς τύπον Χριστοῦ, κατὰ τὸν Θεοφόρον 'Ιγνάτιον, φαίνοι τῇ 'Εκκλησίᾳ, μάρτυς καὶ ὑπηρέτης ὑπάρχει, σήμερον, ὅτε («ἐλύθη ὁ Σατανᾶς») καὶ ἡ ἀγωνία τῆς αἰῶνος, εἰς μίαν ἀκατανίκητον δυνάμιν διῆς, στροβιλίζει καὶ αὐτοὺς τοὺς 'Αγίους, «ὡς λέων ὠρῶμενος», ἐκζητῶν «συνιάσαι ὡς τὸν σίτον», τὸ μεγάλο μαρτύριον τοῦ συνειδητοῦ καὶ σώφρονος 'Επισκόπου, τοῦ δούλου Κυρίου, τοῦ μὴ συσχηματιζομένου καὶ συμβαζομένου πρὸς τὴν οἰανδήποτε κοσμικότητα καὶ κανονικὴν ἀνατροπὴν, («τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου 'Ιησοῦ») διαρκῆ εἰς τὴν ὅλην 'Επισκοπικὴν πορείαν καὶ αἱματοβαφῆ διακονίαν προσφέρει.

Καὶ ἡ τιμὴ τῆς θυσίας εἶναι ὁ στέφανος τοῦ 'Επισκόπου.

«'Εργον γὰρ ἐστὶ, οὐκ ἀνεσις, φροντίς, οὐ τρυφή, λειτουργία ὑπεύθυνος, οὐκ ἀρχὴ ἀνεξέταστος, πατρικὴ κηδεμονία, οὐκ ἀλογοθέλητος ἐξουσία».

'Ω, πόσον τὸ λέντιον τῆς Μεγάλης Πέμπτης, τὸ λέντιον τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ πρόπει νὰ εἶναι καὶ ἰδικόν μου!

Τὸ «ἐγὼ δὲ εἶμι ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς ὁ διακονῶν», πόσον πρόπει νὰ ἠλεκτρίζῃ τὴν ὑπαρξίν μου! «Ταπεινοφρονοῦντων γὰρ ἐστὶν ὁ Χριστός, οὐκ ἐπαιρομένων ἐπὶ τὸ ποιμνιον Αὐτοῦ...».

Καὶ τῆς ποιμενικῆς μορφῆς, τοῦ θαυματουργοῦ τῇ ἀληθείᾳ, ἀπλοῦκοῦ 'Επισκόπου τῆς Τριμυθοῦντος, 'Αγίου Σπυρίδωνος, τοῦ πτωχοῦ ἀλλὰ Μεγάλου, ἡ ταπεινότητα διδαχῆ, ἡ ἐμπνευσις καὶ τὸ ἀπέριττον ὀσιακὸν μεγαλεῖον θὰ εἶναι διὰ βίου ὁ γνώμων καὶ ἡ ἀταλάντευτος ἀνοδικὴ ἐπισκοπικὴ μου πορεία.

'Αλλὰ τὸν «πάσης ἐπέκεινα καθαρότητος» («Κύριον τῶν Δυνάμεων»), τὸν «ἄδντον ἥλιον τῆς δικαιοσύ-



† 'Ο Σεβ. Μητροπολίτης Ν. Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς
κ. Προκόπιος

νης», τὸ «ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς»), τώρα, ὅτε τὸν βαθμὸν τῆς διακονίας ἐτέλεσα καὶ τὴν οικονομίαν τῶν ἀχράντων καὶ ἀθεάτων αὐτοῦ Μυστηρίων ἀναξίως ὑπεξῆλθον, πῶς περαιτέρω νὰ προσεγγίσω καὶ 'Επίσκοπος ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ καθιστάμενος, ἀξίως νὰ ὑπηρετήσω;

Τί ἐνώπιον τῆς 'Εκκλησίας του πληθούσης, καὶ Παρακλήτου ἀκρίστοις μαρμαρυγαῖς λαμπροφροσύνης τὴν ὥραν αὐτὴν, τί, λέγω, νὰ ἐπαγγέλλομαι καὶ τὴν προοπτικὴν καὶ τὴν πληροφορίαν τῆς νέας διακονίας μου νὰ ἀποκαλύπτω; Κρεῖττον δι' ἐμέ, ἀντὶ νὰ ἐπαγγέλλομαι—(πολλὰ φρονῶ ἐν Θεῷ, ἀλλ' ἐμαντὸν μετροῦ, ἵνα μὴ ἐν καυχῆσει ἀπόλωμαι)—, τὸν φωτισμὸν τοῦ 'Αγίου Πνεύματος καὶ τὴν ζείδωρον αἶσαν Αὐτοῦ, ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ τῷ βάθει αὐτῆς νὰ ἐπικαλοῦμαι, ἵνα ἐκάστοτε καταξιῶμαι καὶ πληρῶ τὴν Θεοθεν χαρασσομένην ἀποστολήν μου, ὅτι ἀπόστολός εἶμι ἐγώ, «εἰς τοῦτο γὰρ ὤφθη μοι προχειρισασθαί με ὑπηρετήν καὶ μάρτυρα, ὧν τε εἶδον ὧν τε ὀφθήσεται μοι»...

Αὐτὸς ἀποστελεῖ με «ἀνοῖξει ὀφθαλμοὺς τυφλῶν, τοῦ ἐπιστρέφει ἀπὸ σκότους εἰς φῶς καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Σατανᾶ, ἐπὶ τὸν Θεόν, τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ κληρὸν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις».

Σ ε β α σ μ ι ὡ τ α τ ε,

Εὐχαριστῶ τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ μου... Μεγαλύνω

τὸ πάντιμον Ὄνομα, (τὸ ὑπὲρ πᾶν Ὄνομα, ἐν ᾧ πᾶν γόνυ κάμπτει, ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων). Πῶς νὰ ἐρμηνεύσω καὶ ποῖα ἄσματα νὰ μέλω εὐχαριστιακὰ καὶ δοξολογητικά, τὴν πρώτην ταύτην καὶ τιμιωτάτην τῆς ζωῆς μου ἡμέραν;

Ἰκετεύω καὶ δέομαι νηπτικῶς καὶ ἀλαλήτως, δὲν δύναμαι νὰ συνθέσω ἁρμονίαν καὶ μέλη τοῦ Πνεύματος. Μνημονεύω ὅμως τῶν εὐεργετῶν τῆς ζωῆς μου.

Πάντων, ὅσοι συνέβαλον εἰς τὴν ἔσραυ ταύτην, μνησθεὶς Κύριος ὁ Θεός. Τῆς ἀειμνήστου κατὰ σάρκα μητρὸς μου Ἀννης, ἀγαλλομένης καὶ σκιωτάσης, τῆς μεγάλης ἀποδόσης, κατὰ τὴν ἔσραυ ταύτην, ἀλλ' ἐν οὐρανοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ δεομένης, ἀγάπη καὶ στοργῇ ὑπερβαλλούσῃ, τῇ γνωστῇ μοι ἐκείνη ἀγάπῃ, τῇ ἀγγῆ καὶ ἀνεπαναλήπτῳ, ἀληθοῦς καὶ γνησίας Μητρὸς, μνησθεὶς Κύριος ὁ Θεός.

Τοῦ αἰδίδιμου Μητροπολίτου Ὑδρας κυροῦ Προκοπίου, τοῦ Καραμάνου, τοῦ τὸ πρῶτον εἰσαγαγόντος με εἰς διακονίαν Μυστηρίων Χριστοῦ καὶ πλειστάκις εὐλογήσαντός με, μνησθεὶς Κύριος ὁ Θεός.

Τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων, Μεσσηνίας Χρυσοστόμου, οὗ τιμίαις χερσίν εἰς τὴν τοῦ Πρεσβυτέρου κατηξιώθη ὑπεισέλθειν λειτουργίαν, Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Στεφάνου καὶ Παροναξίας Ἐπιφανίου, τῶν μεθ' Ὑμῶν συνιερουργούντων, τὴν ἐπ' ἐμέ, τοῦ Παρακλήτου ἐπιδημίαν, μνησθεὶς Κύριος ὁ Θεός.

Τῶν ἐν τῷ Ἁγίῳ Βήματι συνελθόντων Ἁγίων Ἀρχιερέων, (ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ καὶ τιμῇ τῇ εἰς ἐμέ), μνησθεὶς Κύριος ὁ Θεός.

Πρώτιστα δὲ πάντων, Σεβασμιώτατε Γέροντα, ρίζα καὶ βλαστὴ ἱεροσπεποῦς καὶ ὁσίας ποιμαντορίας, πολύκαρπε καὶ καλλίκαρπε Ἀρχιερεῦ, ἄξιε, θεοκίνητε οἰακοστροφὴ τῆς τῶν Πειραιέων Ἐκκλησίας, ἐξ ἧς βλάστημα μεταφτυνόμεαι, ἐμπνεύσει τε καὶ ψήφῳ καὶ δοκιμασίᾳ καὶ βουλή, κυρίως Ὑμετέρᾳ, ἀγάπῃ Αὐτῆς ἀνεκκαλήτῳ, εἰς τὴν κατὰ Μακεδονίαν Ἱερὰν τῆς Νέας Κρήνης Ἐπισκοπὴν, Ὑμῖν εὐχαριστῶν καὶ τῆς ἐδγνωμοσύνης ἐξάδων τὸν ὕμνον, πορεύομαι, ἐν πίστει τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, πίστει ἢ παρ' Ὑμῖν καὶ ἔζησα καὶ ἐβίωσα.

«Τίς γάρ, ἴνα κατὰ Κλήμεντα τὸν Ρώμης εἶπω, παρεπιδημήσας πρὸς Ὑμᾶς, τὴν πανάρετον καὶ βεβαίαν ὑμῶν πίστιν οὐκ ἐδοκίμασεν; τὴν τε σώφρονα καὶ πολλὴν ἐν Χριστῷ εὐσέβειαν οὐκ ἐθαύμασεν;».

Ἴνα δὲ καὶ τὸν ἱερὸν Πολύκαρπον εἰς μέσον ἀγάγω «ἢ βεβαία τῆς πίστεως ὑμῶν ρίζα, ἐξ ἀρχαίων καταγγελλομένη χρόνων, μέχρι τοῦ νῦν διαμένει καὶ καρποφορεῖ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν». Ἦδη δὲ καρποφορεῖ τὴν Ἐπισκοπικὴν τιμὴν τῆς ἐλαχιστότητός μου.

Ἐδφράθητι οὖν Ποιμενάρχα, κύκλῳ τῆς τραπέζης σου, βλέπων τὰ ἔργονά σου, (ἐντεῖνε καὶ κατενοδοῦ καὶ ἀρχιεράτενε) καὶ ζῆθι καὶ μακροήμερευε, προσάγων ταῦτα Χριστῷ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἀδὴ σοι Κύριος, κατὰ τὴν καρδίαν σου καὶ πᾶσαν τὴν βουλήν σου πληρώσαι».

Καὶ νῦν (τοῦτό ἐστι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμός ἡμῶν). Πρόσχωμεν τὰ Ἁγία τοῖς Ἁγίοις...

Κύριε, ἁγιάσον με, ἄγιε Ἀθάνατε, ἐνίσχυσόν με, Παράκλητε ἀγαθέ, ὁδήγησόν με, Τριάς ἁγία, φώτισόν με, ὅτι (τῆς Ἐπισκοπῆς καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα θεῖον ὄν, καὶ κρεῖττον πάσης πολιτείας καὶ ἀξίας), δεῖται τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀξίων. Ἐγὼ δὲ εἰσέρχομαι, οὐχ ὡς ἄξιος ὑπάρχων, ἀλλ' εἰς τὴν Αὐτοῦ ἀφορῶν ἀγαθότητα. Ἀφίημι Αὐτῷ τὴν φωνήν: ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Ἐξαπόστειλόν μοι δύναμιν ἐξ ὕψους καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παίδων σου. Ταῖς Πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσόν με.

Σύγγνωτέ μοι, ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, εὐξασθε, ἴνα ἢ τοῦ Παρακλήτου φωσφόρος Χάρις λύσῃ τὸ δεσμὰ καὶ δροσίση τὴν φλόγα, ὅπως γένωμαι ἄξιος, «σκευὸς ἐκλογῆς, ἡγιασμένον καὶ εὐχρηστον τῷ Δεσπότην», ἀντάξιός τῆς Ἐκκλησίας του, («Ἦν περιειρησάτο τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ αἵματι»), ἐν ταῖς ἐσχάταις δὲ ταύταις ἡμέραις, ἀναδειχθῶ, τῇ τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν σήμερον ἑορταζομένων, πρεσβείᾳ, ὅπως πατερικὸς καὶ μιμητῆς τῆς δράσεως καὶ τῶν αἱμάτων ἐκείνων, τῆς Ὁρθοδοξίας φύλαξ καὶ τῆς ἀγιοπατερικῆς παραδόσεως πιστὸς τηρητῆς καὶ διαπρύσιος κήρυξ, σώζων ἑμαυτὸν καὶ προσέχων παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἁγιον ἔθετό με Ἐπίσκοπον, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ».

Βιογραφικὸν σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ν. Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κ. Προκοπίου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κ. Προκόπιος, κατὰ κόσμον Ἀντώνιος Γεωργαντόπουλος, ἐγεννήθη ἐν Πειραιεὶ τῷ 1932. Τὰ ἐγκύκλια αὐτοῦ μαθήματα διήκουσεν ἐν τῇ γενετείρᾳ του, τὴν δὲ ἱερὰν τῆς Θεολογίας Ἐπιστήμην ἐσπούδασεν ἐν τῷ Ἀθῆνῃσι Πανεπιστημίῳ.

Διάκονος ἐχειροτονήθη τῷ 1956, ὑπὸ τοῦ αἰδίδιμου Μητροπολίτου Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκοπίου καὶ Πρεσβύτερος τῷ 1960, ὑπὸ τοῦ τότε Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Θαυμακοῦ, (νῦν Μητροπολίτου Μεσσηνίας) Χρυσοστόμου, λαβὼν καὶ τὸ ὄψικιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου.

Ἀπὸ τῆς χειροτονίας αὐτοῦ εἰς Διάκονον μέχρι καὶ τῆς εἰς Ἐπίσκοπον ἀναδείξεώς του, ὑπηρετήσεν ἐν τε τῷ Καθεδρικῷ τῆς Παναγίας Τριάδος ἱερῷ Ναῷ τῆς πόλεως τοῦ Πειραιῶς καὶ ἐν τῷ Πολιούχῳ αὐτῆς Ἁγίῳ Σπυρίδωνι, ὡς ἐφημέριος, ἱεροκέρυξ, πνευματικός, ἱερατικός Προϊστάμενος καὶ Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου.

Ἡ ἱερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς ἐκτιμῶσα τὸ ὄλον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔργον τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτου, ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν πολυεύθυνον προσπάθειαν τῶν ἀποπειρῶν συμβιβασμοῦ τῶν παρ' Αὐτῇ αἰτουμένων διαζύγιον διίσταμένων συζύγων καὶ εἰς τὸν τομέα αὐτὸν ἢ πλουσία ἐξομολογητικὴ πείρα καὶ ἢ ἐντυνεῖδητος ἀσκήσις τοῦ

ἐξόχως λεπτοῦ τούτου ἔργου ἀπέδωκαν τοὺς οἴους ἀνεμεινεν ἢ προϊσταμένη αὐτοῦ Ἀρχὴ καρπούς.

Ἰδιαιτέρως ὁμως ἐπεμελήθη τοῦ ἔργου τῆς ἀσκήσεως τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως καὶ δὴ ἐν τοῖς Γυμνασίοις τῆς πόλεως τοῦ Πειραιῶς, διακονήσας καὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἱερᾶς Κατηχήσεως.

Μετέσχεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τοῦ τε Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς, μεγάλως συμβαλὼν καὶ εἰς τὸ ἀνακριτικὸν Αὐτῆς ἔργον.

Μετέσχεν ὡσαύτως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀσύλου Ἀγίου Σπυρίδωνος καὶ τῆς μετὰ ταῦτα Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς Θηλέων.

Τὰ κατὰ τὴν φιλόπτωχον αὐτοῦ δραστηριότητα, τὴν πολλὴν ἱεροπρέπειαν, τὴν λειτουργικὴν ζωὴν, τὸ σεμνὸν καὶ πραῦ τοῦ χαρακτήρος του, ἀπέσπασαν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦ Πειραιῶτικου λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔπαινον τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 13ης Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἐξελέγη Μητροπολίτης Δημητριάδος ὁ ἄχρι τοῦδε Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Σ. Ἀρχιμ. κ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης, τελεσθέντος αὐθημερὸν τοῦ μικροῦ καὶ μεγάλου Μηνύματος. Τῇ ἐπομένῃ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ 14ῃ Ἰουλίου, ἐτελέσθη ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ Ἐψηφισμένου Δημητριάδος κ. Χριστοδούλου, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Παλ. Φαλήρου, ἔνθα οὗτος ὑπηρέτησεν ὡς ἱεροκήρυξ ἐπὶ 10ετίαν. Τὴν χειροτονίαν ἐτέλεσεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ν. Σμύρνης κ. Χρυσοστόμου, Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἀντωνίου καὶ Σταυρουπόλεως καὶ Νεαπόλεως κ. Διονυσίου.

Προσφωνῶν ὀλίγον πρὸ τῆς χειροτονίας τὸν Ἐψηφισμένον Μητροπολίτην Δημητριάδος κ. Χριστόδουλον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος εἶπε τὰ ἑξῆς:

Θεοφιλέστατε,

Εἰς τὴν δύσκολον καιρὴν, τὴν ὁποίαν διέρχεται ἡ Ἐκκλησία, ἔχει ὑψίστην ἀνάγκην νὰ ἐπιστρατεύσῃ τὰ πλέον ἐπίλεκτα στελέχη ἐκ τῶν πνευματικῶν τῆς ἐφεδρείων, διὰ νὰ ἐπανδρώσῃ τὰς καιρίας ἀμυντικὰς τῆς ἐπάλλεως, ἐν τῇ ἀγωνιώδει προσπάθειᾳ αὐτῆς, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν κατὰ κύματα εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἐφορμώντων κατ' αὐτῆς ἐχθρῶν.

Ἴσως τοῦτο δὲν εἶναι τυχαῖον, ἀλλὰ κατὰ Χάριν Κυρίου, ἵνα διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν διαλάμψῃ ἡ Ἀποστολικὴ διαβεβαίωσις τοῦ Κυρίου, ὅτι ἡ ὑπ' Αὐτοῦ ἰδρυθεῖσα Ἐκκλησία δοκιμαζομένη θὰ ἀνέρχηται ἐπὶ ὑψηλότερον, ἀλλ' «οὐδὲ πῶλαι Ἄδου κατισχύσουσιν αὐτῆς».

Τὸ ἐκλεκτὸν τῶν ἐφοδίων, ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι τὸ ἀήττητον ὄπλον τῶν μαχητῶν

τῆς, ἐφ' ᾧ καὶ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, ἐκτιμῶσα τὸ ἦθος, τὴν πλοσίαν κατάρτισιν, τὰς σπανίας ἱκανότητας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐνθερμον, ὑγιᾶ ἐκκλησιαστικὸν ζῆλον, ἐθεώρησεν ἐπιβεβλημένον, διακόπτουσα τὴν λιπαρὰν προσφορὰν σου εἰς τὴν ἄκρως ἐμπιστευτικὴν θέσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου, καρποφόρως διακονεῖς, νὰ σὲ ἐπιστατεύσῃ δι' ὑψηλότερας πτήσεις, ἐμπιστευομένη εἰς χεῖράς σου τὴν διαποίμανσιν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἐν τῇ βεβαιότητι, ὅτι, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπάλλεως ταύτης τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, πλήρως θὰ δικαιώσῃς τὰς προσδοκίας τῆς, ὑπὸ τὰς ἐδδογίας καὶ τὴν ὡς μέχρι τοῦδε ἐνίσχυσιν τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, εἰς τὸν διεξαγόμενον ἀγῶνα ἐπικρατήσεως τῶν ἰδεῶν τοῦ Φωτός, ὅστις, ἀσφαλῶς, καὶ πάλιν θὰ ἀποβῇ νικηφόρος, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ κλέος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἀπαντῶν εἰς τὴν προσφώνησιν ταύτην ὁ Ἐψηφισμένος εἶπε :

Καθὼς, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα καὶ Σεβασμιώτατοι ἄγιοι Ἱεράρχαι, καθὼς ζῶ τὴν κατανοητικὴν ταύτην στιγμὴν, τὴν ἱερωτέραν τῆς ἱερατικῆς μου ζωῆς, καὶ μετέχω ὅλαις μου ταῖς αἰσθήσεσι τῶν περὶ ἐμὲ σήμερον τελουμένων, καταστοχάζομαι, ἐν ἀπάτῃ συγκινηθεὶς ψυχῆς, τὰς ἀπείρους τοῦ Κυρίου μου πρὸς με ἐδεργείας, τὰς παιδιόθεν καὶ ἄχρι τοῦ νῦν δαφυλῶς εἰς ἐμὲ παρασχεθείσας.

Ὁ Κύριος ἠδύοχησε νὰ γεννηθῶ ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ τιμίων, οἱ ὁποῖοι, μετὰ θυσιῶν πολλῶν, ἐνεκα περιστάσεων τοῦ βίου, ὄχι μόνον μὲ ἀνέθρεψαν ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἐμερίμνησαν διὰ τὴν θύραθεν μόρφωσίν μου, οὐδενὸς πρὸς τοῦτο φεισθέντες κόπου. Νέος ἀκόμη, σχεδὸν παῖς, εἰσήλθον εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἀρχικῶς μὲν ὡς βοηθὸς τῶν ἱερέων εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, καὶ ἀκολούθως ὡς ἱεροψάλτης. Ἐκεῖ ἤρχισα νὰ συνειδητοποιῶ τὴν κλήσιν πρὸς τὴν ἱεροσύνην, τὴν ὁποίαν ὁμως ὁ πνέων λίβας τῆς νεανικῆς ἀσταθείας καὶ τῶν ποικίλων σαγηνευτικῶν προτάσεων διὰ μίαν λαμπρὰν κατὰ κόσμον σταδιοδρομίαν, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μαράνη καὶ τελείως ἐξαλείψῃ, ἐὰν κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν δὲν ἐνεφανίζετο εἰς τὴν ζωὴν μου ὁ πνευματικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ ἀπὸ Θεοῦ ὄντως ἀπεσταλμένος πνευματικὸς μου πατήρ, ὁ σήμερον μετέχων τῆς λειτουργικῆς ταύτης συνάξεως ἀρχιμανδράτης κ. Καλλίνικος Καροῦσος, ὅστις ὄχι μόνον τότε ἀνεθέρμανε τὸν ζῆλόν μου καὶ τὸν κατηύθυνε πρὸς τὴν ὀρθὴν ἐκκλησιαστικὴν του κατεύθυνσιν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν μετ' ὀλίγον εἰσοδόν μου εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἀλλὰ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μοὶ ἐπέπνευσε τὸ γνήσιον ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα καὶ τὴν ἄδολον πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἀγάπην, διδάξας με ὅτι ὁ Κύριος ἔδωκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του ποιμένας καὶ διδασκάλους, ὧν ἄνευ οὐδὲν ἐν αὐτῇ τελείται. Οὕτως ἀπὸ τῆς νεανικῆς ἐκείνης ἡλικίας ἐμαθητεύθην ὅτι «τὸν Ἐπίσκοπον ὡς αὐτὸν τὸν Κύριον δεῖ προσβλέπειν», ἵνα κατὰ τὸν Θεοφόρον Ἰγνά-

τιον εἶπω, ὡς τεταγμένον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς τόπον καὶ τόπον Χριστοῦ, καὶ ὅτι τῆς («Ἐκκλησίας οὐδὲν ἴσον»), ἵνα τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον εἰς μέσον ἀγάγω. Ἡ ἐπὶ μίαν ὄλην 20ετίαν περίπου, κοινὴ πνευματικὴ ζωὴ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ καθοδήγησιν καὶ ἡ ὑπὸ τὴν πατρικὴν αὐτοῦ μέριμναν ἀνάπτυξις ἐν ἐμοὶ ἀκραιφνοῦς ἐκκλησιαστικοῦ πνεύματος ὑπῆρξε δι' ἐμὲ μία κατ' ἐξοχὴν δωρεὰ τοῦ ἁγίου Θεοῦ, τῆς ὁποίας τὴν ἀνυπολόγιστον ἀξίαν δύνανται τις νὰ ἐκτιμήσῃ, ἐὰν ἀναλογισθῇ πόσον σπανία κατήντησεν εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν ἡ ὀρθὴ περὶ Ἐκκλησίας ἀντίληψις εἰς τὰς καρδίας οὐ μόνον ὀριζομένων ἐκ τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ κληρικῶν εἰσέτι.

Μετὰ τὴν δωρεὰν ταύτην ἡ τοῦ Κυρίου μου ἀγαθότης μοὶ ἐπεφύλασσε τὸ ἱερὸν τοῦ πρεσβυτέρου ὑπουργημα, τὸ ὁποῖον ἐπὶ μίαν συνεχεῖ δεκαετίαν ἤσκησα ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ πανσέπτῳ λαῷ τούτῳ, ἐνθα πολλάκις, καὶ ὡς ἱεροουργὸς προσεγγίζων τῷ ἁγίῳ θυσιαστηρίῳ καὶ ὡς ἱεροκλήρῳ τὰ θεῖα λόγια τῷ λαῷ ἐξαγγέλλων, ἔζησα στιγμὰς ἀληθινοτήτους ἐν μέσῳ ἐνὸς ἐγγενοῦς ποιμνίου, συνεργατῶν ἀξίων, συλλειτουργοῦ ἀδελφοῦ ἀγαπητοῦ καὶ ἐν μέσῳ ἐκδηλώσεων ἀγάπης καὶ τιμῆς ἐνὸς κόσμου ἀνεκτιμήτου, τοῦ ὁποῖου ζωηροτάτην πάντοτε θὰ διατηρῶ τὴν ἀνάμνησιν.

Καὶ πολλὰς ἄλλας μοὶ ἐπεφύλασσε δωρεὰς ὁ Κύριος, ὧν μεγίστη καὶ ἀνυπολόγιστος, τὸ σημερινὸν Μυστήριον, τὸ διὰ χειρῶν τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Μακαριότητος τελεσιουργούμενον. Δὲν φρίττω, Μακαριώτατε, τόσοσιν διὰ τὸ ὕψος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, γνωστὸν ἄλλωστε εἰς ὄλους καὶ δυσπερίγραπτον, ὅσον διὰ τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον πάντοτε ἐνέχει διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν ἡ ἐπὶ ὑψηλοῦ πεδίου πορεία ἐκείνου, ὅστις ἐθισθεὶς ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν εὐστάθειαν τῆς ὁδοῦ, καλεῖται νῦν νὰ διακινδυνεύσῃ τὸν ἴλιγγον τοῦ ὕψους. Ὁμολογῶ ὅτι συστέλλομαι πρὸς τὸ κινδύνου τούτου τῆς πνευματικῆς ἀλλοιώσεως, ἐπιθυμῶν νὰ διατηρήσω καὶ εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὸ ὁποῖον με ἀνάγει σήμερον ἡ σεπτὴ Ὑμῶν δεξιὰ, προσγειωμένον νοῦν καὶ καρδίαν νήφουσαν.

Ναί. Ὁ Ἐπίσκοπος ὀφείλει νὰ εἶναι νηφάλιος, κατηρητισμένος, ὀλοκληρωμένος, τύπος καὶ εἰκὼν Χριστοῦ. Ὁ ἱερὸς Ἰγνάτιος ζητεῖ τὸν Ἐπίσκοπον ἐπιεικῆ καὶ ἀγάπης ἐμπλεων. Καὶ ὁ ἱερὸς Πολύκαρπος θέλει τοῦτον ἐδραῖον καὶ ἀμετακίνητον ὡς ἄκμονα τυπτόμενον. Εἰς δὲ τὴν σημερινὴν ἰδίᾳ ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ πνευματικαὶ ἀνακατατάξεις κρημνίζουσιν θεοὺς καὶ εἰδωλα καὶ ἡ ἄρρησις τοῦ κατεστημένου συντελεῖ εἰς τὴν γένεσιν τῆς ἀθαιρεσίας καὶ ὀδηγεῖ εἰς τὴν πλησμονὴν τῶν συγχύσεων, ὁ Ἐπίσκοπος καλεῖται νὰ διαθέτῃ ἐνόρασιν κρυσταλλίνην καὶ σύλληψιν τοῦ παλμοῦ τῶν καιρῶν. Καλεῖται νὰ εἶναι δέκτης καὶ πομπός. Δέκτης τῶν μηνυμάτων τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων τῆς γῆς, καὶ πομπὸς κυμάτων παρηγορίας, εὐρήνης, ἀγάπης, στοργῆς καὶ ἀληθείας.

Μόνον οὕτω τῆς Ἐκκλησίας ἡ ναῦς οὐριοδρομεῖ καὶ τῶν πιστῶν τὰ πλῆθη εἰς ἀκύματον ὀδηγοῦνται λιμένα καὶ σώζονται ἀπὸ τῆς τρικυμίας τῶν τοῦ βίου δεινῶν καὶ συμφορῶν.

Ἐὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου διὰ τὰς ἀπείρους αὐτοῦ εὐεργεσίας, ἃς οἶδα καὶ ἃς οὐκ οἶδα. Ἐὐχαριστῶ τῷ Μακαριωτάτῳ Πατρί μου, τῷ ἐπ' ἐμοὶ τόσοσιν στοργικῶς ἐπιβλέσαντι καὶ τιμήσαντι ἐξόχως καὶ δαφιλῶς διὰ τῆς πρὸς τὴν σεπτὴν καὶ Ἱερὰν τῆς Ἱεραρχίας Σύνοδον περὶ τῆς ταπεινότητός μου ἐδμενοῦς αὐτοῦ προτάσεως, ὡς καὶ αὐτῇ τῇ χορεία τῶν σεβασμίων Ἀρχιερέων, τῶν διὰ τῆς τιμίας αὐτῶν ψήφου καταστησάντων με συμποιμένα αὐτῶν Ἐπίσκοπον. Τὸ φορτίον, ὅπερ τίθεται σήμερον ἐπὶ τῶν ὤμων μου, καὶ βαρὺ εἶναι, καὶ πολῦτιμον. Ἐῖθε ὁ Κύριος νὰ με ἐπισχύσῃ, ὥστε νὰ τὸ φέρω μετὰ βαθείας συναισθήσεως τῆς ὑπερβαλλούσης ἀξίας αὐτοῦ. Ἐὐχαριστῶ ὡσαύτως καὶ πᾶσιν ἐκείνοις, τοῖς τε ἐγγύς καὶ τοῖς μακρῶν, τοῖς συντελέσανσι, διὰ τῶν κατὰ καιροὺς προσφερθεισῶν εἰς ἐμὲ συμβουλῶν καὶ πάσης ἄλλης ἠθικῆς συμπαροστάσεως εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ ἐν ἐμοὶ καὶ τὴν αὐξήσιν μου εἰς ἀρετὴν καὶ τελειότητα.

Μακαριώτατε,

Χθές, κατὰ μίαν ἰδιωτικὴν ἡμῶν συζήτησιν, μοὶ εἶπετε ἐν πολλῇ ἀγάπῃ: «Φρόντισε καὶ μετὰ τὴν ἐκλογὴν σου νὰ παραμείνης οἷος μέχρι τώρα ἦσο». Φοβοῦμαι, Μακαριώτατε, μὴ καὶ ἐγὼ ἔχω τὸ πάθημα τοῦ Μωϋσέως. Εἰς ἐκεῖνον ὁ Θεὸς ἔδωκε μίαν ράβδον καὶ τὴν ἐντολήν με τὸν λόγον νὰ ἐξαγάγῃ ὕδωρ ἐκ πέτρας, εἰς ἀναψυχὴν τοῦ λαοῦ. Ἄλλ' ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ χρησιμοποιοῦσῃ τὸν λόγον, ἐκτύπησε τὴν ράβδον. Καὶ ὁ μὲν λαὸς ἐπὶ ἐκ τοῦ ἀναβλύσαντος ὕδατος, ἐκεῖνος ὁμως ἐστερέθη τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας.

Σήμερον, Μακαριώτατε, θέτετε εἰς τὰς χεῖράς μου μίαν ράβδον. Ἐντολὴ ὁμως τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ χρησιμοποίησις τοῦ λόγου, ὅστις εἶναι τομώτερος («ὕπερ πᾶσαν μάχαιραν διστομον»). Τὸ πέλαγος τῆς ἐπισκοπικῆς διακονίας, ὅπερ διανοίγεται ἐνώπιόν μου, ἐνέχει πολλάκις τὴν πιθανότητα νὰ δοκιμάσῃ τὸν πειρασμὸν τῆς ράβδου. Ἄλλ' ὄχι. Δεηθῆτε, Μακαριώτατε, ἵνα, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ θεϊκοῦ λόγου, ποιμάνω τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Κυρίου λαόν.

Δεηθῆτε καὶ ὑμεῖς ἅγιοι τοῦ Κυρίου Ἀρχιερεῖς, νὰ μὴ ἀλλοιωθῶ ἐκ τῆς τιμῆς. Καὶ σεῖς, ἀδελφοί μου ἐν Κυρίῳ, μνημονεύετε πάντοτε ἐμοῦ ἐν ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν ἐντεύξεσιν ὑμῶν, ἵνα με διατηρῆ δόκιμον τῆς χάριτος αὐτοῦ καὶ ἀνελπισχόντων τοῦ ἀμπελώνος αὐτοῦ ἐργάτην πρὸς δόξαν τοῦ ἁγιωτάτου αὐτοῦ ὀνόματος καὶ εὐκλειαν τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἀμήν.

Ἀκολουθῶς ὠμίλησεν ὁ συνεφημέριος τοῦ χειροτονουμένου Οἰκονόμος κ. Χρῆστος Πετράκος εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Θεοφιλέστατε Ἄγιοι ἐφηφισμένε,

Κλητὸς καὶ ἐκλεκτὸς ἐργάτης τοῦ ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου, μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν πρῶτος ἐγένου καὶ

διὰ τῆς χάριτος τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς διὰ τῆς ἐν Ἀποστολικῇ διαδοχῇ Ποιμαντορικῆς σημερινῆς στέφειός σου ἀξίως εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον ἐγκαθίστασαι.

Νεώτατος εἰσῆλθες εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγάλων λειτουργῶν καὶ ποιμένων τῆς Χριστιανικῆς Ποίμνης, λόγος πυρφόρος ἀνεξάντλητος ἐπὶ τὴν λυχρίαν τὴν φωτίζουσαν τὴν Τριάπεζαν τῶν ἐσθιόντων τὴν θείαν τροφήν, πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη ἰδρόθης σήμερον διὰ τῆς θεοχαρίτου χειροτονίας σου. Ἐντολοδόχος ἄμεσος τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου καὶ Ἀρχιερέως Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μετὰ τὸ αἰώνιον τῆς ποιμαντορικῆς ἐντολῆς παράγγελμα «καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ καὶ ἐγὼ πέμπω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων» καὶ μετὰ τὴν θεοφόρον ἐξουσίαν καὶ δύναμιν ἐδόθη ὑμῖν πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, μαθητεύοντες καὶ βαπτίζοντες τὰ ἔθνη. «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον, ἃν τῶν ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας ἀφίενται αὐτοῖς, ἃν τῶν κρατῆτε κεκρατήνται».

Καὶ μετὰ τὴν πυρίνην γλώσσαν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν σου, μετὰ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος κεχωρισμένος καὶ περωμένος, «διότι ἠγάπησας δικαιοσύνην, ἐμίσησας ἀνομίαν, διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός Σου», ὀδεύεις ἀπὸ σήμερον πορείαν Ἀποστολικήν, Ἁγίαν, εἰς δρόμους σκολιούς ἀνθρωπίνους καὶ πνευματικούς, μετὰ τὴν θλίψιν τῆς σταυρώσεως καὶ τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν τῆς ἀναστάσεως πεφορτισμένος.

Ἐγεννήθης κατὰ τὸ ἔτος 1939, ἐχειροτονήθης εἰς ἡλικίαν 22 ἐτῶν, εἰς πρεσβύτερον ἐν ἡλικίᾳ 26 ἐτῶν καὶ ἤδη ἐν ἡλικίᾳ 35 ἐτῶν ἀνέρχεσαι εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον.

Πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, πτυχιούχος τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, πτυχιούχος τῆς Γαλλικῆς καὶ τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης, πτυχιούχος τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πλήρης σοφίας καὶ γνώσεως κατὰ τὸν φυσικὸν καὶ πνευματικὸν κόσμον, μετὰ πλούσιον συγγραφικὸν ἔργον, ἀποτελεῖς θαῦμα καὶ φαινόμενον ἀνόδον εἰς τὴν ψυχοπνευματικὴν πορείαν σου θεοδιδάκτου ἀνθρώπου, ὀφειλομένην εἰς τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας σου καὶ τὰς κατὰ θείαν ἐπιφοίτησιν ἐλάμψεις τοῦ νοός σου.

Αἰσθάνομαι βαθυτάτην συγκίνησιν καὶ ἐν ταπεινώσει ὑπερηφάνειαν ἐγὼ ὁ ἐπὶ ἔτη συλλειτουργός σου καὶ πνευματικός σου ἀδελφός, σήμερον θεωρῶν σε, ἀνερχόμενον εἰς τὸ πύρινον τῆς Θεολογίας ἄρμα, ὡς ἄλλον Ἥλιον, κατακεκοσμημένον οὐχὶ μόνον μετὰ τὸν φωτεινὸν στέφανον τοῦ ἐπισκόπου, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν πλοῦτον τῆς θύραθεν οὐρανοῦ σοφίας.

Θεόκλητος εἰς τὴν Ἀρχιερωσύνην ἐξάρθητι θεία δύναμι, διακονία καὶ πίστις εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀγιότητος.

Ἀγαμέμνων τὸ ἀρχαῖον κάλλος μετὰ τὰς ἀναβάσεις τῆς ψυχικῆς συντριβῆς καὶ νήφους, καὶ ἐγκολπώθητι τῶν μοναστῶν τῆς ἐρήμου τὰ σοφὰ πνευματοφῶρα καὶ θεοδιδάκτα διδάγματα καὶ κελεύσματα.

Κατάστησε κτῆμα τοῦ λαοῦ τὴν ἐσωτερικὴν δι-



† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος
κ. Χριστόδουλος

δασκαλίαν τῶν σκητιωτῶν καὶ τῶν εἰσδυσάντων εἰς τῶν οὐρανῶν τὰ μυστήρια ἁγίων, δίδαξε τοὺς πρακτικὸν τρόπον τῆς προσευχῆς καὶ τῆς εἰσόδου τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πόλιν τῆς ἐνατενίσεως τῆς Θεότητος, ἰδίως ὄμμασιν, ὥστε νὰ φυτρώσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν ὁ σινάπιος κόκκος καὶ νὰ ὑψωθῇ πολὺκλωνον καὶ ὑψηλὸν καὶ καρποφόρον τὸ δένδρον τῆς πίστεως καὶ ἀπόφραξε καὶ κατάρτισε προσιτὰς τὰς πηγὰς τῶν πνευματικῶν ὑδάτων εἰς τὰς ἐκ θεοῦ ἔρωτος φλεγόμενας διψώσας ὡς ἐλάφους ψυχὰς.

Συγχαίρων καὶ εὐχόμενος ἀναφωνῶ, πρὸς σέ, πρὸς τοὺς τιμῶντας καὶ παρακολουθοῦντας τὴν ἱερὰν ταύτην μυσταγωγίαν τῆς χειροτονίας σου, μετὰ τοῦ θεοῦ Παύλου· «τοιοῦτος γὰρ ὑμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὀσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος» (Ἐβρ. ζ' 26).

«Ἄξιος».

Βιογραφικὸν σημείωμα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Χριστοδούλου.

Ὁ νέος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1939 εἰς Ζάκυνθον. Εἰς Ἀθήνας ὁ κατὰ κόσμον Χρῆστος Παρασκευαΐδης

ἐγκατασταθεὶς τὸ 1941 παρηκολούθησε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῷ ἐν Πατησίοις Λεοντείῳ Λυκείῳ, ἀποφοιτήσας ἀριστεύχως αὐτοῦ ἐν ἔτει 1956. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας πτυχιούχος κατέστη ἐν ἔτει 1961.

Παιδιόθεν ἐλαυνόμενος ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας τῆς ἱερωσύνης καὶ καλλιέργησας, τῇ βοήθειᾳ τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἀρχιμ. Καλλινίκου Καρούσου τὴν κλῆσιν ταύτην, ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα ἐν ἔτει 1961 καταταγείς εἰς τὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱ. Μονῆς Βαρλαάμ Μετεώρων, ἧς ἠγούμενος διετέλει ὁ ὡς ἄνω Ἀρχιμανδρίτης, μεθ' οὗ συνεδέετο πνευματικῶς ἀπὸ τοῦ 1956. Κατὰ τὸ ἔτος 1961 ἐχειροτονήθη διάκονος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κυροῦ Διονυσίου, παραμείνας ἐν τῇ Μονῇ του, ἣτις ἦσκει εὐρὺ ἱεραποστολικὸν ἔργον καθ' ἅπασαν τὴν περιφέρειαν.

Τὸ ἔτος 1962 ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, καταστάς πτυχιούχος αὐτῆς ἐν ἔτει 1967.

Εἰς πρεσβύτερον ἐχειροτονήθη τῷ 1965 ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα, διορισθεὶς ἐν συνεχείᾳ ὡς ἱεροκήρυξ ἀρχικῶς μὲν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, Ἀσυρμάτου, ἀκολουθῶς δὲ εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Παλ. Φαλήρου (Ἰούνιος 1965), ἔνθα παρέμεινε μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας του. Κατὰ τὸ ἐνεαετὲς διάστημα τῆς διακονίας του ἐν τῷ ναῷ τούτῳ ἀνέπτυξε δράσιν κηρυκτικὴν, ἐγκαινιάσας ἑσπερινὰ ἑβδομαδιαῖα κηρύγματα καὶ ὁμιλίαις, τακτικὰ κατὰ Κυριακὴν κηρύγματα, συγκεντρώσεις πνευματικῆς οἰκοδομῆς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, συνάξεις νέων κ.λπ. Παρὰλλήλως ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν καὶ διακόσμησιν τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ, ἀποτελοῦντος ἤδη κόσμημα τῆς ὅλης περιοχῆς.

Ἐν ἔτει 1967 ἀπεσπίασθη ἐπὶ βῆμον, ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου, ὡς ἱεροκήρυξ παρὰ τῇ Ἱ. Μητροπόλει Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου. Εὐρισκόμενος δ' εἰσέτι εἰς τὴν ἀκριτικὴν ταύτην Μητρόπολιν ἐκλήθη παρὰ τῆς Ἱ. Συνόδου, ἵνα ἀναλάβῃ καθήκοντα Γραμματέως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, καὶ ἐν συνεχείᾳ Γραμματέως αὐτῆς. Ἀναλαβὼν τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ταῦτα κατ' Ἰανουάριον 1968 ἦσκησε ταῦτα μέχρι τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ εἰς Μητροπολίτην Δημητριάδος τῇ 13 Ἰουλίου 1974.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1959 διατελεῖ μέλος τῆς ἐν Ἀθήναις τότε ἱδρυθείσης Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος «ἡ Χρυσόπηγῆ», τελοῦσης ἔκτοτε ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐποπτείαν τοῦ διαληφθέντος πνευματικοῦ, ἀρχιμ. κ. Καλλινίκου Καρούσου, μετέχων εἰς τὸ εὐρὺ ἱεραποστολικὸν αὐτῆς ἔργον, ὅπερ αὐτὴ ἀναπτύσσει, τῇ ἐγκρίσει καὶ εὐλογίᾳ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐν τῇ περιοχῇ Παγκρατίου. Ὁμοίως εἶναι μέλος τοῦ Δ. Σ. τοῦ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω Ἀδελφότητος ἱδρυθέντος ἐν Παγκρατίῳ Συνδέσμου Ἀγάπης «ὁ Ἱερός Χρυσόστομος», καθὼς καὶ τοῦ ἱδρύματος «Πνευματικὴ Διακονία Νεότητος».

Τὸν προφορικὸν θεῖον λόγον ἐκαλλιέργησεν ὡσαύτως καὶ δι' ὁμιλιῶν ἀπὸ ἐπισήμων βημάτων τῶν Ἀθη-

νῶν καὶ λοιπῶν Ἐπαρχιακῶν πόλεων, εἰς ἃς μετέβαινε κατὰ περίπτωσιν τῇ προσκλήσει τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν. Ἐκαλλιέργησεν ὡσαύτως καὶ τὸν γραπτὸν θεῖον λόγον, ἐκδοὺς ὑπερτριάκοντα μέχρι σήμερον βιβλία ἐποικοδομητικοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, περιεχομένου. Διατελεῖ δὲ τακτικὸς συνεργάτης τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν «Ἐκκλησία», «Ἐφημέριος», «Κοσμάς ὁ Αἰτωλός», «Ὁρθόδοξος Ἐπιστάσια», καθὼς καὶ τῆς ἐφημερίδος «Ἱεροψαλτικά Νέα».

Τυγχάνει πτυχιούχος τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς γλώσσης, καθὼς καὶ τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τοῦ ὠδείου Ἀθηνῶν.

Ἡ ἐκλογὴ Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἰκαρίας ἐγένετο τὴν 13ην Ἰουλίου αὐθημερὸν ἐγένοντο τὸ μικρὸν καὶ τὸ Μέγα Μήνυμα ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη.

Ἡ χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Παντελεήμονος ἐγένετο ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ Πατησίων ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορινθίας κ. Παντελεήμονος, συλλειτουργούντων καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Λήμνου κ. Παντελεήμονος, Γυθείου κ. Σωτηρίου, Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος καὶ Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκοπίου.

Ὁ νέος Μητροπολίτης Σάμου κ. Παντελεήμων κατὰ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν του εἶπε τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε Ἁγιε Κορινθίας,

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τοὺς καλοὺς λόγους καὶ τὰς χρησίμους ὑποθήκας καὶ δπομνήσεις ποὺ εἶχατε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ προσφέρετε. Μαρτυροῦν τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς σας καὶ τὴν ἀγάπην σας πρὸς ἐμέ. Σᾶς εὐχαριστῶ. Ὅπως θερμῶς εὐχαριστῶ καὶ τοὺς συλλειτουργούντας Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας, τὸν Ἅγιον Λήμνον, τὸν Ἅγιον Θεσσαλονίκης, ὅστις θεοφιλῶς ἐποίησε μέχρι τοῦδε τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Σάμον καὶ Ἰκαρίας, τὸν Ἅγιον Γυθειὸν καὶ τὸν Ἅγιον Φιλίππων, ὡς καὶ τοὺς συμπροσευχομένους ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι Ἁγίων Ἀρχιερεῖς, τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Γεώργιον, Καθηγητὴν μου καὶ διδάσκαλον γενόμενον κατὰ τὰς Γυμνασιακὰς μου σπουδὰς ἐν Πειραιεῖ, τὸν Σεβ. Δράμας κ. Διονύσιον καὶ τὸν Σεβ. Καισαριανῆς κ. Γεώργιον, διὰ τὴν παρουσίαν τῆς ἀγάπης σας κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν καὶ μοναδικὴν δι' ἐμέ στιγμὴν τῆς ζωῆς μου. Ὡσαύτως θερμῶς εὐχαριστῶ καὶ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, ἐπὶ μακρὸν ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ διακονήσαντα καὶ μοχθήσαντα, ὡς καὶ τοὺς περὶ αὐτῶν Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι με ἐτίμησαν διὰ τῆς ψήφου των.

Τὴν στιγμήν ὁμως αὐτὴν ἀθορμητῶς ἔρχονται εἰς τὴν μνήμην μου ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν πορείαν τῆς ζωῆς μου ἔδειξαν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην καὶ συμπαράστασιν καὶ φωτεινὸν παράδειγμα, ὁ ἱερεὺς πατέρας μου καὶ ἡ πρεσβυτέρα μητέρα μου, οἱ ἀείμνηστοι διδάσκαλοί μου καὶ μάλιστα οἱ πνευματικοὶ μου πατέρες, ὁ Μητροπολίτης Χίου Παντελεήμων, ὁ Ἐδέσσης Διονύσιος, ὁ Ὑδρας Προκόπιος καὶ ὁ Μεγαλοπόλεως Εὐστάθιος.

Καὶ τώρα, Σεβασμιότατε, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος καλούμενος νὰ ἀναβῶ καὶ τὸν βαθμὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης νὰ λάβω, μυστικῶς εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου αἰσθάνομαι τοὺς λόγους τοῦ Ψαλμοῦ, «Ἐδόξητο ὁ Θεός, ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πνὸς φλόγα».

Ἡ σημερινὴ σύναξις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ τέλεσις τῆς Θείας Λειτουργίας ἀνακεφαλαιώνει, διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, τὴν Ἀλήθειαν τῆς Ζωῆς, μέσα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μέσα εἰς τὸ διπλοῦν αὐτὸ μυστήριον τῆς συνάξεως τοῦ λαοῦ καὶ τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, προσέρχομαι διὰ ψήφων κανονικῶν τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ λάβω διὰ τῶν ἁγίων χειρῶν σας τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα. Καλοῦμαι μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαίρετου Τριάδος καὶ τὴν συνδρομὴν τῶν συλλειτουργῶν μου ἀδελφῶν Ἱερέων τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Σάμου καὶ Ἱκαρίας, νὰ φανερώσω τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ὀδηγήσω εἰς αὐτὴν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς Μητροπόλεως αὐτῆς. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἣ ὁποία εὐρίσκεται ἐκεῖ, ὅπου ἐνεργεῖται ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς ἐνσωματώσεως, ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἐπίσκοπος μὲ τὴν Ἀποστολικὴν ἐξουσίαν του τελεῖ τὴν Ἐὐχαριστίαν, μαρτυρεῖ τὴν ἀθεντικότητά της καὶ ὀλοκληρώνει «ἐν τῷ προσώπῳ του τοὺς ἐνωμένους ἀνθρώπους σὲ σύναξις λειτουργικῆ, σὲ Σῶμα Χριστοῦ», ὅπως γράφει εἰς τὴν «ὀρθοδοξίαν» του ὁ Ὁρθόδοξος Ρώσος Θεολόγος Εὐδοκίμοφ.

Ἡ ἀγιοπατερικὴ φρόσις «ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία», μὲ τὸ εὐχάριστῆριακό της νόημα εἶναι αὐτὸ πὸν καίει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν ψυχὴν μου.

Ἐὰν Κύριος προσθέτῃ τοὺς σωζομένους καθ' ἡμέραν «καὶ τῆς Ἐκκλησίας» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σάμου καὶ Ἱκαρίας, ὅπως ἐγίνετο καὶ εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ Χριστιανισμοῦ, καθὼς ἀναφέρει ὁ Ἐδαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὰς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων», θὰ ἀποτελῆ δι' ἐμὲ τοῦτο ἀφορμὴν εὐχαριστίας καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Κύριόν μου.

Ἄλλ' αὐτὴ ἡ στιγμή εἶναι ἱερή.

Ἡ μόνη μου συμμετοχὴ εἶναι ἡ σιωπὴ μου. Καὶ χρειάζεται ἡ σιωπὴ πρὸ παντὸς ἄλλου, διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ζωηφόρον αἶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἣ ὁποία θὰ μᾶς ἀγιάσῃ, εἰς ἐμὲ δὲ ἐπὶ πλέον θὰ χαρίσῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιερέως.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς τὴν



† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἱκαρίας
κ. Παντελεήμων

πλέον κρίσιμον στιγμήν τῆς ἐπιγείου ζωῆς του («ἐσιώπη»).

Καὶ τὸ Μέγα Σάββατον ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει, ἀντὶ τοῦ συνήθους Χερουβικῦ ὕμνου: «Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία καὶ στήτω μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ μηδὲν γήϊνον ἐν αὐτῇ λογιζέσθω».

Καὶ τώρα; Μέσα εἰς τὴν ἱερὰν σιωπὴν, ὑψώνω εὐλαβικὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ κραυγάζω:

«Σοὶ παρακατατίθημι τὴν ζωὴν μου ἅπασαν καὶ τὴν ἐλπίδα, Δέσποτα φιλόφρωπε». Καὶ «ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ Ἐδαγγελιστοῦ Λουκᾶ, τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἱαματικοῦ Παντελεήμονος, τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Γεωργίου, προστάτου τῆς Σάμου, τῶν ἁγίων ἐνδόξων Μαρτύρων Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης, τῆς μητρὸς αὐτοῦ, πολιούχου τῆς Ἱκαρίας, τῶν ὁποίων καὶ τὴν μνήμην σήμερον ἐπιτελοῦμεν, σῶσόν με Κύριε».

Βιογραφικὸν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἱκαρίας κ. Παντελεήμονος.

Ἐγεννήθη εἰς Ἐρμιόνην Ἀργολίδος τὸ ἔτος 1920. Ἐλαβε τὸ πτυχίον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπι-

στημίου Ἀθηνῶν τὸ 1943. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1945 ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ τὸ 1950 πρεσβύτερος, χειροθετηθεὶς εἰς Ἀρχιμανδρίτην.

Κατὰ τὴν περίοδον 1944-45 εἰργάσθη ὡς Ἱεροκήρυξ ἐθελοντικῶς καθ' ὅλην τὴν Ἐπαρχίαν Ἑρμιονίδος τοῦ Νομοῦ Ἀργολίδος, ἐκ παραλλήλου δὲ ὑπηρέτησεν ὡς καθηγητὴς ἐν τῷ Γυμνασίῳ Κρανιδίου.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διωργάνωσεν εἰς δόκλῃρον τὴν Ἐπαρχίαν Ἑρμιονίδος Κατηχητικὰ Σχολεῖα, Κηρύγματα, Συγκεντρώσεις νέων καὶ νεανίδων, Ἐντευκτήρια κ.λ.π. Ἐπέτυχε δέ, κατόπιν ἐνεργειῶν του, τὴν διάσωσιν τεσσαράκοντα (40) ἐθνικοφρόνων πολιτῶν κρατουμένων ὑπὸ τῶν ΕΑΜΙΤΩΝ.

Περὶ τὰ τέλη 1945 διωρίσθη Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱ. Μ. Ἱερισσοῦ-Χαλκιδικῆς καὶ ἐν συνεχείᾳ προσεκλήθη εἰς τὸν στρατόν, ὑπηρετήσας ἐν αὐτῷ μέχρι τοῦ 1949.

Τὸ 1948 προσελήφθη εἰς τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον καὶ εἰς τὴν σχολὴν Ἱεροκηρύκων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀσχοληθεὶς μὲ τὴν διοργάνωσιν τῶν ἀνωτέρω ἀρτισυστάτων ἰδρυμάτων.

Συγχρόνως ἐτοποθετήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὡς Ἱεροκήρυξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ταμπουρίων Πειραιῶς, ἐνθα ἀνεπτύχθη ζωηρὰ πνευματικὴ κίνησις διὰ τῆς λειτουργίας 15 Κατηχητικῶν Σχολείων μὲ 1.500 μαθητὰς καὶ ἐργαζομένους, ἐνῶ καθ' ἕκαστον θῆρος διωργάνωνεν Ἐκκλησιαστικὰς κατασκευὰς διὰ τὰ τέκνα ἀπόρων οἰκογενειῶν τῆς περιφερείας Ταμπουρίων. Αἱ κατασκευαί αὗται λειτουργοῦν μέχρι σήμερον ἐν τῇ περιοχῇ Βιλλίων Ἀττικῆς. Κατόπιν ἐνεργειῶν αὐτοῦ ἀνηγέρθη νέος Ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν, ὡς καὶ ἐνοριακὴ αἴθουσα χάριν τῆς νεότητος.

Τὸ ἔτος 1949-50 ἐφοίτησεν εἰς τὴν παρὰ τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ Σχολὴν Ἱεροκηρύκων - Κατηχητῶν καὶ Ἐξομολόγων, λαβὼν τὸ πτυχίον μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα.

Τὸ τέλος τοῦ 1951 μετέβη εἰς Γαλλίαν δι' εὐρυτέρας σπουδᾶς, ἐνθα παρηκολούθησεν ἐπὶ διετίαν περίπου μαθήματα Ποιμαντικῆς καὶ Κατηχητικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λιῶν, πρὸς παρακολούθησιν δὲ τοῦ ἔργου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας μετέβη καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας πόλεις οὐ μόνον τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἱταλίας.

Τὸ 1953 ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δι' ὀκτῶ (8) μῆνας εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Δημητριάδος Βόλου, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐκεῖ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου.

Πρὸς ἐξυπηρέτησιν εἰδικῶν τοπικῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν, ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μετέβη εἰς Ἡράκλειον Κρήτης δις, Καλαμάταν, Κόρινθον, Χίον, Λεβάδειαν, Ὑδραν, Λάρισαν, Κυπαρισσίαν, Ναύπακτον, Καβάλαν, ἐνθα εἰς Ἱερατικὰ συνέδρια εἰσηγήθη διάφορα θέματα ποιμαντικοῦ χαρακτῆρος. Ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐξομολογήσας συγχρόνως πλῆθος πιστῶν.

Ὡσαύτως μετέβη, λόγω τῶν σεισμῶν, πρὸς παρηγορίαν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν πληγέντων χριστιανῶν εἰς τὴν Ζάκυνθον τὸ 1953 καὶ εἰς τὴν Θῆραν τὸ 1956.

Τὸ 1955 ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεστάλη εἰς Ἀμερικὴν, συνοδευόμενος Ἑλληνας μετανάστας, ἐνθα ἐπεσκέφθη ἀπὸ Ν. Ὑόρκης μέχρι Καλλιφορνίας ἐπὶ τρίμηνον Ἑλληνικῆς Κοινότητος, ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τοὺς Ναοὺς, ἀπὸ ραδιοφώνου, ἔκανε διαλέξεις κ.λ.π.

Τὸ 1957 διωρίσθη Διευθυντὴς τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως παρὰ τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ, ἀναλαβὼν συγχρόνως καὶ τὴν διδασκαλίαν μαθημάτων εἰς τὸ ἐν Πεντέλῃ Πνευματικὸν Φροντιστήριον (1957-1967), μεταθεθεὶς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ Κατηχητικῶν Σχολείων, ἐπιτυχῶν κυρίως τὴν ἔκδοσιν τῶν νέων ἐνιαίων Κατηχητικῶν Βοηθημάτων (12) τόμοι καὶ ἰδρύσας τὸ Φροντιστήριον ὑποψηφίων Κατηχητῶν, ἐνθα ἐξεπαιδεύθησαν μέχρι τοῦδε περὶ τοὺς 2.000 Κατηχηταὶ καὶ Κατηχήτρια.

Ἀπὸ τοῦ 1959 μέχρι 1969 ὑπηρέτησεν ὡς Ἱεροκήρυξ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Χρυσοσπηλαιωτίσσης (ὁδοῦ Αἰόλου), σήμερον δὲ ὑπηρετεῖ ὡς Ἱεροκήρυξ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Λουκά Πατησίων.

Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐτοποθετήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὡς τομεάρχης διαφόρων περιοχῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ ἐπὶ δεκαετίαν μέλος τοῦ Δ.Σ. τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1962 τῷ ἀνετέθη, ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἣν διηύθυνε μέχρι τῆς 7ης Δεκεμβρίου 1967.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, σήμερον εἶναι Πνευματικὸς 300 φοιτητῶν ἐν τῇ Φοιτητικῇ Ἑστίᾳ ἀρρένων Ἀθηνῶν.

Ἐξ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας προέβη εἰς τὴν ἴδρυσιν φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων, συστήσας τὴν ἀδελφότητα «Ο ΛΥΤΡΩΤΗΣ», ἥτοι Γηροκομεῖον ἐν Πειραιεῖ (τετραώροφον κτίριον), ἐν ᾧ περιθάλπονται δωρεὰν 38 ἐγκαταλελειμμένοι γερόντισσαι, ὄρφανοτροφεῖον θηλέων εἰς Πετράλωνα (5ώροφον κτίριον) μὲ τριάκοντα ὄρφανὰ κορίτσια καὶ ὄρφανοτροφεῖον ἀρρένων πλησίον τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου Ἀχαρνῶν (2ώροφον κτίριον) μὲ 15 ὄρφανὰ ἀγόρια.

Τέλος ἡσχολήθη καὶ μὲ τὴν συγγραφὴν, δημοσιεύσας διαφόρους μελέτας ἐπὶ ποιμαντικῶν, ἐξομολογητικῶν καὶ κατηχητικῶν θεμάτων, ὡς καὶ ἄρθρα ἐποικοδομητικὰ εἰς τὰ θρησκευτικὰ περιοδικὰ καὶ δὴ εἰς τὰ ἐπίσημα τοιαῦτα «Ἐκκλησία», «Ἐφημέριος», «Χαρούμενο σπῆτι», «Χαρούμενα παιδιὰ» καὶ «Φωνὴ τοῦ Κυρίου», ἐξέδωκε δὲ εἰς αὐτοτελῆ τεύχη τὰ ἑξῆς ἔργα: 1) Μόνον τὴν ἀλήθειαν, 1958. 2) Στὰ ἴχνη Ἐκείνου, 1960. 3) Ἡ προσωπικότης τοῦ Πνευματικοῦ, 1960. 4) Ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἐξομολογήσει ἀφesis τῶν ἁμαρτιῶν, 1961. 5) Ἡ διακονία τοῦ Κατηχητοῦ, 1962. 6) Ἡ ἀξία τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, 1963. 7) Τὸ σύγχρονον κήρυγμα καὶ ἡ κατήχησις, 1964. 8) Ματιὲς στὴν Κοινωνία, 1965 καὶ 9) Λυτρωτικὲς προσπάθειες, 1966.

Η ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ*

Εικοστὸν ἔνατον Σχολικὸν ἔτος 1885 - 1886⁹¹
(σελ. 76 - 79).

217. Π. Πριόνας, Ψαχνά. 15. 76ριον 1885. Ἀπεφοίτησε τῆ 15 Ἰουνίου 1889, λαβὼν βαθμὸν ἐπιδόσεως μὲν σχεδ. καλῶς, διαγωγὴν δὲ καλήν. Ἐλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 31 Μαρτίου 1891 Χ.Α.

218. Γ. Παπακωνσταντίνου. Πύργος. 16. 76ριον 1885. Ἀπεφοίτησε τῆ 10 Ἰουνίου 1888, λαβὼν βαθμὸν ἐπιδόσεως μὲν καλῶς, διαγωγὴν δὲ λίαν καλήν. Ἐλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 23 86ρίου 1891, ὅμοιον ὑπ' ἀριθ. 42 τῆ 5 Νοεμβρίου 1892.

219. Γ. Δ. Τσεκούρας. Κύμη. 17. 76ριον 1885. Ἀπεφοίτησε τὴν 11 Ἰουνίου 1887, λαβὼν βαθμὸν μὲν ἐπιδόσεως ἄριστα (5 4/7), διαγωγὴν ἀρίστην.

220. Ἰωάν. Ε. Περπατάρης. Καματριάδες. 16. 76ριον 1885. Ἀπεφοίτησε τὴν 11 Ἰουνίου 1887, λαβὼν βαθμὸν μὲν ἐπιδόσεως ἄριστα (5 5/7), διαγωγὴν δὲ ἀρίστην.

221. Βασίλ. Γεωργίου. Βιλιβίνα. 17. 86ριον 1885. Ἀπεφοίτησε τὴν 11 Ἰουνίου 1887, λαβὼν βαθμὸν ἐπιδόσεως μὲν ἄριστα (5 5/7), διαγωγὴν δὲ ἀρίστην.

222. Ἀνδρέας Λάππας. Καρνέσιον. 17. 86ριον τοῦ 1885. Ἀπεφοίτησε τὴν 11 Ἰουνίου 1887, λαβὼν βαθμὸν μὲν ἐπιδόσεως ἄριστα, διαγωγὴν δὲ ἀρίστην.

223. Ἀθανάσιος Νόννας. Κόοκινα. 15. 86ριον τοῦ 1885. Ἀπεφοίτησε τῆ 15 Ἰουνίου 1889, λαβὼν βαθμὸν ἐπιδόσεως μὲν οχ. καλῶς, διαγωγὴν δὲ λίαν καλήν.

Τριακοστὸν Σχολικὸν ἔτος 1886 - 1887 (σελ. 78 - 81).

224. Γ. Κοκκίνης. Διακοπτόν. 18. 76ριον τοῦ 1886. Ἀπεφοίτησε τῆ 10 Ἰουνίου 1888, λαβὼν

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 344 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15-16 τεύχους.

91. Ἀπὸ τοῦ ἔτους τοῦτου 1885 μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1890, ἡ ἀρίθμηση τῶν Σχολικῶν ἐτῶν γίνεται διὰ τῆς ἀναγραφῆς μόνον τοῦ ἔτους ἐνάρξεως τοῦ Σχολικοῦ ἔτους καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἀναγραφῆς τῆς διαρκείας αὐτοῦ, ἥτις διάρκεια, ὡς γνωστὸν, καλύπτει τοὺς 4 τελευταίους μῆνας τοῦ ἔτους τῆς ἐνάρξεως τοῦ Σχολικοῦ ἔτους καὶ τοὺς 6 πρώτους μῆνας τοῦ ἐπομένου ἔτους.

βαθμὸν ἐπιδόσεως μὲν ἄριστα, διαγωγὴν δὲ λίαν καλήν.

225. Νικόλαος Τσαρούχας ἢ Λίππας. Μεραλί. 15. 76ριον τοῦ 1886. Ἀπεφοίτησε τῆ 13 Ἰουνίου 1890, λαβὼν ἀπολυτήριον μὲν βαθμὸν μὲν προόδου ἄριστα, διαγωγὴν δὲ λίαν καλήν.

226. Ἀνδρέας Θεοδωρόπουλος. Ποταμιά. 16. 76ριον 1886. Ἀπεφοίτησε τῆ 10 Ἰουνίου 1888, λαβὼν βαθμὸν ἐπιδόσεως μὲν ἄριστα, διαγωγὴν δὲ ἀρίστην.

227. Ἰωάν. Χ. Παπαϊωάννου. Ξηροχώριον. 16. 76ρ. 1886. Ἀπεφοίτησε τῆ 15 Ἰουνίου 1889, λαβὼν βαθμὸν ἐπιδόσεως μὲν ἄριστα, διαγωγὴν δὲ ἀρίστην.

228. Ν. Ι. Τριανταφύλλου. Ἁγία Ἄννα. 18. 76ρ. 1886. Ἀπεφοίτησε τῆ 10 Ἰουνίου 1888, λαβὼν βαθμὸν ἐπιδόσεως μὲν ἄριστα, διαγωγὴν δὲ ἀρίστην.

229. Κ. Ἀρνάρης. Ψαχνά. 15. 76ριον 1886. Ἀπεφοίτησε τῆ 15 Ἰουνίου 1889, λαβὼν βαθμὸν ἐπιδόσεως μὲν καλῶς, διαγωγὴν δὲ λίαν καλήν.

230. Ἀριστείδης Στεφάνου. Κύμη. 16. 86ρ. 1886. Ἀπεφοίτησε τῆ 15 Ἰουνίου 1889, λαβὼν βαθμὸν ἐπιδόσεως μὲν ἄριστα, διαγωγὴν δὲ ἀρίστην.

231. Γ. Ι. Ρουπόδημος. Ψαχνά. 15. 86ρ. 1886. Ἀπεφοίτησε τῆ 15 Ἰουνίου 1889, λαβὼν βαθμὸν ἐπιδόσεως μὲν καλῶς, διαγωγὴν δὲ καλήν.

232. Παῦλος Χριστοδούλου. Καstroβαλᾶς, 17. 96ρ. 1886. Ἀπεφοίτησε τῆ 15 Ἰουνίου 1889, λαβὼν βαθμὸν ἐπιδόσεως μὲν οχ. καλῶς, διαγωγὴν δὲ λίαν καλήν.

Τριακοστὸν πρῶτον Σχολικὸν ἔτος 1887-1888 (σελ. 82 - 83).

233. Μιχαὴλ Κακκαρᾶς. Χαλκίς. 16. 20 76ρίου. Ἐλαβε τὸ ἀπολυτήριόν του τῆ 17 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1891 μετὰ τοῦ βαθμοῦ ἐπιδόσεως καλῶς (6) καὶ διαγωγῆς κοσμίας (8). Κατ' ἔγγραφον γνωστοποίησιν τοῦ Γυμνασιάρχου Χαλκίδος

(3 86ρίου 1891) ὑποστὰς τὴν εἰσιτήριον δοκιμασίαν ἀπερρίφθη. Χ.Α. Ἔλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 31 Μαρτίου 1893. Χ.Α.

234. Νικόλ. Ἀδάμ. Καρδίτσα. 16. 25 76ρ. Ἀπεφοίτησε τῆ 13 Ἰουνίου 1890, λαβὼν ἀπολυτήριον φέρον βαθμὸν μὲν ἐπιδόσεως καλῶς, διαγωγὴν δὲ ἀρίστην.

235. Εὐάγγελος Παπαναστασίου. Θῆβαι. 17. 27 76ρίου. Ἀπελύθη τῆ 13 Ἰουνίου 1890 ἐπὶ βαθμῷ καλῶς καὶ μὲ διαγωγὴν ἀρίστην. Ἔλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 24 Μαΐου 1892. Χ.Α.

236. Ν. Κοτοπούλης. Χαλκίς. 15. 27 76ρ. Ἔλαβε ἀπολυτήριον τῆ 13 Ἰουνίου 1890, μὲ βαθμὸν μὲν ἐπιδόσεως οκ. καλῶς, μὲ διαγωγὴν δὲ καλήν.

237. Δημ. Καραμούζης. Κουρούνη. 16. 30 76ρ. Ἀπεφοίτησε τῆ 13 Ἰουνίου 1890, λαβὼν ἀπολυτήριον μὲ βαθμὸν μὲν προόδου οχεδὸν καλῶς, μὲ διαγωγὴν δὲ ἀρίστην.

238. Ἰωάν. Μπατσακούτσας. Πήλιον. 17.6 96ρ. Ἀπελύθη λαβὼν βαθμὸν μὲν προόδου οχεδὸν καλῶς, διαγωγὴν δὲ καλήν τῆ 13 Ἰουνίου 1890.

Τριακοστὸν δεῦτερον Σχολικὸν ἔτος 1888 - 1889 (σελ. 84 - 85).

239. Ἀναστάσιος Παπαδήμου. Δαύλεια. 17. 18 76ρ. Ἀπελύθη τῆ 13 Ἰουνίου 1890, λαβὼν βαθμὸν μὲν ἐπιδόσεως λίαν καλῶς, διαγωγὴν δὲ λίαν καλήν. Ἔλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 30 Μαρτίου 1892. Χ.Α.

240. Δημήτριος Τσαμαλῆς. Δίστομον. 18. 20 76ρ. Ἀπελύθη τῆ 13 Ἰουνίου 1890, λαβὼν βαθμὸν μὲν ἐπιδόσεως λίαν καλῶς, διαγωγὴν δὲ λίαν καλήν.

241. Ἡλίας Κατούνης. Κερασιά. 15. 17 86ρίου. Ἀπελύθη τῆ 17 Ἰουνίου 1891, λαβὼν βαθμὸν μὲν προόδου καλῶς (6), διαγωγὴν δὲ κοσμίαν (8). Χ.Α. Ἔλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 14 Ἀπριλίου 1893. Χ.Α.

242. Γεώργιος Παπαβασιλείου. Μπράτοι. 15. 9 Ὀκτωβρίου. Ἔλαβεν ἀπολυτήριον τῆ 17 Ἰουνίου τοῦ 1891, μὲ βαθμὸν μὲν προόδου καλῶς (7), μὲ διαγωγὴν δὲ ἐπαινετὴν (10). Ἔλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 24 Μαΐου 1893. Χ.Α.

243. Ἰωάννης Δελημάρης. Χαλκίς. 15. 28 76ρίου. Ἀπελύθη τῆ 17 Ἰουνίου 1891, λα-

βὼν βαθμὸν μὲν ἐπιδόσεως καλῶς (6), διαγωγὴν δὲ κοσμίαν (8). Χ.Α.

244. Γεώργιος Παπαϊωάννου Γαρινάρης. Ἄταλη. 15. 20 76ρίου. Δὲν ἐπανῆλθε τὸν Σεπτέμβριον τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1891 - 1892.

245. Ἐπαμεινώνδας Καστρισιώτης. Βάγια. 16. 15 76ρίου. Ἀπεβίωσε κατὰ μῆνα 10βριον τοῦ 1890 ἐν τῷ οἴκῳ του, ὅπου εἶχε μεταβῆ πρὸς⁹².

Τριακοστὸν τρίτον Σχολικὸν ἔτος 1889-1890 (σελ. 86 - 87).

246. Νικόλαος Κακκαρᾶς. Χαλκίς. 16. Ἰανουαρίου 5. Ἀπελύθη λαβὼν τὸ ἀπολυτήριον τοῦ τῆ 17ῆ Ἰουνίου τοῦ 1891, μετὰ τοῦ βαθμοῦ ἐπιδόσεως πάνυ καλῶς (8) καὶ μετὰ διαγωγῆς κοσμίας (8). Χ.Α.

247. Δημήτριος Πολυχρόνης. Κύμη. 17. 10 76ρίου. Ἀπελύθη τῆ 17 Ἰουνίου τοῦ 1891 μετὰ τοῦ βαθμοῦ ἐπιδόσεως ἐν τοῖς μαθήμασι καλῶς (7) καὶ μετὰ διαγωγῆς ἐπαινετῆς (10). Χ.Α.

248. Σπυρίδων Φίφας. Χαλκίς. 16. 16 76ρίου. Ἔλαβε τὸ ἀπολυτήριον τοῦ μετὰ βαθμοῦ ἐπιδόσεως ἄριστα (10) καὶ μετὰ διαγωγῆς κοσμίας (8) τῆ 17 Ἰουνίου τοῦ 1891. Χ.Α.

249. Ἰωάννης Παπᾶ Προκοπίου. Ὁρολόγιον. 17. 28 76ρίου. Ἔλαβε τὸ ἀπολυτήριον τοῦ τῆ 17 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1891, μετὰ βαθμοῦ ἐπιδόσεως καλῶς (6) καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς (10). Χ.Α.

250. Ἡρακλῆς Δεμερτζῆς. Ἀμπέλια. 15. 10 86ρίου. Ἀπελύθη, λαβὼν τὸ ἀπολυτήριον τοῦ τῆ 19 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1892, μὲ βαθμὸν ἐπιδόσεως καλῶς (7) καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς (10). Χ.Α.

251. Γεώργιος Τσαμάκος. Κακολύριον. 16. 20 86ρίου. Μεταβάς ἵνα τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων διέλθῃ μετὰ τῶν γονέων καὶ συγγενῶν αὐτοῦ ἠσθένησεν, προσβληθεὶς ἐκ χρονίου ἰνφλουέντζας, καὶ ἀπεβίωσεν τῆ 2 Φεβρουαρίου 1892. Χ.Α.

(Συνεχίζεται)

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

92. Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι ἡ λέξις ἢ αἰτιολογοῦσα τὴν μετάβασιν εἰς τὸν οἶκον εἶναι ἐπανωγεγραμμένη, καθισταμένη δυσδιάκριτος. Ἴσως νὰ εἶναι ἡ λέξις ἀναπαύσις, μαρτυρουμένη ὑπὸ πινων γραμμῶν.

Δ Ι Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ο Σ Μ Ν Η Μ Η

ΕΠΙ ΤΗ, ΧΙΛΙΟΣΤΗ, ΕΞΑΚΟΣΙΟΣΤΗ, ΕΠΕΤΕΙΩ,

ΑΠΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ*

Β'

Μετά την υπό της Α.Θ. Μακαριότητος του Πάπα και Πατριάρχου 'Αλεξανδρείας κ. κ. Νικολάου του ΣΤ' κήρυξιν της ενάρξεως των έορταστικῶν έκδηλώσεων προσεφώνησαν τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην οἱ εκπρόσωποι τῶν ἐπὶ μέρος 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν καὶ Θεολογικῶν Σχολῶν.

Ὅτως ὁ ἐκπροσωπῶν τὴν 'Εκκλησίαν τῆς 'Ελλάδος 'Αρχιεπίσκοπος τῆς 'Ι. Συνόδου Θεοφ. 'Επίσκοπος Δέρβης κ. Κοσμάς εἶπε τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε καὶ ἀγιώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα 'Αλεξανδρείας καὶ πάσης 'Αφρικῆς κύριε Νικόλαε,

'Η 'Εκκλησία τῆς 'Ελλάδος ἀδελφικῶς συμπανηγυρίζει τῷ 'Υμετέρῳ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ ἐπὶ τῇ 1600ῇ ἐπετείῳ τῆς μεταστάσεως τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν 'Αθανασίου τοῦ Μεγάλου.

'Η 'Υμετέρα Μακαριότης, ὡς τοῦ 'Εκείνου Θρόνου γνησιώτατος διάδοχος, δικαιοματικῶς ἐπιτελεῖ τὴν παροῦσαν ἐπέτειον, εἰς ἣν συνεκάλεσε τοὺς τῶν ἀγιωτάτων 'Ορθοδόξων Ἀυτοκεφάλων 'Εκκλησιῶν Ἀντιπροσώπους, ἀφοῦ κατὰ τὸ διανύμενον ἔτος ὁ ἀείροος («Χρυσορράς Νεῖλος»), εἶπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε, πλουσίως «πλημμυρεῖ τὰ χρυσόρρευθρα τῆς ἀθανασίας ρεύματα» Ἀυτοῦ, καταποτίζων τὴν 'Ορθοδοξίαν καὶ τὴν Χριστιανοσύνην.

'Ἐπρεπε τῇ Ἀυτὸν τεκούσῃ καὶ πνευματικῶς ἐν ταῖς περιωνύμοις σχολαῖς ἐαντῆς ἐκθροεψάσῃ πόλει τῶν Αἰγυπτιωτῶν 'Αλεξανδρέων ἡ παροῦσα ἑορτή.

'Ἐπρεπε τῇ 'Υμετέρα Μακαριωτάτη ἱερᾷ Κεφαλῇ, τῷ τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης 'Ορθοδόξῳ Πατριάρχῃ τιμῆσαι («τὴν κρηπίδα τῶν Πατριαρχῶν») 'Αλεξανδρείας, («τὸ μέγα κλέος τῶν ἱερέων»), τὸν «ἄριστον ποιμένα».

Καὶ ἔπρεπε τῇ μιᾷ, ἀγία, καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ 'Εκκλησίᾳ τῶν 'Ορθοδόξων, ἣν ὡς θεόπτης «Χερουβικῶς Θεολογῶν» κατεπλούτισε διὰ τῶν θεοσόφων λόγων αὐτοῦ, ἐγκαλλωπίζεσθαι, ὅτι τοιοῦτους ἐγέννησεν ἄνδρας, ἀληθῶς ὑπικαρήνους, εἰς ὧν τοὺς κλάδους κατασκηνοῖ τὰ πετεινὰ τοῦ νοητοῦ Ὀυρανοῦ, καὶ ἐλαίας

κατακάρπους, τῶν ὁποίων ὁ καρπὸς θυσία δεκτὴ, ὁσμὴ εὐωδίας, διηνεκῶς καίει ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τῆς Μεγαλοσύνης.

Εἰς τροπάριον τοῦ τιμωμένου 'Αγίου, ὁ μέγας οὗτος Πατὴρ, ὁ τῆς ἀθανασίας ἐπόνυμος καὶ τῆς ἀρετῆς ταυτόσημος, ὑμνεῖται ὡς («τὴν καρδίαν αὐτοῦ σύμβολον τῶν καλῶν ἐργασάμενος καὶ ἀναβλύζων ἡμῖν 'Ορθοδοξίας γλυκασμὸν»).

'Η («χερουβικὴ θεολογία») τοῦ Μεγάλου 'Αθανασίου, δηλ. ἡ ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ βιοτῇ καὶ θεωρίᾳ περὶ Λόγου διδασκαλία του ἐνεστάλαξε τῷ κόσμῳ νάματα χρυσόρροα, πλουτισμὸν καὶ γλυκασμὸν 'Ορθοδοξίας καὶ 'Ορθοπραξίας.

'Ο Μέγας 'Αθανάσιος εἶναι κατὰ κριολεξίαν κλασσικός. Πάντοτε παρών. Πάντοτε ἐπίκαιρος. Πάντοτε ὀδηγητικός. 'Ορθόδοξος ἐν ἀπολύτῳ ἐνοίᾳ, ὥστε («νόμον ὀρθοδοξίας τὰ ἐκείνου δόγματα») εἶναι, κατὰ τὸν οὐρανομύστην Γρηγόριον. Οἰκουμενικὸς ἐν ὀρθῇ ἐνοίᾳ, ἀφοῦ ἡ τῶν 'Εκκλησιῶν κοινωρία ἦτο ἡ ἐπιστάσις αὐτοῦ ἢ καθ' ἡμέραν.

'Ελθόντες ἐνταῦθα σεπτῇ ἐντολῇ τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου κομιζόμεν τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος κυρίου Σεραφείμ, τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Συνέδρων καὶ σύμπαντος τοῦ εὐσεβοῦς 'Ορθοδόξου τῆς 'Ελλάδος λαοῦ.

Ἐνδόμηθα, ἵνα ὁ σήμερον τιμώμενος 'Αγιος («ἄνωθεν ἐποπτεύῃ Ἰεως») τὸν Θρόνον του. Χειραγωγῇ καὶ κατευθύνῃ θαυμαστῶν τὴν νῦν αὐτὸν ἐπαξίως κατέχουσαν σεπτὴν 'Υμετέραν Μακαριότητα: σθενοῖ αὐτὴν καὶ μακροημερεύῃ εἰς κλέος καὶ ἔπαινον τῆς 'Εκκλησίας 'Αλεξανδρέων καὶ τῆς καθόλου 'Ορθοδοξίας, ἣς σώζοι καὶ ἀγιάζοι τὸ πληρωμα.

'Επιτρέφατέ μου, Μακαριώτατε καὶ πολυσέβαστε Πατριάρχα, νὰ κατακλείσω τὸν λόγον μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, δι' ἧς ἐπιστέφει τὸν εἰς τὸν Μέγαν 'Αθανάσιον ἐγκωμιαστικὸν του, εὐχὴν τόσον ἐπίκαιρον δι' ἅπαντα τὸν κόσμον τῆς 'Ορθοδοξίας.

«Καὶ ἡμᾶς, εἰ μὲν εἰρηρικῶς, κατέχοις καὶ συμπομαίνοις. Εἰ δὲ πολεμικῶς, ἐπανάγοις ἢ προσλαμβάνοις: καὶ στήσαις μετὰ σεαυτοῦ καὶ τῶν οἴος σὺ, κἂν μέγα ἦ τὸ αἰτούμενον ἐν Χριστῷ 'Ιησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν».

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 350 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15-16 τεύχους.

Ἡ προσφώνησις τοῦ Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Εὐαγγέλου Θεοδώρου εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Μακαριώτατε,

Ὡς Κοσμητὸρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Πρωτάνεως καὶ τῆς Συγκλήτου αὐτοῦ λίαν συγκινημένος μετέχω μετὰ συναδέλφων τῶν διορθοδόξων τούτων ἐκδηλώσεων ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἥτις τοσοῦτον συνδέεται ἔνθεν μὲν γενικώτερον πολιτιστικῶς μετὰ τῆς καθ' ὅλου Ἑλλάδος, ἐτέρωθεν δὲ εἰδικώτερον μετὰ τῆς ἐλληνορθοδόξου παραδόσεως. Πλείσται ἐκ τῶν πρῶτων καταβολῶν τῆς παραδόσεως ταύτης ἔχον ἀκριβῶς τὰς ρίζας τῶν εἰς τὴν ἡλιόλουστον ταύτην χώραν. Ἐν ταῖς περιοχαῖς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ὑμετέρου Πατριαρχείου μεγάλοι Πατέρες, ὡς ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ἀνεδείχθησαν πρόμαχοι τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐναντίον τῶν αἰρέσεων, ἔλαμψεν ἐπιφανῆς κατηχητικὴ σχολή, ἀκτινοβόλησαν φάροι ὀρθοδόξου πνευματικότητος, ἀνεδείχθησαν ἅγιοι μάρτυρες καὶ ὁμολογηταί, διεμορφώθη τὸ γνήσιον ἀσκητικὸν καὶ μοναχικὸν ἰδεῶδες, ἐτέθησαν θεμέλιοι λίθοι τῆς ἐπιστημονικῆς ὀρθοδόξου Θεολογίας, ἐδημιουργήθησαν αἱ γέφυραι, αἵτινες συνδέουν τὴν χριστιανικὴν ἀποκάλυψιν πρὸς τὰς ἐλληνικὰς εἰδολογικὰς κατηγορίας τοῦ φιλοσοφεῖν καὶ σκέπτεσθαι, ἔλαμψε τὸ συνδέσαν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν ἀθανασιατὸν οἰκουμηνικὸν πνεῦμα καὶ συνεχίσθη μέχρι σήμερον ἡ ζωσα παράδοσις τῆς ἐλληνορθοδόξου παιδείας.

Ἐπὶ πλείον ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν συνδέεται ὅλως ἰδιαίτερος μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας διὰ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἐπιφανεῖς καθηγηταί τῆς Σχολῆς ταύτης, οἳ οὐκ ἦσαν οἱ ἀειμνηστοὶ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Γρηγόριος Παπαμιχαὴλ καὶ Λεωνίδας Φιλιππίδης, ἀφῆκαν ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῆς ἐν Αἰγύπτῳ παραμονῆς τῶν, διακονήσαντες μετὰ ζήλου ἐν τῷ Πατριαρχείῳ Ἀλεξανδρείας καὶ κατακοσμήσαντες τὰς σελίδας τῶν λαμπρῶν περιοδικῶν αὐτοῦ δι' ἐξαιρέτου καὶ ὑποδειγματικῆς συνεργασίας.

Πάντα ταῦτα ἐξηγοῦν τὴν σημερινὴν βαθυτάτην συγκίνησιν ἡμῶν, ἥτις συνδέεται μετὰ τῆς θερμῆς εὐχῆς, ὅπως αἱ ἐόρτιοι αὐταὶ ἐκδηλώσεις σημάδων τὴν ἀπαρχὴν νέων ἡμερῶν δόξης καὶ μεγαλείου τοῦ ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ τῆς χορείας τῶν περὶ αὐτὴν ἐκλεκτῶν Ἱεραρχῶν εὐκλεῶς πηδαλιουχομένου Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας».

Ἀναλόγου περιεχομένου ὑπῆρξε καὶ ἡ προσφώνησις τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Ἀναστασίου.

Μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐναρκτηρίων τελετῶν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, οἱ προσκεκλημένοι ὠδηγήθησαν εἰς τὸ λαμπρὸν Ἑλληνικὸν Κέντρον τοῦ Καίρου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ Α.Θ. Μα-

καριότης παρέθεσεν εἰς αὐτοὺς ἐπίσημον γεῦμα, καθ' ὃ ἀντηλλάγησαν προπόσεις καὶ προσεφέρθησαν εἰδικὰ ἀναμνηστικὰ μετὰλλια.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας οἱ προσκεκλημένοι ἐξέδραμον εἰς τὸν ἐν Guizeh χώρον τῶν πυραμίδων, ἔνθα παρηκολούθησαν καὶ τὴν εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτῶν ἀναφερομένην παράστασιν «Ἦχος καὶ φῶς».

Τὴν Δευτέραν, Τρίτην καὶ Τετάρτην (17ην, 18ην καὶ 19ην Ἰουνίου) οἱ μετέχοντες τῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἔνθεν μὲν ἐπεσκέφθησαν τὰ ἀξιοθέατα τοῦ Καίρου (μαυσωλεῖον τοῦ Nasser, Citadell μουσεῖον, ναοὺς κ.ἄ.), ὡς καὶ τὸ ἐν Παλαιῷ Καίρῳ Πατριαρχικὸν μοναστήριον τοῦ ἁγ. Γεωργίου, ἐν τῷ ὁποίῳ τὴν μεσημβρίαν τῆς 18ης Ἰουνίου παρετέθη εἰς αὐτοὺς γεῦμα, ἐτέρωθεν δὲ κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας μετέσχον τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἀθανασιανοῦ συμποσίου, καθ' ὃ ἀνεπτύχθησαν τὰ ἑξῆς θέματα: 1) «Οἱ ὄροι οὐσίας (φύσεις) καὶ ὑπόστασις κατὰ τὸν Μ. Ἀθανάσιον» (ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μύρων κ. Χρυσόστομου, καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης καὶ ἐκπροσώπου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως)· 2) «Ἡ διδασκαλία τοῦ Μ. Ἀθανασίου περὶ τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ» (ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀζώμης κ. Μεθοδίου)· 3) «Ὁ Μ. Ἀθανάσιος καὶ ἡ Δύσις» (ὑπὸ τοῦ ὑφηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Μόσχας κ. Boris Nelubov)· 4) «Ἡ σημασία τῆς τακτικῆς τοῦ Μ. Ἀθανασίου ἐναντι τῶν «ὁμοιοσιανῶν» τῷ 362 καὶ ἐν συνεχείᾳ» (ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἀθανασίου Jievtitch, ὑφηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Βελγραδίου)· 5) «Δημιουργία καὶ ἀνθρωπολογία κατὰ τὸν Ἀθανάσιον» (ὑπὸ τοῦ ὁμοτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου κ. Κόμαν).

Τὴν μεσημβρίαν τῆς Τετάρτης (19ης Ἰουνίου) ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης τοῦ Καίρου παρέθεσεν εἰς τοὺς μετέχοντας τῶν ἐορτῶν ἐπίσημον γεῦμα, καθ' ὃ ἀντηλλάγησαν ἐγκάρδιοι προπόσεις.

Τὴν Πέμπτην (20ην Ἰουνίου) οἱ προσκεκλημένοι μετέβησαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἀφοῦ καθ' ὁδὸν ἐν Τάντα, ἔδρα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἐρμουπόλεως, ἐγένοντο ἐνθουσιαστικῶς δεκτοὶ ὑπὸ ἐναπομεινάντων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὀλίγων Ἑλλήνων.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συνεχίσθησαν αἱ ἐκδηλώσεις τῆς Διορθοδόξου Μνήμης ἐπὶ τῇ χιλιοστῇ ἐξακοσιοστῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τοῦ θανάτου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, γινόμεναι ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας τῆς Πέμπτης καὶ Παρασκευῆς (20ῆς καὶ 21ης Ἰουνίου) ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ ἀθανασιανῷ συμποσίῳ ἀνεπτύχθησαν τὰ ἑξῆς θέματα: 6) «Ἡ ἐξηγητικὴ μέθοδος τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου» (ὑπὸ τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὴν Ἐκκλησίαν Βουλγαρίας Θεοφ. ἐπίσκοπου Τραιανουπόλεως κ. Παριώνος)· 7) «Ὁ μ. Ἀθανάσιος, πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ διδάσκαλος τῆς Ὀρθοδοξίας» (ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ἰωάννου Ἀναστασίου)· 8)

Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ*

γ') Ἡ προσπάθεια ὑποκατάστασης τῆς ἑλληνορθόδοξου παραδόσεως διὰ διαφόρων ὑλιστικῶν καὶ ἀντιχριστιανικῶν κοσμοθεωριακῶν τάσεων.

Ὁ σημαντικώτερος παράγων καταπολεμήσεως τῆς συνταγματικῆς κατοχυρώσεως τῶν ἱερῶν Κανόνων ὑπῆρξεν ἡ ἐπίδρασις ἐπὶ πλείστον ἐκ τῶν ἀντιφρονούντων τῶν κρατουσῶν ἰδία κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος κοσμοθεωριακῶν τάσεων ἑνδοκοσμικοῦ καὶ ἐν πολλοῖς σαφῶς ἀντιχριστιανικοῦ χαρακτῆρος.

Τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀνωτέρω διαπιστώσεως ἐπικυροῖ κατὰ πανηγυρικὸν τρόπον τὸ πλεόν ἀντιπροσωπευτικὸν ἐν προκειμένῳ ἔργον τῶν πολεμίων τῆς συνταγματικῆς κατοχυρώσεως τῶν ἱερῶν Κανόνων. Πρόκειται περὶ τῆς μελέτης τοῦ Ἀλεξ. Βαμβέτου, Εἰσαγωγή εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον τῶν Ὀρθοδόξων, συγγραφὴν ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἔτος 1911 εἰς ἡλικίαν μόλις εἴκοσι ἐτῶν (Ἡ κριτικὴ τοῦ βιβλίου τούτου κατέστη ἀναγκαία, διότι, ὡς τονίζομεν, ἐξ αὐτοῦ, σχεδὸν mot a mot, ἠντλήθησαν ἐσχάτως τὰ ἐπιχειρήματα πρὸς καταπολέμησιν τῆς μελετωμένης, ὡς εἴπομεν ἐν ἀρχῇ, διὰ συντακτικῆς πράξεως ἐπεκτάσεως τῆς συνταγματικῆς κατοχυρώσεως εἰς πάντας τοὺς ἱεροὺς Κανόνας).

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 353 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15-16 τεύχους.

«Τὸ κοινωνικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν Μ. Ἀθανάσιον» (ὑπὸ τοῦ Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Εὐαγγέλου Θεοδώρου) καὶ 9) «Ἡ περὶ συνόδου θεολογία τοῦ Μ. Ἀθανασίου» (ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Στυλιανοῦ Παπαδοπούλου).

Καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ προσκεκλημένοι ἐπεσκέφθησαν τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως, ἐν οἷς τὸν φάρον, τὰ ἑρεπία τῆς ἀρχαίας πόλεως, τὸ ἑλληνικὸν προξενεῖον καὶ τὰ θαυμάσια ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα, ἅτινα, ὡς μὴ ὄφειλε, σήμερον φθίνουσι ἐνεκα τῆς μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν των.

Τὴν πρωτὰν τῆς Παρασκευῆς, 21ης Ἰουνίου, οἱ μετέχοντες τῶν ἑορτῶν ἐξέδραμον εἰς Μαρεώτιδα πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἑρεπιῶν τῆς μονῆς τοῦ ἀγίου Μηνᾶ τοῦ Αἰγυπτίου.

Τὴν μεσημβριάν τοῦ Σαββάτου, 22ας Ἰουνίου, ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης τῆς Ἀλεξανδρείας παρέθεσε

Ἐκτὸς τῆς ἀνωριμότητος τῆς ἡλικίας τοῦ συγγραφέως, τοῦ πεπρωκιομένου, ὡς φαίνεται, κατὰ τὰ ἄλλα δι' ἰδιαιτέρων διανοητικῶν ἰκανοτήτων, τὸ ἔργον αὐτοῦ χαρακτηρίζεται ὑπὸ πλήρους ἀγνοίας τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας καὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἱερῶν Κανόνων, τῆς πλήρους ψυχικῆς ἀποξενώσεως τοῦ συγγραφέως ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐρεῦνης του, τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας αὐτῆς, τῆς ἀπολύτου ἐξαρτήσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς θεωρίας τοῦ διασῆμου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ρωμαιοῦ καὶ κανονολόγου Rudolf Sohm, καθ' ἣν ἡ οὐσία τοῦ δικαίου καὶ ἡ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκονται ἐν ἀντιθέσει καὶ τέλος τῆς πλήρους ὑπ' αὐτοῦ ἀποδοχῆς καὶ προσχωρήσεως πρὸς τὰ ἑνδοκοσμικὰ καὶ ὑλιστικὰ ρεύματα τῆς ἐποχῆς του οὕτως, ὥστε νὰ μὴ διστάσῃ ἐν βιβλίῳ, ὕπερ διερευνᾷ, ὡς γράφει, τὸ Δίκαιον τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας νὰ ἀρχίσῃ με ἀπόφθεγμα τοῦ γνωστοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ δι' ἣν καὶ ὡς ἐκλαϊκευτοῦ τῆς ὑλιστικῆς κοσμοθεωρίας Haeckel καὶ νὰ κατακλείσῃ αὐτὴν με τὴν... προφητείαν ὅτι «ἤρχισε πλέον ἡ ἐποχὴ εἰς τὸν βίον τῶν λαῶν καθ' ἣν τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον βαίνει πρὸς τὴν ἄυσιν του». Ἀλλ' ὁ Βαμβέτος ἔζησεν ἐπ' ἀρκετὸν οὕτως, ὥστε ἠδυνήθη νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς προφητικὰς αὐτοῦ ἰκανότητας, βλέπων μετὰ πάροδον ἐξήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν, εἰς τὴν δύσιν τοῦ ἰδικοῦ του βίου, τὴν ἀνατολὴν μᾶς νέας περιόδου καταπληκτικῆς ἀνθήσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου τῶν λαῶν τῆς Ἀύσεως.

γεῦμα εἰς τοὺς προσκεκλημένους ἐν τῇ περιοχῇ Ἀβου Κιρ.

Αἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑορταστικαὶ ἐκδηλώσεις, τῶν ὁποίων μετεῖχον ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Χ. Ζαχαράκης, ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Κύπρου κ. Σωτ. Ἑλληνας, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινοτήτος Ἀλεξανδρείας κ. Κ. Σάνδης, ὁ Γυμνασιάρχης κ. Ραβάνης καὶ πλεῖστα μέλη τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων, ἐκορυφώθησαν κατὰ τὴν Κυριακὴν, 23ην Ἰουνίου, καθ' ἣν ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐτελέσθη πανηγυρικὴ διορθόδοξος Θ. Λειτουργία ὑπὸ τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. κ. Νικολάου τοῦ ΣΤ', συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν μετεχόντων τῶν ἑορτῶν Ἀρχιερέων καὶ λοιπῶν κληρικῶν.

(Συνεχίζεται)

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Δίκαιόν της εἶναι, ὡς εἶπομεν, ἱεραὶ περιοχαί, ἢ προσέγγις καὶ κατανόησις τῶν ὁποίων προϋποθέτουν τὸν πνευματικὸν συντονισμόν καὶ τὴν ἐναρμόνιον τοῦ ἐρευνητοῦ πρὸς αὐτάς, τὸ *sentire cum ecclesia*.

Ὁ Βαμβέτσος ὅμως ἐκαυχᾶτο διὰ τὸ ἀντίθετον: «Βλέπω νὰ πνέη», διεκήρυττεν, «ὕλιστικὸς ἄηρ εἰς τὴν ζωὴν» σωματικὴ δύναμις χαρακτηρίζει τὰ κράτη, σωματικὸς καταναγκασμὸς χαρακτηρίζει τὸ δίκαιον. Ὁ περὶ ὑπάρξεως καὶ ἐπικρατήσεως ἀγὼν διεξάγεται μὲ ὑλικά μέσα» (ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 161). Τὴν δὲ Ἐκκλησίαν ἐχαρακτήριζεν ὡς ἀπλοῦστατον ἀνθρώπινον σωματεῖον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖ μέσα κυρίως ὑλικά (!!!), (αὐτόθι, σελ. 103).

Ἐστερημένος οὕτως τελείως ὁ Βαμβέτσος εἰς τὸ ἀνωτέρω ἔργον του οἰασθήποτε δυνατότητος προσεγγίσεως καὶ ὀρθῆς ἀξιολογήσεως τῆς φύσεως καὶ τοῦ χαρακτήρος τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καταλίθησεν, ὡς ἦτο φυσικόν, εἰς ἀνεπιτρέπτους παρερμηνείας τοῦ τε γράμματος καὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἱερῶν αὐτῆς Κανόνων, τῶν συγκροτούντων τὸ θεμελιῶδες δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας, μὴ διστάσας νὰ διατυπώσῃ τὸν ὅλως ἀνεπιτρέπτον καὶ ἀπαράδεκτον ἀφορισμόν, ὅτι δηλαδὴ διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου ἢ θρησκείας τῆς ἀγάπης ἐζήτησε νὰ διαδοθῇ διὰ... τοῦ μίσους ! !

Πᾶς σοβαρὸς ἐρευνητὴς δύναται πλέον νὰ προδικάσῃ καὶ τὴν ποιότητα καὶ τὸ κύρος τῶν ὑπὸ τοῦ Βαμβέτσου προβληθέντων ἐπιχειρημάτων, διὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ συντάγματος παρασχεθεῖσαν προστασίαν τῶν ἱερῶν Κανόνων. Οὕτω, π.χ. ὁ Βαμβέτσος ἐπέσειε καὶ αὐτὸς ὡς μορμολυκεῖον μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸν δῆθεν θανάσιμον κίνδυνον... κατεδαφίσεως τῆς Ἀκροπόλεως ἐν περιπτώσει ἀναγνώρισεως τῆς συνταγματικῆς κατοχυρώσεως εἰς πάντα τοὺς ἱεροὺς Κανόνας ! ! !

Καὶ ὅμως. Αὐτὸ τὸ βιβλίον τοῦ εἰκοσαετοῦς Βαμβέτσου, ὅπερ δὲν ἀντέχει καὶ εἰς τὴν πλέον ἐπικρὴ κριτικὴν ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τὸ ὁποῖον παρὰ ταῦτα ἐπὶ 60 περίπου ἔτη ἐπέδρασεν ἀποσυνθετικῶς καὶ διαβρωτικῶς, εἰς τὴν ἀντιμέτωπίν του ὑπὸ κρίσιν θέματος, ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον, ὡς εἶπομεν, νὰ χρησιμοποιεῖται ὑπὸ ἀμετανοήτων κανονομάχων, ἐπικαλουμένων τὰ πεπαλαιωμένα, τὰ σαθρὰ καὶ ἀνεύρεστα ἐπιχειρήματά του.

Οὕτως ἀτυχῶς ἔχουσι τὰ πράγματα ἐπὶ τῇ προφύσει τῆς διὰ συντακτικῆς πράξεως ἀναθεωρήσεως τῆς ἀπαράδεκτου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἑλληνορθόδοξον ἐν γένει παράδοσιν καθιερώσεως καὶ συνταγματικῶς τοῦ συστήματος τῆς νόμῳ κρατούσης πολιτείας καὶ τῆς κατ' οὐσίαν καταργήσεως τῆς συνταγματικῆς κατοχυρώσεως τῶν ἱερῶν Κανόνων διὰ τοῦ περιορισμοῦ αὐτῶν μόνον εἰς τοὺς σχεδὸν ἀνυπάρκτους δογματικὸς καὶ τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὴν Θ. Λατρείαν, οὕτως ὥστε μετὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν κατὰ τὴν γνώμην ἀρθρογράφου

τινὸς ἀπαράδεκτων κανόνων καὶ ἀφοῦ ἐπισείεται ὡς ἀπαραίτητον πλέον καρύκευμα τὸ μορμολυκεῖον περὶ τοῦ ἐπαπειλουμένου κινδύνου κατὰ τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος: «Ὅλα τὰ ἀρχαῖα ἔργα τέχνης, τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ μουσεῖα τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ καταστραφῶν» (! ! ! νὰ τονίζεται ὑπ' αὐτοῦ: «Μὲ τὴν ἀνωτέρω περιληπτικὴν εἰκόνα... δύναται κάθε πολίτης νὰ σχηματίσῃ γνώμην περὶ τῆς μορφῆς, τὴν ὁποίαν θ' ἀποκτήσῃ ἢ σύγχρονος ζωῆ, ἂν οἱ κανόνες οὗτοι περιβληθῶν τὸ κύρος συνταγματικῶν ὁρισμῶν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ εἰκὼν δὲν εἶναι πλήρης. Διότι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι κανόνες — «διοικητικῆς» ἐπίσης φύσεως — οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθοῦν, διότι εἰσβάλλουν εἰς τοὺς συζυγικοὺς κοιτῶνας, ἐξαντλοῦν «καζουϊστικῶς» ὅλην τὴν κλίμακα τῶν ἀνθρώπινων διαστροφῶν καὶ προσβάλλουν τὴν δημοσίαν αἰδῶ» (! ! !) (ὑπογρ. ὑπ' ἐμοῦ).

Εἶναι σαφές, ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ ἀπαράδεκτου καὶ προσβλητικοῦ κατὰ τῶν ἱερῶν κανόνων κειμένου ὑπερηκόντισεν εἰς φανατισμὸν καὶ αὐτὰς τὰς θέσεις τοῦ Βαμβέτσου. Διέπραξεν ὅμως ἐν μικρὸν λάθος χαρακτηρίσας τοὺς ἱεροὺς κανόνας ὡς εἰσβολεῖς εἰς τοὺς συζυγικοὺς κοιτῶνας. Διότι εἶναι αὐτονόητον εἰς πάντα καὶ ἄκρῳ δακτύλῳ ἀψάμενον τῆς σπουδῆς τῶν ἱερῶν κανόνων, ὅτι οἱ ἱεροὶ κανόνες δὲν εἰσβάλλουν εἰς τοὺς συζυγικοὺς κοιτῶνας, ἀλλ' ἀντιθέτως, ὑποδέχονται τοὺς δουλωθέντας εἰς τὰ πάθη καὶ τὰς γεννητησίους διαστροφὰς τῶν πολυποικίλων «κοιτῶνων», διὰ νὰ τοὺς καθοδηγήσῃ πρὸς τὴν «ψυχικὴν θεραπείαν καὶ ἰατρειάν παθῶν» συμφώνως πρὸς τὸν Β' Κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐὰν οἱ τὰ τοιαῦτα φρονοῦντες δὲν περιορίζοντο εἰς τὴν προσέγγισιν τῶν ἱερῶν Κανόνων διὰ τῶν βοηθημάτων τῆς ποιότητος τοῦ ἀναφερθέντος ἔργου καὶ διὰ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν κριτηρίων μεθ' ὧν συνεγράφη τοῦτο, ἐὰν εἶχον τὴν πνευματικὴν ἐναρμόνιον καὶ τὸν συντονισμόν πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἱερῶν Κανόνων, τότε ἀντὶ ἐν ὁμιλοῦν περὶ Κανόνων εὕρισκομένων δῆθεν ἐν χαώδει καταστάσει, θὰ συνωμολόγουν μετὰ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, τοῦ μεγίστου Κανονολόγου τῆς Ὀρθοδοξίας τῶν νεωτέρων χρόνων, ὅτι οἱ ἱεροὶ Κανόνες εἶναι «...τὰ αἰώνια ὄρια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν, καὶ νόμοι οἱ ὑπάρχοντες εἰς τὸν αἰῶνα... Καθὼς δὲ ἡ πανουργικὴ Ἁγία Τριάς τὸν πρῶτον καὶ ὑλικὸν τοῦτον κόσμον δημιουργήσασα μὲ διαφόρους φυσικοὺς κανόνας τῶν στοιχείων αὐτῶν συνηρμόσατο, ἐξ ὧν ἡ τάξις, καὶ ἐκ τῆς τάξεως ἢ συνοχῆ τοῦ παντὸς διασώζεται καὶ γίνεται καθὼς εἶπεν ὁ Ὀρφεύς, ὅλη ἡ κτίσις μία μουσικὴ συμφωνία, ἐκ διαφόρων Κανόνων,

ὡπερ ἔκ τινων πολυειδῶν καὶ πολυμιγῶν φθόγων ἀνακρουομένη. Τοιοῦτοτρόπως ἡ αὐτὴ Ἁγία Τριάς καὶ τὸν δεῦτερον τοῦτον καὶ νοητὸν κόσμον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας κατασκευάσασα μὲ τοὺς ἱεροὺς τούτους καὶ θείους Κανόνας συνέδησεν καὶ συνέτηξεν. Ἐξ ὧν... καθολικῶς εἰπεῖν, ἐκ τῶν ἱερῶν τούτων Κανόνων, ἡ κάτω ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία γίνεται μίμημα καὶ ἐσφράγισμα τῆς οὐρανόθεν ἱεραρχίας. Καὶ αἱ δύο ὁμοῦ ἱεραρχαὶ ἀποκαθιστῶνται μιά, ἐν μέλος, ἀνακρουομένη ἐναρμόνιον τε καὶ πάγχορδον. Ἐκβαλε τοὺς Κανόνας τῶν στοιχείων ἀπὸ τὴν ὑλικὴν φύσιν, καὶ παρευθὺς λύεται ἡ τάξις καὶ λυομένης τῆς τάξεως, ὅλον τὸ πᾶν ἀφανίζεται. Ἐκβαλε καὶ τοὺς ἱεροὺς τούτους κανόνας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ παρευθὺς ἐπεισέρχεται ἡ ἀταξία, καὶ ἐκ τῆς ἀταξίας ἅπασα ἡ ἱερὰ αὐτῆς διακόσμησις ἀφανίζεται. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὄντως μεγαλειώδης εἰκὼν, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἔρευνητοῦ, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ προσεγγίσῃ αὐτοῦς. Ἐκεῖνο δέ, τὸ ὁποῖον καταπλήσσει, εἶναι, ὅτι ἐνῶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες ἐθεοπίσθησαν κατὰ τὸ διάστημα αἰώνων ὀλοκλήρων οὕτως, ὥστε οἱ πρῶτοι νὰ ἀπέχουν ἐκ τῶν τελευταίων πέντε καὶ πλέον αἰῶνας, ἐν τούτοις παρουσιάζουν πλήρη πρὸς ἀλλήλους ἐναρμόνισιν.

Ἡ διαπίστωσις, συνεπῶς, χαώδους καταστάσεως εἰς τὸν χῶρον τῶν ἱερῶν Κανόνων, οὐδὲν ἕτερον δύναται νὰ σημαίῃ εἰ μὴ προσπάθειαν προεκτάσεως εἰς τὸν χῶρον τῶν ἱερῶν Κανόνων, τῆς ἀναλόγου ψυχικῆς καταστάσεως τῶν τὰ τοιαῦτα φρονούντων.

5. Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΕΙΝΑΙ ΧΡΕΟΣ ΟΥΧΙ ΤΟΣΟΝ ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΣΟΝ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀναπτυχθέντων καταφαίνεται, ὅτι τὰ προβληθέντα ἐπιχειρήματα κατὰ τῆς συνταγματικῆς κατοχυρώσεως τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἐκτὸς τοῦ βασικῶς ἀνερείστου καὶ ἀυστάτου αὐτῶν, ἐδημιούργησαν καὶ ὅλως ψευδεῖς ἐντυπώσεις ὡς πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ προβλήματος τούτου.

Ἀπαραίτητος συνεπῶς προϋπόθεσις ὀρθῆς καὶ ἀπροκαλήπτου προσεγγίσεως καὶ ἐπιλύσεως τοῦ ὑπὸ ἔρευναν προβλήματος εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ ἐκ τῶν τεχνητῶν νομικῶν σχημάτων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐνεκλωβίσθη τοῦτο ὑπὸ τῶν ἀντιφρονούντων καὶ ἡ θεώρησις αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀληθοῦς φύσεως καὶ τοῦ χαρακτῆρός του, ἥτοι ὡς προβλήματος ἔχοντος ἐθνικὸν χαρακτῆρα καὶ συνυφαινομένου μὲ αὐτὰ ταῦτα τὰ πεπρωμένα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὡς παρατηροῦν καὶ τινες τῶν ἀποδεχομένων τὴν διαίρεσιν τῶν ἱερῶν Κανόνων εἰς δογματικούς καὶ διοικητικούς, ἡ τελικὴ λύσις τοῦ ζητήματος ἐξαρτᾶται οὐχὶ ἐκ τῶν οἰωνόηποτε νομικῶν κατασκευασμάτων «ἀλλ' ἐκ τῆς καθιερωθησομένης ἀρ-

χῆς ἐπὶ τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας» (Θηβαῖος ΑΕΚΛ, 1947, σελ. 258).

Ἄλλ' ἡ ἀρχὴ αὐτὴ, ὡς παρατηρεῖ ὁ αὐτὸς νομομαθῆς, κεῖται «ἐκτὸς τῆς δυνάμεως τοῦ συνταγματικοῦ νομοθέτου, ἅτε συνδεόμενον μὲ αὐτὴν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ὑπόστασιν τοῦ Ἔθνους» (αὐτόθι σελ. 169) καὶ «συνεπῶς ὁ καθορισμὸς τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους ὑπερβαίνει τὴν δύναμιν οἰασδήποτε ἐθνικῆς συνελεύσεως, διότι ἀποτελεῖ ἡ ὀρθόδοξος πίστις συστατικὸν στοιχεῖον τῆς ψυχοσυνθέσεως τοῦ ἑλλήνου καὶ ἱστορικὸν δεδομένον ἀπαρασάλευτον. Τόσον δὲ τοῦτο ἐθεωρήθη ἀναμφισβήτητον, ὥστε τὰ ἑλληνικὰ ἐπαναστατικὰ συντάγματα ὡς γνῶρισμα τοῦ ἑλλήνου ἔθεσαν τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν» (αὐτόθι σελ. 171).

Μόνον ἡ ὀρθὴ αὐτὴ τοποθέτησις δύναται νὰ δώσῃ τὴν ἐμπρέπουσαν ἐθνικῶς λύσιν καὶ εἰς τὴν ἀρρήκτως πρὸς τὰ ἀνωτέρω συνδεομένην συνταγματικὴν κατοχύρωσιν τῶν ἱερῶν Κανόνων.

Τὸ ὅλον δηλαδὴ πρόβλημα διαφεύγον ἀπολύτως τὰ οἰαδήποτε σαθρὰ καὶ ἀνέρειστα καὶ οὐσιαστικῶς ἀνύπαρκτα νομικὰ ἐμπόδια συμπεκνοῦται εἰς τὸ ἐξῆς ἐρώτημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καλοῦνται οἱ φορεῖς τῆς Πολιτειακῆς ἐξουσίας νὰ λάβουν ὑπεύθυνον θέσιν: Ἀποδέχονται τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς τὴν μεγίστην πνευματικὴν δύναμιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δι' ἧς τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων ἐπέτυχε τὰ ἀπαράμλλα πνευματικὰ καὶ πολιτιστικὰ ἐν γένει ἐπιτεύγματα κατὰ τὴν μακράϊωνα περίοδον τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἐπεβίωσε δι' αὐτῆς, ὡς δι' ἱερᾶς Κιβωτοῦ κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς αἰῶνας τῆς Τουρκικῆς δουλείας; Ἀποδέχονται, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον νὰ ἀποτελῇ διὰ τὸν Ἑλληνισμόν τὴν μεγίστην πνευματικὴν δύναμιν, δι' ἧς καὶ μόνον εἶναι δυνατόν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς τεραστίους ἐκ τῶν συντελουμένων σήμερον ἐν τῇ Ὑδρογειῷ πολιτειακῶν, κοινωνικοοικονομικῶν καὶ πνευματικῶν ἐν γένει ἀνακατατάξεων κινδύνους, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιτελέσῃ πνευματικὸς ἄθλους ἀνταξίους τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ παρελθόντος;

Ἐὰν ἡ ἀπάντησις εἶναι καταφατικὴ — καὶ ὑπάρχει περίπτωσις νὰ μὴ εἶναι; — τότε τὸ ὅλον πρόβλημα δεόν νὰ ἀντιμετωπισθῇ μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης σοβαρότητος καὶ ἐντὸς τῶν ἐθνικῶν αὐτοῦ διαστάσεων οὕτως, ὥστε νὰ δοθῇ λύσις σύμφωνος πρὸς τὴν ἑλληνορθόδοξον παράδοσιν καὶ τὴν ὅλως ἀποφασιστικὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διὰ τε παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ τότε ἀσφαλῶς ἡ ἐκκλησιολογικῶς πεπλανημένη καὶ ἀνυπόστατος καὶ ἐθνικῶς κατάκριτος θεωρία τῆς διαρέσεως τῶν ἱερῶν Κανόνων εἰς δογματικούς καὶ διοικητικούς θὰ ἀποδοκιμασθῇ, ὡς ἀντιστρατευομένη πρὸς τὸ ἀληθὲς συμφέρον τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, διότι ἀχρηστεύει τὸν σπου-

δαιότερον παράγοντα ἀναγεννήσεως καὶ δημιουργίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Διότι πρέπει νὰ γίνη κοινὴ συνείδησις καὶ πεποίθησις, ὅτι ὅταν ὁ συνταγματικὸς νομοθέτης, ἀρχόμενος διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀνακηρύσσει τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἐπίσημον καὶ ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Κράτει καὶ ἐπιτάσσει τὴν ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῶν ἱερῶν αὐτῆς κανόνων καὶ παραδόσεων, οὐδὲν ἕτερον δηλοῖ, εἰ μὴ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς προϋπαρχούσης τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Δὲν δημιουργεῖ δηλονότι διὰ τοῦ Συντάγματος αὐτοῦ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ συνταγματικὸς νομοθέτης, διὰ νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ τὴν διαμορφώσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, ἀλλὰ, ὡς εἶπομεν, τὴν ἤδη προϋπάρχουσαν ἀναγνωρίζει καὶ ἀποδέχεται. Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐδημοουργήθη ἅπαξ καὶ διαμορφώθη βασικῶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεανθρώπου τῆς Ἐκκλησίας Ἰδρυτοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ οἱ ἄνθρωποι καλοῦνται νὰ τὴν δεχθῶν ἢ νὰ τὴν ἀπορρίψουν ὡς ἔχει. Οὐδὲν ὅμως ἔχουν δικαίωμα νὰ τὴν νοθεύσουν συμφώνως πρὸς τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιδιώξεις ἢ διαθέσεις. Καὶ ἐδῶ εὐρίσκεται ἡ μεγάλη πλάνη τῆς κρατούσης θεωρίας καὶ τῆς ἐπινοηθείσης διαίρεσως τῶν ἱερῶν Κανόνων εἰς δογματικούς καὶ διοικητικούς διὰ τῆς ἐξαιρέσεως τῶν τελευταίων τῆς συνταγματικῆς προστασίας καὶ συνεπῶς τῆς ἐγκαταλείψεως ὁλοκλήρου τῆς διοικητικῆς λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πολιτικὴν συναλλαγὴν.

Ὡς παρατηρεῖ σχετικῶς ὁ ἀειμνήστος εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου Δ. Τζιβανόπουλος: «Παντελῶς ἄρα ἀσπύρητος εἶναι ἡ ἐξενεχθεῖσα γνώμη, ὅτι οἱ Κανόνες τῶν Συνόδων εἶναι κατὰ τὸ Σύνταγμα... διατάξεις θεμελιώδεις καὶ ἀμετάβλητοι μόνον εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ δόγματα, πᾶσα δὲ ἄλλη τῶν Συνοδικῶν Κανόνων διάταξις ἀσχετῶς πρὸς τὸ δόγμα, ἰσχύει ὡς νόμος τοῦ Κράτους, ἐφ' ὅσον διὰ νεωτέρου νόμου δὲν ἐτροποποιήθη. Ἡ Θρησκευτικὴ κοινωνία, ἢτοι ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἠθικῶς ἀναγκαία, ὡς σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἠθικὴν τελείωσιν καὶ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ οἰκείωσιν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς περὶ Θεοῦ διδασκαλίας. Τὸ ἔθνος δὲ ἐκεῖνο, ὅπερ θὰ περιέλθῃ εἰς τοιαύτην ἀπόγνωσιν, ὥστε νὰ κηρύξῃ, ὅτι δὲν θέλει θρησκείαν, βεβαίως οὔτε σωφρονεῖ οὔτε νὰ ὑπάρξῃ ἐπὶ πολὺ δύναται. Ἄν δὲ ἰσχύῃ τοῦτο παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι, πολλῶ μᾶλλον ἐν Ἑλλάδι, διότι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐν ἄλλῃ κιβωτῷ, κατέφυγε τὸ ἔθνος μετὰ τὴν ἄλωσην τοῦ Βυζαντίου καὶ διέσωσε τὴν γλῶσσαν καὶ ἐθνότητα αὐτοῦ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας καὶ ἐκ τῆς πίστεως ἠντιλεσε τὴν δύναμιν τῶν θυσιῶν καὶ ἀγώνων του διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀναγέννησιν» (ἐν «Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ διορισμοῦ τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ νεωκόρων — Ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, Γνωμοδοτήσεις Εἰσαγγελέως Ἀρείου Πάγου κλπ. Ἐν Ἀθήναις 1909, σελ. 22 ἐξ.).

Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ μεγάλη ἀποστολὴ τῶν φορέων τῆς πολιτειακῆς ἐξουσίας νὰ διασφαλίσουν διὰ τῆς συνταγματικῆς κατοχυρώσεως πάντων τῶν ἱερῶν Κανόνων τὴν ἀρμονικὴν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐνιαίου καὶ ἀδιαρέτου συστήματος τῶν ἱερῶν αὐτῆς Κανόνων καὶ θεομῶν τοῦ θεανθρωπίνου τῆς Ἐκκλησίας Ὁργανισμοῦ ἀπὸ πάσης ἐξωθεν ἀναμίξεως καὶ νοθείας καὶ δὴ καὶ διαφυλάττουσα προεκόντως τὸν πανίερρον κῶρον τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν δίνην τῆς πολιτικῆς συναλλαγῆς.

Ἡ τοιαύτη συνταγματικὴ κατοχύρωσις ἐνῶ, ὡς εἶδομεν ἐν τοῖς πρόσθεν, οὐδεμίαν ἐπίπτωσιν ἢ δέσμευσιν τῆς κυριαρχικῆς ἐξουσίας τῆς Πολιτείας συνεπάγεται, διασφαλίζει ὑπὲρ αὐτῆς ταύτης τῆς Πολιτείας τὴν μεγίστην πνευματικὴν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας. Διότι εἶναι αὐτονόητον τοῖς πᾶσι, ποίας εὐεργετικᾶς συνεπειᾶς θὰ ἔχη διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν ἢ ἐν τοῖς κόλλοις αὐτῆς ἐκπλήρωσις τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας, βασικῆς προϋποθέσεως διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἡ συνταγματικὴ δηλαδὴ κατοχύρωσις τῶν ἱερῶν Κανόνων δὲν εἶναι χρέος μόνον ἔναντι τῆς τροφῆ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους Ἐκκλησίας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἔναντι αὐτῆς ταύτης τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας.

Διότι ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς θεανθρώπινος παγκόσμιος ὀργανισμὸς, τοῦ ὁποῦ Κεφαλὴ εἶναι Αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων, δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐξωτερικῶν στηριγμάτων καὶ δανείων νομικῶν σχημάτων, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολὴν αὐτῆς. Ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη ἐκπληροῖ αὐτὴν, ἐξ Ἰσου καλῶς, εἴτε εὐρίσκεται διωκομένη εἰς τὰς Κατακόμβας, εἴτε τὸ Σύμβολον τοῦ Σταυροῦ εἶναι ἀναπεπταμένον ἐν θριάμβῳ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἔδραν τοῦ φορέως τῆς ὑψίστης πολιτειακῆς ἐξουσίας καὶ μάλιστα, ὡς παρατηρεῖ χαρακτηριστικῶς ὁ μέγας Χρυσόστομος, πολὺ εὐχερέστερον εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν (P.G. 50, 544). Τελικῶς «ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπαιγίων καὶ καταχθονίων καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός». Αὕτη εἶναι ἡ προδιαγεγραμμένη ἱστορικὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ὅμως θὰ ἀπετέλει, ἀσφαλῶς, μεγίστην τραγωδίαν ἢ τυχὸν ἐξ ἡμετέρων σφαλμάτων μεταφορὰ τοῦ λίκνου τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκ τοῦ Ἑλλαδικοῦ κώρου καὶ ἡ μετακίνησις τῆς λυχνίας τῆς ἐν Ἑλλάδι στρατευομένης μᾶς, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐκτὸς τοῦ τόπου αὐτῆς (Ἀποκ. α', 11. β', 5).

Καὶ ἀσφαλῶς ἐν τοιοῦτον σφάλμα συνεπαγόμενον θανάσιμον πλῆγμα κατ' αὐτῶν τῶν θεμελιῶν

ΠΕΤΡΟΣ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΣ

Ο ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ*

Είναι γνωστόν, ὅτι εἰς τὴν γένεσιν, ἀνάπτυξιν καὶ καλλιέργειαν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς πολλοὶ συνεβάλλοντο. Τρεῖς ὅμως προσωπικότητες διεδραμάτισαν ὄλως ἰδιαίτερον ρόλον, ἀποτελέσασαι σταθμὸν καὶ ἰδίαν ἐποχὴν ἐκάστη. Ὁ Ἰωάννης Δαμασκηνὸς († 756)¹, ὁ ὁποῖος ἀπεκάθηρε καὶ ἐσοσηματοποίησε τὸ πρὸ αὐτοῦ καλλιεργηθὲν ἐκκλησιαστικὸν ἄσμα, ὁ Ἰωάννης Κουκουζέλης (ΙΓ' αἰ.)², ὁ ὁποῖος τὸ ἀνεμόρφωσε καὶ τὸ διψύ-

ρυνε καὶ ὁ Λαμπαδάριος Πέτρος, ὁ ὁποῖος τὸ περιέσωσε καὶ τὸ ἐνεπλούτισε.

Περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ τελευταίου· τούτου ἔρχεται ἡ παρούσα ὁμιλία νὰ εἴπῃ ὀλίγα τινά, ὡς συνδεομένης τῆς μορφῆς του πρὸς τε τὴν ἱεράν τῶν Λακεδαιμονίων γῆν καὶ τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων, τὴν ἡρωϊκὴν πῶσιν τῆς ὁποίας καθηκόντως ἀναμνησκομέθα κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν.

* Διάλεξις, γενομένη ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῶν Π α λ α ι ο λ ο γ ί ω ν, τῆ 29-5-1974.

1. Ἀβεβαίωτης ὑπάρχει ὡς πρὸς τὸ ἔτος τῆς τελευταίας τοῦ Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, τῶν πλείστων δεχομένων ὡς ἔτος θανάτου τοῦ 756 μ.Χ., ἄλλων τὸ 754 καὶ ἄλλων τὸ 749. Κατὰ τὴν ἄποψιν τοῦ Καθηγητοῦ Π. Χρήστου (βλ. διεξοδικὸν ἄρθρον του ἐν «Θρησκ. καὶ Ἠθ. Ἐγκυκλοπ.», τόμ. στ', σελ. 1221), ἀπέθανε μετὰ τῶν ὁρίων τῆς ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Ε' συγκληθείσης Συνόδου καὶ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς (τ.ἔ. μετὰ τῶν ἐτῶν 754 καὶ 787) καὶ μᾶλλον «ὀλίγον πρὸ τῆς Ζ'» (τ.ἔ. ὀλίγον πρὸ τοῦ 787), καθόσον ἐν τῇ πρώτῃ «Προϋποτίθεται μᾶλλον ὡς ζῶν» καὶ ἐν τῇ Ζ' «ρητῶς μνημονεύεται ὡς ἀποθανόν».

2. Μεγαλύτερα σύγγραφα ὑπάρχει ὡς πρὸς τὰ χρονικά ἔργα τοῦ Ἰωάννου Κουκουζέλη, ἰδίᾳ ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Κ. Κρουμπάχερ († 1909) ἀμαρτύρως καὶ ἀβασανίστως, ἀνευ καὶ τῆς στοιχειώδους τεκμηριώσεως ἔγραψεν ὅτι οὐ-

τος ἤκμασε τὸν ΙΕ' αἰῶνα (βλ. «Ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς Λογοτεχνίας», ἔκδοσις Παπύρου, § 253, σελ. 604). Παρὰ πλεονάζουσα γνώμην ἐξέφρασαν, ἐκτὸς ἄλλων, ὁ Ρώσος Ι. Βοζνεσένκοβιτς καὶ ὁ ἡμέτερος Σ. Εὐστρατιάδης, ὁροθετήσαντες τοῦτον τὸν ΙΔ' αἰῶνα. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἀμφότεροι δέχονται ὅτι ὁ Κουκουζέλης ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου Γλυκέος, ὁ δὲ Γλυκὸς ἤκμασεν ἐπὶ Ἀνδρονικοῦ Κομνηνοῦ (1183-1185), ὡς ἐμφαίνεται, ἐκτὸς ἄλλων, ἐκ τοῦ «Εἰς Βασιλεῖς» ὕμνου του («Τὸν Κομνηνὸν Ἀνδρόνικον ἐνίσχυσον εἰς τέλος...» [βλ. προχείρως τὸ ὑπ' ἀρ. 472, φ. 76, χειρόγραφον Πάτριου]) εἶναι ἄτοπον νὰ ὁροθετῆται οὗτος τὸν ΙΔ' αἰῶνα. Ἐπιφυλασσόμενοι προσεχῶς νὰ ὁμιλήσωμεν διεξοδικῶς ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος, ἐπὶ τῇ θάσει στοιχείων προερχομένων ἐξ ἰκανῶν χειρογράφων, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκούμεθα εἰς τὴν σημείωσιν τοῦ ὑπ' ἀρ. 884, φ. 3906, χειρογράφου Στιχηραρίου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, ποιούσαν μνείαν, ἐν ἔτει 1341, περὶ τοῦ π α λ α ι Κουκουζέλη».

τοῦ Ἑλληνισμοῦ οὐδέποτε θὰ λησμονηθῆ ἢ συχωρηθῆ. Διότι ὅταν Κράτη, ὡς ἡ Σουηδία, ὣν ἡ παράδοσις τῶν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας σχέσεων τῆς δὲν εἶναι θεβαίως δυνατὸν νὰ συγκριθῆ πρὸς τὴν ἑλληνορθόδοξον, παρέχουν τὴν τοιαύτην προστασίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νομίζομεν, ὅτι παρέλκει οἰαδήποτε συζήτησις περὶ τῆς ἐπιβεβλημένης ὡς ἀνωτέρω τροποποιήσεως τοῦ Ιου ἄρθρου τοῦ Σχεδίου τοῦ Συντάγματος. Οὕτω τὸ 87ον ἄρθρον τοῦ Σουηδικοῦ Συντάγματος ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἀπόκειται εἰς τὴν Βουλὴν ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τοῦ Βασιλέως νὰ θέτῃ, νὰ τροποποιῆ καὶ νὰ καταργῆ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς νόμους, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο συναπαιτεῖται καὶ ἡ συναίνεσις τῆς Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου...». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 88 τοῦ ἰδίου Συντάγματος: «Προηγηθεῖσα ἐρμηνεία ἐκκλησιαστικῶν νόμων ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, ἀποβάλλει τὸ κύρος αὐτῆς ἐναντι τῶν δικαστηρίων, εὐθὺς ὡς ἡ μετὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην συνελθούσα πρώτη Γενικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Σύνοδος ἤθελε προβῆ εἰς ἰδίαν ἐρμηνείαν, ἢ ὁποία εἶναι ἔκτοτε καὶ διὰ τὰ Δικαστήρια ἢ μόνη αὐθεντικὴ καὶ ἰσχυρά».

Ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος, ὡς τῆς μόνης σήμερον ἐλευθέρας ὀρθοδόξου Πολιτείας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν μοναδικὴν ἑλληνορθόδοξον παράδοσιν, τῆς ὁποίας εἶναι φορεὺς καὶ κληρονόμος, προσδί-

δει εἰς αὐτὴν τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγίστην εὐθύνην τῆς ὄλως ἐπηυξημένης ἡγετικῆς ἀποστολῆς πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐν γένει οἰκουμενικῆς ἀποστολῆς τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Διὸ καὶ αἱ γενικώτεροι ἐπιπτώσεις ἐκ τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπὶ τῶν οἰωνοδῆποτε μεγάλων προβλημάτων τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔχει ἀναποφεύκτως ἀποφασιστικῆς σημασίας ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ἐν γένει Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν ὄψει πάντων τῶν ἀνωτέρω καθίσταται πασιφανές, ὅτι ἡ διασφάλισις τοῦ μεγίστου θησαυροῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ διὰ τῆς συνταγματικῆς κατοχυρώσεως πάντων τῶν ἱερῶν Κανόνων ὄχι μόνον εἰς οὐδένα ἀπολύτως συνταγματικόν, νομικόν, ἢ ἕτερον οἰονοδῆποτε λόγον προσκόπτει, ἀλλ' ἀντιθέτως σ υ ν ι σ τ ᾱ σ υ μ μ ὄ ρ φ ω σ ι ν π ρ ὸ ς ὑ ψ ῖ σ τ η ν ἐ π ι τ α γ ῆ ν τ οῦ Ἑ λ λ η ν ι κ οῦ Ἐ θ ν ο υ ς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου
ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ*

Ἡ κατάρτισις, τὸ παράδειγμα τοῦ διδασκάλου.

Διὰ τὴν ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἐπίζηλον τοῦτο ἐπίπεδον ὁ διδάσκαλος, πρέπει πρῶτον νὰ γίνῃ κατὰ τὸν Ἱ. Χρυσόστομον «ἑαυτοῦ διδάσκαλος». «Οὐδὲν ἀνάρμοστον οὐδὲ ἐκμιελές ἑαυτῷ συνειδώς», διὸ καὶ συνιστᾷ: «Δίδαξον σεαυτῷ πρῶτον»⁷⁸. Καὶ κατὰ τὸν Ἁγίον Γρηγόριον, ὁ διδάσκαλος εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέξῃ τὴν ἰδικήν του κατάρτισιν. «Οἱ ἡμιμαθεῖς καὶ θρασεῖς διδάσκαλοι εἶναι ἀξιοκατάκριτοι»⁷⁹. Τὸ δὲ παιδεύειν ἄλλους ἐπιχειρεῖν, πρὶν αὐτοὺς ἰκανῶς παιδευθῆναι... λίαν μοι φαίνεται ἀνοήτων ἢ τολμηρῶν ἀσυνέτων μὲν εἰ μὴδὲ αἰσθάνονται τῆς ἑαυτῶν ἀμαθείας, θρασέων δὲ εἰ καὶ συνιέντες κατατολμῶσι τοῦ πράγματος»⁸⁰. Ἀναφερόμενος δὲ αὐτὸς πατὴρ τόσον εἰς τὴν ἀτελεῖ κατάρτισιν τοῦ διδασκάλου, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἀνάρμοστον αὐτοῦ ἦθος, γράφει: «Μὴ φανώμεθα τῆς θαυμασίας ἀρετῆς κακοὶ ζωγράφοι... ἄλλους ἰατροῦν ἐπιχειροῦντες, αὐτοὶ θρόνοντες ἔλκεσι»⁸¹. Τονίζει δὲ ἐπιγραμματικώτατα ὁ Γρηγόριος εἰς ἄλλην περίπτωσιν: «Καθαρ-

θῆναι δεῖ πρῶτον εἶτα καθάροι· σοφισθῆναι καὶ οὕτω σοφίσαι· γενέσθαι φῶς καὶ φωτίσαι...»⁸². Τοιοῦτον διδάσκαλον συνίστα εἰς τοὺς γονεῖς ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, ὅταν ἔλεγε: «Ζήτησον ἄνδρα ἐνάρετον, κακείνῳ μάλιστα τὸ πᾶν ἐπίτρεψον, ὥστε συναντιλαβέσθαι τοῦ ἔργου τῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ τέκνου σου»⁸³. Συγκρίνων δὲ ὁ ἴδιος τοὺς κατὰ φύσιν πατέρας μετὰ τῶν καλῶν διδασκάλων, ἐπάγεται: «Διὰ τοῦτο διδασκάλους μᾶλλον τῶν πατέρων ἐπιζητεῖν δεῖ καὶ ποθεῖν διὰ τούτων μὲν τὸ ζῆν, δι' ἐκείνων δὲ τὸ καλῶς ζῆν γίνεσθαι»⁸⁴. Τοιοῦτον διδάσκαλον εἶχεν ἀσφαλῶς ὑπ' ὄψιν του ὁ μέγας παιδαγωγὸς Κομένιος, ὅταν ἔλεγε αἰῶνας ἀργότερον ὅτι ὁ διδάσκαλος εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι «ὁ Ἥλιος τῆς τάξεως»⁸⁵.

Ἐκαμα ἴσως κατάχρησιν τῆς κλωσύνης σας. Ἀλλὰ ἐμὲ μὲν παρέσυρεν ἡ δίψα, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι πρὸ τῶν πηγῶν τῶν μελιρρῦτων τούτων ποταμῶν, ὑμᾶς δὲ συνεκράτησεν ἡ ἀγάπη, ὁ σεβασμὸς σας πρὸς τοὺς μεγάλους Πατέρας καὶ διδασκάλους καὶ πρὸς τὰ ἐκείνων διδάγματα. Διότι ἐκείνων τοὺς λόγους ἠκούσαμεν καὶ ὄχι τοὺς ἰδικούς μου. Καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ἐκείνην γλῶσσαν, δι' ἧς ἐδόνουν τοὺς θόλους τῶν Ναῶν

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 358 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15-16 τεύχους.

78. Ἱ. Χρυσόστομος. Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β'. Ὁμιλία Ε'. MIGNE E.Π. 62, 498.

79. Γ. Τσαμπῆ, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 107.

80. Γρηγόριος Θεολόγος. Λόγος Β', ἀπολογ. MIGNE E.Π. 35, 456.

81. Γρηγόριος Θεολόγος, ἔνθ' ἀνωτ., E.Π. 35, 425.

82. Δ. Σ. Μπαλάνου. Πατρολογία, σελ. 314.

83. Ἱ. Χρυσόστομος. Λόγος «Ὅπως δεῖ τοὺς γονεῖς».

84. Ἱ. Χρυσόστομος. Ὁμιλία «Περὶ παιδῶν ἀγωγῆς», MIGNE E.Π. 63, 768.

85. Πρακτικὰ Γ' Πανελλην. Συνεδρίου Θεολόγων. Ἀθήναι 1963, σελ. 73.

Ὁφείλομεν δ' ἐκ προοιμίου νὰ εἴπωμεν, ὅτι, ἐνῶς τὸ πολυσιδεὲς καὶ ἐκτεταμένον ἔργον του εἶναι γνωστόν, αἱ περὶ τῆς προσωπικότητος καὶ τοῦ βίου του πληροφορίαι εἶναι ἐλάχισται καὶ ἐν πολλοῖς συγκεχυμένα.

* * *

Ἡ καταγωγή του ὡς Πελοποννησίου εἶναι γνωστοτάτη καὶ ἀναντίρρητος, διότι εἰς πλεῖστα τῶν σωζομένων χειρογράφων τῶν ἐμπεριεχόντων ἔργα του ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐπωνυμίαν ἐπιγράφεται. Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. δὲ 175 χειρόγραφον Ἀνθολόγιον τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν τοῦ ἔτους 1827 ἐπιγράφεται ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον «Πέτρος Λαμπαδάριος ὁ ἐξ Ἀπίης γῆς»³, γνωστοῦ ὄντος ὅτι

3. Παρομοία ἔνδειξις ὑπάρχει καὶ εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 179 Ἀνθολόγιον τῆς αὐτῆς Βιβλιοθήκης τοῦ ἔτους 1826.

«Πέτρος Πρωτοψάλτης ὁ ἐξ Ἀπίης γῆς, ἀλλ' εἶναι ἐσφαλμένη, διότι ὁ περὶ οὗ λόγος Πέτρος οὐδέποτε ἐγένετο Πρωτοψάλτης, ἀποθανών, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ἐνὸς ἡτο ἀκόμη Λαμπαδάριος. Ὁ μοναδικὸς δὲ γνωστὸς Πρωτοψάλτης τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας Πέτρος ὁ Φυγὰς († 1808) ἦτο Βυζάντιος τὴν καταγωγήν.

Ἀ π ί α γ ῆ ἢ Ἀ π ί α χ θ ὶ ν ἢ ἀπλῶς Ἀ π ί α καλεῖται παρὰ τοῖς κλασσικοῖς Ποιηταῖς ἡ Πελοπόννησος⁴.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος καταγωγή του εἶναι βεβαία, μαρτυρουμένη ὑπὸ χειρογράφων καὶ ἱστοριογράφων.

Καὶ ἐκ μὲν τῶν χειρογράφων ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 347 Χειρόγραφον Εἰρμολόγιον τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τοῦ ἔτους 1809, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἐνυπάρχον ἐπίγραμμα τοῦ κτήτορος ἀρχεται διὰ τῆς φράσεως «Πέτρος [τοῦ] μελωδοῦ τοῦ Λάκωνος ἐξέφυν...»⁵.

(Συνεχίζεται) ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΛΛΗΝΔΡΑΣ

4. Βλ. π.χ. Αἰσχύλου «Ἰκέτιδες», στίχ. 160 «χώρας Ἀπίας».

5. Βλ. Α. Παπαδοπούλου Κεραμέως «Ἱεροσολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη», τόμ. Α', σελ. 381.

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ*

9. Τὸ πρόβλημα τῆς γλώσσης.

Ἐρώτησις: Τὸ θέμα αὐτὸ θὰ δημιουργῆ ἀναμφιβόλως προβλήματα γλώσσης τόσο διὰ τὸ κήρυγμα, ὅσον καὶ διὰ τὴν θείαν λατρείαν. Τοῦτο δὲ ὄχι μόνον διὰ τοὺς προσερχομένους εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ τέκνα τὰ ὁποῖα γεννῶνται εἰς τὴν Αὐστραλίαν, καὶ μάλιστα δι' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προέρχονται ἐκ τῶν μικτῶν γάμων. Πῶς ἀντιμετωπίζετε τὰ προβλήματα αὐτά;

Ἀπάντησις: Διὰ τὰς περιπτώσεις τῶν προσερχομένων εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν πρέπει νὰ σᾶς εἴπω ὅτι τὰς περισσότερας φορὰς εἶναι οὗτοι καλλιτεροὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν γεννηθῆ ὀρθόδοξοι.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 314 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13-14 τεύχους.

τοῦ Βυζαντίου καὶ συνεχίουν φυγὰς. Μὲ τὴν ἀγίαν ζωὴν των καὶ μὲ τοὺς πλήρεις σοφίας λόγους των τούτους, ἠδυνήθησαν νὰ προσδώσουν εἰς τὴν ἐποχὴν των τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀποκληθέντος χρυσοῦ αἰῶνος, νὰ θέσουν τὰ θεμέλια τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, «ὅστις ἀποτελεῖ τὴν τελειότεραν πνευματικὴν ἐκδήλωσιν ὅλων τῶν αἰῶνων»⁸⁶ καὶ διὰ τὸν ὅποιον δικαίως καυχώμεθα καὶ εἰς τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ὁποίου ἔθεσαν λίθον βαρὺν καὶ ἀκρογωνιαίον, τὴν Παιδείαν.

Ἰδοὺ διατὶ καὶ ἡ ἑορτὴ των ἀπὸ τοῦ 11ου αἰῶνος πανηγυρίζεται ὡς ἑορτὴ τῶν Γραμμάτων⁸⁷. Καὶ ἰδοὺ διατὶ εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἰδικόν μας, κατὰ τὸν ὅποιον πολλὸς λόγος γίνεται διὰ τὴν παιδείαν καὶ πολλὰ μέσα καὶ μεγάλη προσπάθεια καταβάλλεται διὰ νὰ εὔρη αὐτὴ τὸν ὀρθὸν δρόμον τῆς, ὅσας ὥρας καὶ ἡμέρας καὶ ἂν ἀφιερῶσωμεν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀθανάτων λόγων τῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν καὶ σοφῶν Οἰκουμενικῶν διδασκάλων, θὰ εἶναι ἐλάχιστοι.

Ἀγαπητοὶ μου σπουδασταὶ καὶ σπουδάστριαι.

Ἴδετε ποίων διδασκάλων εἴσθε διάδοχοι. Ἀνάψατε εἰς τὰς ψυχὰς σας τὴν φλόγα τῆς πίστεως. Θερμάνατε τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὸ παιδί. Ὅταν ἔλθῃ ἡ εὐλογημένη ὥρα νὰ διδάξετε, ἔχετε πάντοτε κατὰ νοῦν τὰ ὑψηλὰ Παιδαγωγικὰ Μηνύματα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Εὐξασθε, Σεβασμιώτατε, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῶν τιμωμένων σήμερον ἁγίων, εὐξασθε ἐπὶ διδάσκοντας καὶ διδασκόμενους τὸν θεῖον φωτισμὸν τῆς τρισηλίου Θεότητος.

Γ. Π. ΣΩΤΗΡΙΟΥ

86. Γ. Τσαμπῆ, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 65.

87. Δ. Σ. Μπαλάνου. Διατὶ ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐθεσπίσθη ὡς ἑορτὴ τῆς Παιδείας. Ἀθήναι 1948.

Καταβάλλουν δὲ μεγάλας προσπάθειας νὰ ἐκμάθουν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν ὀρθόδοξον λειτουργικὴν ἀτμόσφαιραν. Διὰ νὰ διευκολύνωμεν τὰς περιπτώσεις αὐτάς, χρησιμοποιοῦμεν βιβλία ἑλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουν καὶ ἐπεξηγηματικὰς σημειώσεις. Ἐπίσης ἔχομεν καὶ εἰδικὰς τάξεις διδασκαλίας καὶ κατηχήσεως τῶν ἐνδιαφερομένων.

Εἰς παραχωρήσεις λειτουργικὰς χάριν αὐτῶν δὲν προβαίνομεν. Πρῶτον διότι ἐπιθυμοῦμεν νὰ διατηρηθῆ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ ἱερὰ γλῶσσα τῆς ἐκκλησίας μας καὶ τῶν προγόνων μας καὶ δεύτερον διότι οἱ νεομετανάσται ἀδελφοὶ μας, εἶναι πολλοὶ καὶ συνεχῶς αὐξάνουν. Τυχὸν εἰσαγωγὴ τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης εἰς τὴν θείαν λατρείαν θὰ ἐδημιούργει μεταξὺ αὐτῶν προβλήματα.

Τὰ μόνα σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπομεν ἐν ἀνάγκῃ τὴν χρῆσιν τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης, εἶναι τὸ θεῖον κήρυγμα, τὸ σύμβολον τῆς πίστεως καὶ τὸ «πᾶτερ ἡμῶν», ἀλλὰ καὶ αὐτὰ εἰς ἐλαχίστας περιπτώσεις.

Τὸ πρόβλημα, ὅμως τῆς γλώσσης παρουσιάζεται περισσότερο δὲξὺ μεταξὺ τῆς νέας γενεᾶς, κυρίως μετὰξὺ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Αὐστραλίαν. Ἰπολογίζομεν ὅτι ἔχομεν περὶ τὰς 6-7000 γεννήσεις κατ' ἔτος. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1959, ὅτε ἀφίχθη εἰς Αὐστραλίαν μέχρι σήμερον ὑπολογίζομεν ὅτι ἔχουν γεννηθῆ περὶ τὰ 100.000 παιδιὰ. Εἰς τὰ παιδιὰ αὐτὰ πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ ἐκεῖνα τῶν νεομεταναστῶν, τὰ ὁποῖα φθάνουν εἰς μικρὰν ἡλικίαν εἰς τὴν Αὐστραλίαν καὶ παρακολουθοῦν τὰ τοπικὰ σχολεῖα.

Πρωταρχικὸν μέλημα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἶναι νὰ διατηρηθοῦν τὰ Ἑλληνόπουλα αὐτὰ Ἑλληνες καὶ Ὀρθόδοξοι χριστιανοί.

Ἐρώτησις: Παρόμοια προβλήματα κατηχήσεως τῶν προσερχομένων εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἀντιμετωπίζουν ἀναμφιβόλως καὶ αἱ ἄλλαι ἐν Αὐστραλίᾳ ἄλλοθνηεῖς ὀρθόδοξοι παροικίαι. Ἐπίσης τὰ γενικώτερα ποιμαντικὰ προβλήματα, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς ἰδιαιτέρας συνθήκας ζωῆς εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον κοινὰ. ἔχετε συνεργασίαν μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν;

Ἀπάντησις: ἔχομεν τοιαύτην συνεργασίαν μεθ' ὅλων τῶν ὀρθοδόξων αὐτῶν ἀδελφῶν. Οὐχὶ ὅμως ὀργανικὴν καὶ διοικητικὴν. Κυρίως πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν. Ἐπεδιώξαμεν ἐν τῷ παρελθόντι τὴν ὀργάνωσιν μιᾶς Ἐπιτροπῆς Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων Αὐστραλίας πρὸς συνεργασίαν αὐτῶν ἐπὶ θεμάτων κοινῶν ἐνδιαφέροντος, χωρὶς νὰ σημειώσωμεν ἐπιτυχίαν.

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. { Πρωτ. 3967
 Διεκπ. 1478 } Ἀθήνησι τῆ 7-8-1974

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2042

ΘΕΜΑ: Διακρίβωσις θυμάτων Ἑλλήνων πολιτῶν ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ Τουρκικῆς εισβολῆς.

Π ρ ὶ

Τὸς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
 τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ πλείστης τῆς οὐνίας καὶ συνοχῆς καρδίας ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας πληροφορεῖται ὁσημέραι περὶ τῶν ἐν Κύπρῳ λαβόντων χώραν ἀπανθρώπων βανδαλισμῶν καὶ βαρβαρικῶν βιαιοτήτων εἰς βάρος τοῦ τε ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ τῶν ἐστρατευμένων ὑπερασπιστῶν τοῦ πατρίου ἐδάφους τέκνων

Ἐλπίζομεν ὁμως νὰ πραγματοποιηθῆ τοῦτο ἐν τῷ μέλλοντι.

10. Ἑλληνορθόδοξος ἀγωγὴ τῆς νεότητος.

Ἐρώτησις: Ποῖον εἶναι εἰς τὰς κυριώτερας γραμμάς τὸ ποιμαντικὸν σας πρόγραμμα ὑπὲρ τῆς Νέας ἑλληνορθόδοξου Γενεᾶς ἐν Αὐστραλίᾳ;

Ἀπάντησις: Εἰς τὸν τομέα αὐτὸν καταβάλλονται διπλαῖ προσπάθειαι: Εἰς τὰ πλαίσια τῆς Κοινωνικῆς ζωῆς γενικώτερον καὶ εἰδικώτερον εἰς τὰ πλαίσια τῆς λειτουργίας τῶν σχολείων μας, τόσον τῶν ἀπογευματινῶν στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως, ὅσον καὶ τῶν ἀπογευματινῶν ἢ νυκτερινῶν Γυμνασίων.

Καθὼς ἀνέφερα, ἔχομεν εἰς τὴν Αὐστραλίαν τὴν ὀργάνωσιν τῶν νέων μας (G.O.Y.A.), ἡ ὁποία ἔχει παραρτήματα εἰς ὅλας τὰς ὀργανωμένας κοινότητες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Προσπαθοῦμεν νὰ ἀναπτύσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν νέων διὰ τὴν κοινοτικὴν ζωὴν καὶ διὰ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐπιδιώξις μας εἶναι νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν πίστιν των εἰς τὴν Ὀρθόδοξιαν καὶ νὰ ἐμποτίσωμεν αὐτοὺς μὲ τὰ ἰδεώδη τῆς πατρίδος μας. Εἰς τὰ πλαίσια τῶν προγραμμάτων τῆς νεανικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως παρέχονται ἐπίσης εὐκαιρίαι ἀθάσας ψυχαγωγίας.

Κατηχητικὰ Σχολεῖα ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς κοινότητας. Εἰς αὐτὰ διδάσκουν οἱ ἱερεῖς ἢ λαϊκοὶ συνεργάται των καὶ φοιτοῦν πολλαὶ χιλιάδες παιδιὰ. Εἰς Sydney ἀνυπολόγιστος εἶναι ἡ προσφορὰ εἰς τὸν

αὐτῆς ἐκ τῆς ἀκαίρου καὶ πᾶν ἀδίκου εισβολῆς τῶν Τουρκικῶν στρατευμάτων, ἐπιβουλενομένων τὴν τῆς Ἑλληνικῆς Μεγαλονήσου ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα.

Ἡ ἀγριωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία, πάντοτε μὲν, ἀλλ' ἐν παρομοίαις περιπτώσεσι πᾶν ἰδιαίτερος χρεὼν ἡγήσατο τὰ ἐαυτῆς τέκνα εἰς ἐπισύναξιν καλέσαι, παραμυθίαν τε καὶ ἀνακούφισιν τοῖς δεομένοις παρασχεῖν.

Ὅθεν, Συνοδικῆ ἐξουσιοδοτήσει, παρακαλοῦμεν, ὅπως, ἐν τῇ ἐκτιμήσει τοῦ χρέους τούτου, προέλθῃτε εἰς τὰς κατὰ τὴν ὑμετέραν κρίσιν ἐνεργείας πρὸς διακρίβωσιν τῶν ἐκ τῆς ὑμετέρας Θεοσώστου Μητροπολιτικῆς περιφερείας καταστάτων θυμάτων (νεκροί-τραυματῆαι), πολιτῶν ἢ στρατιωτικῶν, καὶ τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν, εἰς ἃς αἱ τούτων οἰκογένειαι περιῆλθον, γνωρίζοντες καὶ Ἡμῖν σχετικῶς, προκειμένου ἢ Ἱερά Σύνοδος νὰ μελετήσῃ τὸν τρόπον ἀνακουφίσεως αὐτῶν.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραγματεὺς

† Ὁ Δέσφης ΚΟΣΜΑΣ

τομέα αὐτῶν τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Νέων Ν.Ν. Οὐαλίας, ὑπὸ τὸν ἱατρὸν κ. Μιχ. Ἀντωνιάδην. Δυστυχῶς, δὲν ἔχομεν ἀκριβεῖς στατιστικὰς περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Κατηχ. τούτων Σχολείων, τῶν Κατηχητῶν καὶ μαθητῶν αὐτῶν. Ὁ τομεὺς εἰς τὸν ὅποιον δίδομεν ἠδξήμενην σημασίαν εἶναι τὰ ἑλληνικὰ Σχολεῖα, τὰ ὁποῖα, καθὼς ἀνέφερα, εἶναι δύο τύπων.

α) Ἀπογευματινὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα. Τὰ παιδιὰ φοιτοῦν κατὰ τὰς πρωινὰς ὥρας εἰς τὰ αὐστραλιανὰ Σχολεῖα καὶ παρακολουθοῦν δύο συνήθως ὥρας τὸ ἀπόγευμα εἰς τὰ ἰδικὰ μας σχολεῖα.

Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰ Σχολεῖα αὐτὰ διορίζονται ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῇ προτάσει τῶν οἰκείων ἐφημερίων καὶ τῶν Δ. Συμβουλίων τῶν κοινοτήτων. Τὰ διδασκόμενα μαθήματα εἶναι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ στοιχεῖα ἑλληνικῆς γεωγραφίας καὶ ἱστορίας. Τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα διδάσκονται εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνῃ ὅτι παραμελοῦνται εἰς τὰ ἀπογευματινὰ.

β) Ἀπογευματινὰ ἢ νυκτερινὰ Γυμνάσια. Ὅταν οἱ μαθηταὶ ἀποφοιτήσουν ἐκ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, παρακολουθοῦν μερικὰ ἀκόμη ἔτη ἑλληνικὰ μαθήματα εἰς τὰ Σχολεῖα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα λειτουργοῦν δύο ὥρας καθημερινῶς καὶ περισσοτέρας τὸ Σάββατον, ἀναλόγως βεβαίως τῶν ἐκάστοτε τοπικῶν συνθηκῶν.

Ἐρώτησις: Ὑπάρχουν στατιστικὰ στοιχεῖα περὶ τῶν Σχολείων αὐτῶν;

Ἀπάντησις: Εἰς κάθε κοινότητα ὑπάρχουν περισσότερα τοῦ ἐνὸς Σχολεῖα, ἀκόμη καὶ 4 ἢ 5, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παιδιῶν. Κατὰ τὸ λῆξαν Σχο-

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐξόρμησις χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης.

Ἡ καθολικὴ ἀνταπόκρισις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς τὴν πανταχόθεν ἀπενθνηθεῖσαν Πανελλήνιον ἐκκλησίαν διὰ τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐνίσχυσιν τῶν τόσον δεινῶς δοκιμαζομένων Κυπρίων ἀδελφῶν ὑπῆρξε γεγονός ἄξιον ἰδιαίτερας ἐξάρσεως.

Ἡ γενικὴ αὕτη κινητοποιήσις εἶχεν ὡς ἀποτελεσμα ἀφ' ἐνὸς τὴν πύκνωσιν τῶν τάξεων τῶν αἰμοδοτῶν καὶ τὴν ἀποστολὴν εἰς Κύπρον μεγάλου ποσοτήτων αἵματος, σημαντικῶν χρηματικῶν ποσῶν, τροφίμων, φαρμακευτικοῦ ὕλικου, κλινοσκεπασμάτων καὶ εἰδῶν ἱματισμοῦ, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν μέσῳ τῶν ἐνοριῶν ἐξακριβῶσιν περιπτώσεων Κυπρίων χρηζόντων ἀμέσου βοηθείας καὶ περιθάλψεως, ὡς καὶ τὴν ἐπισημάνσιν τῶν οἰκογενειῶν, αἰτινες δύνανται νὰ φιλοξενήσουν πρόσφυγας, ἀφικνουμένους εἰς Ἑλλάδα ἐκ τῆς μαρτυρικῆς Κύπρου.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐξόρμησις τῆς χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης ἀνελήφθη οὐ μόνον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ πλείστον ἄλλων φορέων τῆς ἐκπαιδευτικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτιστικῆς δραστηριότητος, ὀρθῶς ἐπεσημάνθη ἡ ἀνάγκη τοῦ συντονισμοῦ τῶν προσπαθειῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν παραγόντων εἰς τὸ ἔργον τῆς περιθάλψεως τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν. Μόνον διὰ τοῦ συντονισμοῦ καὶ τῆς συστηματικοῦ τῆς συμπαραστάσεως πρὸς τοὺς Κυπρίους ἀδελφούς θὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ταχύτερα καὶ τελεσφορωτέρα ἐπούλωσις τῶν πληγῶν τῆς ἡρωϊκῆς καὶ μαρτυρικῆς μεγαλοσύνης.

Θὰ ἦτο ταχύτερα καὶ βεβαιότερα.

Μεθ' ἰκανοποιήσεως οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες ἐπληροφορήθησαν, ὅτι τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν δι' εἰδικοῦ ψηφίσματος του καὶ διὰ τηλεγραφήματος διαμαρτυρίας πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Ο.Η.Ε. ἔνθεν μὲν κατεδίκασε τὴν μὴ συμμόρφωσιν τῶν Τούρκων πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, δι' ὧν ἐζητήτο ἡ κατάπαυσις τοῦ πυρός, ἐτέρωθεν δὲ ἐζήτησε νὰ δοθοῦν εἰς τὸν κυπριακὸν λαὸν αἱ προϋποθέσεις, ἵνα οὗτος ἀποφασίσῃ μόνος διὰ τὸ μέλλον του, ἕνευ ξένης τινὸς ἀναμίξεως καὶ τρίτον ἐτόνισεν ὅτι αἱ μεγάλοι δυνάμεις ἔχουν εἰδικὴν εὐθύνην διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης εἰς τὴν Κύπρον.

Ἀσφαλῶς ἡ λύσις τῆς τραγωδίας τῆς Κύπρου θὰ ἦτο ταχύτερα καὶ βεβαιότερα, ἐὰν σύμπασα καὶ

λικὸν ἔτος εἴχαμεν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν συνολικῶς 235 Δημοτικὰ Σχολεῖα, εἰς τὰ ὅποια ἐφοίτησαν 17.743 μαθηταὶ καὶ 15 Ἀπογευματινὰ ἢ Νυκτερινὰ Γυμνάσια, εἰς τὰ ὅποια ἐφοίτησαν 730 μαθηταί. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς θὰ ἔχη ἀναμφιβόλως ἀύξηθῆ.

(Συνεχίζεται) Πρεσβ. ΑΝΤ. ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΣ

σύσωμος ἡ χριστιανικὴ οἰκουμένη καὶ πάντα τὰ πνευματικὰ ἰδρύματα καὶ οἱ ἐπιστημονικοὶ ὀργανισμοὶ σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἐζήτουν πάντα τὰ μέσα δυνατῆς ἐπεμβάσεως, ἵνα αἱ μεγάλοι δυνάμεις ἐπέμβουν δραστηρίως διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἄμεσον ἐγκατάλειψιν τοῦ ἑλληνικοῦ κυπριακοῦ ἐδάφους καὶ κατάπαυσιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραττομένων βανανοσότητων καὶ φρικαλεοτήτων.

Αἱ ἀνάγκαι τῆς ἰ. μονῆς Σινᾶ.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ κ. Δαμιανὸς διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἐξέθεσε προσφάτως τὴν ἀνάγκην τῆς ἰκανοποιήσεως τῶν ἀναγκῶν τῆς ἱστορικῆς ἰ. μονῆς Σινᾶ, ἵνα δυνηθῆ αὕτη νὰ ἐπιτελεσθῆ τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀποστολήν.

Πλέον συγκεκριμένως τὰ προβλήματα, ἅτινα ἐπειγόντως δεόν νὰ ἀντιμετωπισθοῦν ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀκτινοβόλου κέντρου τούτου τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς ταῦτα συνοψίσθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου, εἶναι 1) καλὴ ἐπ' ἀνδρῶσις τῆς μονῆς, κυρίως ὑπὸ νέων ἐπιστημόνων, πρὸς πλήρωσιν τῶν θέσεων ἀρχιεροφύλακος, βιβλιοθηκαρίου, ξεναγοῦ, συντηρητοῦ ἔργων τέχνης καὶ χειρογράφων, ἀγιογράφου κ.λ.π. 2) ἀνέγερσις νέων κελλιῶν ἀνταποκρωσμένων πρὸς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας. 3) ἀνέγερσις νέου ξενώνου πρὸς διευκόλυνσιν τῶν προσκνητῶν. 4) συστηματικὴ συντήρησις τῶν φορητῶν εἰκόνων, τοιχογραφιῶν, χειρογράφων καὶ ἄλλων κειμηλίων καὶ 5) συστηματικὴ ὀργάνωσις τῆς ἱατρικῆς περιθάλψεως τῶν πέριξ τῆς μονῆς διαβιούντων νομαδικῶς 1200 Βεδουϊνῶν.

Ἡ ἔκθεσις αὕτη τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ εἶναι συγχρόνως καὶ ἐκκλησις πρὸς σύμπαντα τὸν ὀρθόδοξον κόσμον καὶ πάντας τοὺς ἀρμοδίους, ἵνα γίνῃ γενικὴ κινητοποιήσις πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τούτων. Δέον ἐπὶ τέλος νὰ γίνῃ ἀντιληπτόν, ὅτι (ἡ μονὴ Σινᾶ, ὡς ἐτόνισεν ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης, δὲν εἶναι μία ἐκ τῶν πολλῶν μονῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας, δυναμένη καὶ νὰ διαγραφῆ ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἱερῶν μονῶν. Οἱ συγκροτοῦντες αὐτὴν μοναχοὶ δὲν ἔχουν προορισμὸν μόνον τὴν πραγμάτωσιν τοῦ μοναχικοῦ ἰδεώδους· εἶναι συνάμα καὶ διακονηταὶ καὶ φύλακες ἱεροῦ προσκνητήματος, ὅπως εἶναι καὶ οἱ τοῦ Τάγματος τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, καὶ διὰ τοῦτο ἐνδιαφέρει τὰ μέγιστα καὶ πάσας μὲν τὰς Ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας, ἰδιαίτερος δὲ τὰς γειτονικὰς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας πᾶν ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ εἰς χεῖρας τῶν Σιναιτῶν ἐμπειστευμένου θησαυροῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους).

Θὰ ὠδήγει εἰς πνευματικὴν ἀνθησιν.

Παγκόσμιος ὑπῆρξεν ἡ ἀπήχησις τοῦ εἰς τὴν ἐν Μόσχᾳ («Ἐπιτροπὴν ὑπερασπίσεως ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων») ὑποβληθέντος ὑπομνήματος τοῦ ῥώσου

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεὶμ κατὰ τὸ ἀπὸ 1/8/1974 ἕως 30/8/1974 διάστημα:

Ἐχοροστάτησε: Τὴν 2/8 τῆς Ἐπιμνημοσύνου Δεήσεως εἰς Ἁγ. Διονύσιον Ἀρεοπαγίτην.

Τὴν 28/8 εἰς Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ Ἁγ. Ἰωάννου ὁδοῦ Βουλιαγμένης.

Τὴν 29/8 εἰς Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ Ἁγ. Ἀλεξάνδρου οἰκισμοῦ Παπάγου.

Τὴν 30/8 εἰς Ἑσπερινὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Ζώνης Κυψέλης.

Ἐλειτούργησε: Τὴν 15/8 εἰς Κοίμησιν Θεοτόκου Ἡλιοπόλεως.

Προήδρευσε: Τὴν 1/8 τοῦ Συμβουλίου Τ.Α.Κ.Ε.

Παρέστη: Τὴν 3/8 ἐν Καρδίτῃ εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κλεόπα.

Τὴν 4/8 ἐν Λαρίσῃ εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Σεραφεὶμ.

Τὴν 4/8 ἐν Βόλῳ εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Χριστοδοῦλου.

Ἐπεσκέφθη: Τὴν 9/8 τὸν Ὑφυπουργὸν Παιδείας κ. Δημ. Τσάτσου.

Προσεφώνησε: Τὴν 18/8 εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱ. Ναὸν τὸν Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν.

Παρεκάθησε: Τὴν 18/8 εἰς Γεῦμα μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου.

μαθηματικοῦ καὶ μέλους τῆς Σοβιετικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν Ι. Η. Σαφάρεβιτς. Κατὰ τὸν ῥῶσον ἀκαδημαϊκόν, ὅστις ζητεῖ «τὴν ἀποφυγὴν ἀναμίξεως τοῦ Σοβιετικοῦ κράτους εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά ζητήματα καὶ τὴν νομικὴν ἐξίσωσιν τῶν ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ἐνώσει θρησκευτικῶν ὀργανισμῶν πρὸς ἄλλους μὴ κρατικοὺς καὶ ἐλευθέρους ὀργανισμούς». Ἐπὶ πλέον «κατήχησις, κήρυγμα καὶ ἀγαθοεργία πρέπει νὰ ἐπιτραποῦν καὶ ἐκτὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου. Τὸ περὶ ἀθείας μάθημα πρέπει νὰ παύσῃ νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸν εἰς τὰ σχολεῖα μέσης καὶ ἀνωτέρας ἐκπαίδευσως, ἐνῶ τὰ Πανεπιστήμια ὀφείλου νὰ εἰσαγάγουν προαιρετικὰ μαθήματα περὶ θρησκείας καὶ ἀθείας... Πρὸ πάντων πρέπει αἱ χιλιάδες τῶν παρανόμως κελεισμένων ναῶν, μονῶν καὶ πνευματικῶν ἐκπαιδευτηρίων νὰ ἐπιστραφοῦν εἰς τοὺς πιστοὺς. Τέλος τῆς ἡγεσίας τοῦ Σοβιετικοῦ συμβουλίου θρησκευτικῶν ὑποθέσεων δέον νὰ μετέχουν καὶ πιστοί».

Εἶναι περιττὸν νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ πραγματοποίησις τῶν λογικῶν καὶ ρεαλιστικῶν προτάσεων τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Σαφάρεβιτς θὰ ὀδήγηι τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν εἰς πνευματικὴν ἀνηθισμὸν, ἀνταποκρινομένην εἰς τὰ ἐσώτερα σκιοτήματα τῆς ψυχῆς τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, ἐντὸς τῆς ὁποίας πάντοτε πάλλεται ζῶσα ἡ μακραίων ὀρθόδοξος παράδοσις.

Τὴν 19/8 παρέθεσε γεῦμα εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς ὡς καὶ εἰς τοὺς συνεργάτας αὐτοῦ εἰς Ἱ. Μοῦνην Πευτέλης.

Ἐπεσκέφθη: Τὴν 12/8 τὸν Ὑπουργὸν Παιδείας κ. Ν. Λούρον.

Τὴν 17/8 εἰς τὸ 401 Στρ. Νοσοκομεῖον τοὺς νοσηλευμένους Κυπρίους στρατιώτας, εἰς οὓς διένειμεν δῶρα καὶ εἰς ἕκαστον ἀπὸ μίαν Κατὴν Διαθήκην.

Τὴν 19/8 ἐθιμοτυπικῶς τὸν κ. Δ. Τσάτσου, ὑφυπουργὸν Παιδείας.

Μετέβη: Τὴν 29/8 εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς καὶ ἐπεσκέφθη τοὺς χώρους, ἔνθα συγκεντρῶνται τὰ ὑπὲρ τῶν Κυπρίων ἐφόδια.

Ἐδέχθη: Τὴν 30/7 τὸν Παν/τον Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸν Γεωργακόπουλον καὶ τὸν Πρόεδρον κ. Στέφανον Στεφανόπουλον, τὸν Σ/τον Μητρ. Πατρῶν κ. Νικόδημον, τὸν Ὑπουργὸν Παιδείας κ. Λούρον εἰς ἐθιμοτυπικὴν ἐπίσκεψιν, τὸν Θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Ἀμφιπόλεως κ. Σύλαν.

Τὴν 1/8 τὸν κ. Κων/νον Βάγια, τὸν κ. Χρῆστον Οἰκονομίδη, Γυμνασιάρχην, τὸν κ. Ἀθανάσιον Χαστούπην, Πρύτανιν Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Τὴν 2/8 τὸν Ὑφυπουργὸν Παιδείας κ. Κων. Ἀποσκίτην, τὸν Γεν. διευθυντὴν Ὑπουργ. Παιδείας κ. Ἀθ. Ἀγγελόπουλον.

Τὴν 8/8 τὸν Ἐξαρχον τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Ἀθήναις Ἀρχιεπίσκοπον Σεβαστίεας κ. Γερμανόν, τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Γραφανάκη.

Τὴν 9/8 τὸν κ. Μπένταν, Γυμνασιάρχην Καρδίτσης.

Τὸν πρύτανιν κ. Ἀθαν. Χαστούπην, τὸν κ. Καλοκῆρην, καθηγητὴν Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης.

Τὴν 9/8 τὸν Θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Τυάνων κ. Παντελεήμονα.

Τὴν 12/8 τὸν Πανοσιολογ. Ἀρχιμ. κ. Βλάσιον Λαυριώτην, Ἐφημέριον Λυών-Γαλλίας. Τὸν Σ/τον Μητροπολίτην Σύρου κ. Δωρόθεον, τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κοζάνης κ. Διονύσιον, τὸν κ. Michael Klein, διευθυντὴν Ὑπουργ. Θρησκευμάτων Ἰσραήλ.

Τὴν 13/8 τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Γερμανίας κ. Εἰρηναῖον, τὸν Στρατηγὸν Δερέκα Μιχαήλ, τὸν Στρατηγὸν Ζήκαν Πέτρον.

Τὴν 14/8 τὸν Ὑφυπουργὸν Παιδείας κ. Δ. Τσάτσου.

Τὴν 16/8 τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. Γεωργουτζίον.

Τὴν 20/8 τὸν κ. Ἱ. Μπουῦτον, Ὑφυπουργὸν παρὰ τῷ Πρωθυπουργῷ.

Τὴν 28/8 τὸν Διοικητὴν ΑΣΔΕΝ ἀντιστρατήγον κ. Κρητικόν, τὸν Ὑφυπουργὸν Κοινῶν. Ὑπηρεσιῶν κ. Ἀ. Τσαλδάρην, τὸν Ἀρχηγὸν Ἐνόπλων Δυνάμεων Στρατηγὸν Δ. Ἀρμπούζην.

Τὴν 29/8 τὸν Νομάρχην Ἀττικῆς κ. Μοάτσου καὶ τὸν Ἐφοπιστὴν κ. Μ. Καραγιώργην.

Τὴν 30/8 τὸν Μακαρ. Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ. Νικόλαον καὶ τοὺς Σεβ. Νουβίας κ. Συνέσιον, Κεντρώας Ἀφρικῆς κ. Νικόδημον.

Ίερά Μητρόπολις Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου

Ὁ προσφάτως ἐκλεγείσ νεὸς Σεβ. Μητροπολίτης κ. Σπυρίδων ἐπιθυμῶν νὰ ἔχη ἄμεσον προσωπικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τὸν ἱερόν κληρὸν τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως συνεκάλεσε δύο ἱε-

ρατικά συνέδρια. Έν εις τήν Ζίχνην (6/7/74) και έν εις τό Κάτω Νευροκόπιον (14/8/74). Κατ' αυτά προέβη εις πολλάς συστάσεις πρὸς τοὺς ἱερεῖς περὶ τὴν τέλεσιν τῶν καθημερινῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, τὴν εὐπρέπειαν καὶ καλὴν λειτουργίαν τῶν ἱερῶν Ναῶν, τὴν ἀνάγκην ἔγκαρδιου καὶ εἰλικρινοῦς συνεργασίας μετὰ τῆς προϊσταμένης ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν καὶ τὴν ἀνάγκην μεγαλυτέρας δραστηριοποιήσεως εἰς τὸν φιλανθρωπικόν, κατηχητικὸν καὶ ἐθνικὸν τομέα. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ προέτεινε καὶ ὁ ἱερός κληρὸς ἀπεδεχθῆ ὁμοφώνως τὴν ἴδρυσιν

α) Ταμείου βοήθειας οἰκογενειῶν ἱερέων.

β) Ταμείου πνευματικῆς Διακονίας (πρὸς ἐνίσχυσιν κηρύγματος, κατηχήσεως κ.λ.π.).

γ) Ταμείου Ἐκκλησιαστικῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων, ἁγίου Μηνᾶ Περιχώρας, τῶν ὁποίων μάλιστα τὴν λειτουργίαν ἐφρόντισε ὡς πρῶτον τοῦ μέλημα. Μέχρι τοῦδε αἱ κατασκηνώσεις ἐλειτούργουν διὰ συνεισφορᾶς τῶν γονέων τῶν παιδιῶν. Ἦδη ἢ εἰς αὐτὰς διαμονὴ θὰ γίνεταί ἄνευ ἐπιβαρύνσεως τῶν γονέων.

Μετὰ πολλῆς φροντίδος ὁ Σεβασμιώτατος προητοίμασε καὶ τὸν ἔρανον διὰ τὴν Κύπρον με ἀποτέλεσμα νὰ συγκεντρωθῇ ἡ μικρὰ αὐτῇ Μητροπόλιν, τὸ ποσὸν τῶν 185.000 δρχ. καὶ 1031 δέματα ρουχισμοῦ.

Τέλος σπουδαῖον δείγμα τῆς ποιμαντικῆς τοῦ δράσεως εἶναι ὅτι ἐπισκέφθη ἤδη σχεδὸν ὅλα τὰ χωρία τῆς Μητροπόλεως καὶ ἦλθε εἰς ἐπικοινωνίαν με τοὺς ἄνδρας τῶν ἐκεῖ ἐδρευουσῶν στρατιωτικῶν Μονάδων.

Ἱερά Μητρόπολις Ἡλείας

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΗΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΩΛΕΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐξοχώτατον

Πρόεδρον Κυπριακῆς Δημοκρατίας

κ. Γλαῦκον Κληρίδην

Λευκωσία.

Ἱερά Μητρόπολις Ἡλείας καὶ Ὠλένης, ἐπιθυμοῦσα νὰ συμμετάσχη ἐνεργῶς εἰς τὴν προσπάθειαν ὑμῶν πρὸς τακτοποίησιν τοῦ τεραστίου προσφυγικῆς προβλήματος, ἀπεφάσισε νὰ προσλάβῃ διὰ τὸ Σχολικὸν ἔτος 1974-1975 πεντακοσίους Κυπριοπαίδας, ἄρρενας ἢ θήλεις, οἱ ὅποιοι θὰ φοιτήσουν εἰς τὰ ἐν Ἡλείᾳ Ἑλληνικά Δημοτικά Σχολεῖα. ΣΤΟΠ.

Οἱ ὡς ἄνω Ἑλληνόπαιδες θὰ τακτοποιηθοῦν εἰς τὰ Οἰκοτροφεία τῆς Μητροπόλεως ἢ εἰς ἐντίμους Ἡλιακὰς Οἰκογενεῖας. ΣΤΟΠ.

Ἀπόφασις αὕτη ἀνεκοινώθη εἰς Πρόεδρον κ. Κ. Καραμανλῆν καὶ Ὑπουργεῖον Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν Ἑλλάδος. ΣΤΟΠ.

Παρακαλοῦμεν ἐκδώσῃτε δεούσας ἐντολάς πρὸς πραγμάτωσιν ταύτης, ΣΤΟΠ.

Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἐνισχύῃ εἰς τὸ βαρῦτατον ἔργον σας. ΣΤΟΠ.

† Ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας καὶ Ὠλένης ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ὀρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας συνήλθεν εἰς τὴν τακτικὴν ἑτησίαν σύνοδον τῆς ἀπὸ 14-20 Μαΐου

τρ. ἔ. εἰς τὸ ἐν Βελιγραδίῳ Μέγαρον τοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Πατριάρχου Γερμανοῦ. Κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας, τῶν ὁποίων μετέσχον ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς, πλην τοῦ ἀσθενοῦς ἐπισκόπου Νύσσης Ἰωάννου, ἐζητήθησαν καὶ συνεζητήθησαν αἱ ἐπικρατοῦσαι συνθήκαι καὶ τὰ προβλήματα τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐλήφθησαν αἱ δέουσαι ἀποφάσεις ἐπὶ ὀργανωτικῶν, ἐκπαιδευτικῶν, οἰκονομικῶν, ἱεραποστολικῶν καὶ ἄλλων ζητημάτων. Εἰς τὸ ἐκδοθῆν σχετικῶν Ἀνακοινωθῆν μετὰ τῶν ἄλλων τονίζεται, ὅτι «ἰδιαίτερα προσοχὴ ἐδόθη εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν ἀρμοδίων Ἀρχιερέων περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς θέσεως τοῦ σερβικοῦ κλήρου καὶ τῶν πιστῶν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ἐδόθησαν αἱ δέουσαι ὁδηγίαι. Ἡ Ἱεραρχία ἐκφράζει τὰς ἀνησυχίας τῆς διὰ τὰς παρεμβαλλομένας δυσχερείας εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως, διὰ τὴν ἀπόρριψιν αἰτήσεων πρὸς παροχὴν οἰκοπέδων καὶ ἀδειῶν ἀνεγέρσεως νέων ναῶν, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἀρνητικὴν περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀρθρογραφίαν ὠρισμένης μερίδος τοῦ τύπου. Ὡσαύτως ἡ Ἱεραρχία ἀνησυχεῖ διὰ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἀρμοδιοὶ δὲν ἀποφασίζουσιν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποδώσουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἐπιτρέψουν τὴν συνέχισιν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἐν Βελιγραδίῳ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σάββα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνέγερσις εἶχεν ἀρχίσει πρὸ τοῦ Β' Παγκοσμίου πολέμου.

Ὡς μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὴν περίοδον μέχρι τῆς ἐπομένης Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἐξελέγησαν: ὁ Μητροπολίτης Μαυροβουνίου καὶ Παραθαλασσίας Δανιήλ, ὁ Ἐπίσκοπος Σλαβωνίας Αἰμιλιανός, ὁ Ἐπίσκοπος Μπάνια-Λούκας Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Σάμπας καὶ Βαλιέβου Ἰωάννης. Ὡς βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Πατριάρχου ἐξελέγη ὁ ἱερομόναχος Εἰρηναῖος Γκαβρίλοβιτς, Σχολάρχης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς τῆς Πρέζρενης».

Ὁ Πατριάρχης Γερμανὸς ἐδέχθη προσφάτως τὸν Δρα Τέοντορ Σόμπερ, Πρόεδρον τοῦ Ἰδρύματος «ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΕΙΑΚΟΝΙΑΣ» τῆς ἐν Γερμανίᾳ Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὴν συνάντησιν αὐτὴν συνεζητήθησαν ζητήματα σχετικὰ μετὰ τὴν περαιτέρω συνεργασίαν τῆς Ὀρθόδοξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐν Γερμανίᾳ Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὴν θρησκευτικὴν καὶ κοινωνικὴν φροντίδα διὰ τοὺς ὀρθόδοξους ἐργάτας εἰς τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Δημοκρατίαν τῆς Γερμανίας. Διεπιστώθη, ὅτι ἡ παρὰσχεθεῖσα μέχρι τοῦδε βοήθεια τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαίτερος πρὸς τὴν Σερβικὴν Ἐπισκοπὴν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ὑπῆρξε σημαντικωτάτη καὶ συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπίλυσιν πολλῶν φλεγόντων ζητημάτων τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου καὶ τῶν πιστῶν, τὰ ὁποῖα προέκυψαν ἐκ τῶν νέων συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας οὗτοι ἐργάζονται καὶ διαβίου.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΡΗΤΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΧΑΝΙΩΝ

Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητροπολίτου Μιλητουπόλεως κ. Στυλιανοῦ (Χαρκιανᾶκη), τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ τοῦ Ἀγγλικανοῦ Ἐπισκόπου κ. Graham Leonard συνήλθεν ἀπὸ 1ης ἕως 6ης Ἰουλίου ἐν τῇ Ὀρθόδοξῳ Ἀκαδημίᾳ Κρήτης ἡ Α' μικτὴ Ὑποεπιτροπὴ τοῦ ἐπίσημου Θεολογικοῦ Διαλόγου μετὰ τῶν Ὀρθόδοξων καὶ Ἀγγλικανῶν. Θέμα τῶν συζητήσεων ἦτο: «Θεοπνευστία καὶ Ἀποκάλυψις εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν». Ἡ Ὀρθόδοξος Ἀκαδημία Κρήτης, τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπετέλεγε ὡς τόπος τῆς ἐν λόγῳ συνάξεως κατὰ τὴν ἐν Ὁξφόρδῃ πρώτην συνεδρίαν τῆς Γενικῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τὸν Ἰούλιον τοῦ 1973.

Εἰς τὴν Ὑποεπιτροπὴν μετέχουν ἀπὸ μὲν Ὀρθόδοξου πλευρᾶς θεολόγοι τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως, Ἱεροσολύμων, Ρωσίας, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας, ἀπὸ δὲ Ἀγγλικανικῆς πλευρᾶς Ἀγγλικοὶ θεολόγοι ἐξ Ἀγγλίας, Ἰρλανδίας καὶ Ἀμερικῆς.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ίερά Μητρόπολις Ἀλεξανδρουπόλεως

Προκειμένου νά προσῶμεν εἰς τήν πλήρωσιν α) μιᾶς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἠλία Μελάς, β) τῆς κενῆς θέσεως Διακόνου τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀλεξανδρουπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς κειμένης νομοθεσίας προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Ἀλεξανδρουπόλει τῆ 12ῃ Ἀυγούστου 1974

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΑΝΘΙΜΟΣ

Π Ε Ρ Ι Λ Η Ψ Ι Σ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 9ῆς Πράξεως τῆς 8ῆς Σεπτεμβρίου 1974, ἀποφάσεως τοῦ Ἱεραρχικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, ἐρειδομένης εἰς τὰς Διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 169/1969, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 8ῆς Πράξεως τοῦ Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως, μονιμοποιεῖται καὶ ἐντάσσεται εἰς τὸν 9ον β α θ μ ὀ ν τοῦ Κλάδου Β1 δ παρ' αὐτῇ ὑπηρετῶν ἑκατακτος ὑπάλληλος, Δ η μ ἡ τ ρ ι ο ς Ἐμμανουήλ Σ ε λ ῆ σ ι ο ς.

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΑΝΘΙΜΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Ἀρτης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 33, παράγρ. 2, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικά προσόντα, ὅπως, ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀρτης τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά πρὸς κατάληψιν τῆς χηρευοῦσης θέσεως Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Μαρκενιαδος.

Ἐν Ἀρτῇ τῆ 23ῃ Ἀυγούστου 1974

† Ὁ Ἀρτης ΠΙΝΑΤΙΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Αἰτωλείας καὶ Ἀκαρνανίας

Προκειμένου νά προσῶμεν εἰς τήν πλήρωσιν κενῆς θέσεως τοῦ Ἱεροκλήρικος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νά καταλάβωσι τὴν θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντός εἴκοσι (20) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῆ 10ῃ Ἀυγούστου 1974

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ Ν.Δ. 1398/73 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις Διακόνου τῶν Ἱ. Ναῶν: α) Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ Βόλου, β) Ἐθαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Νέας Ἰωνίας, γ) Ἁγ. Κωνσταντίνου Βόλου, καὶ δ) Ἁγ. Βασιλείου Βόλου, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Βόλῳ τῆ 19ῃ Ἀυγούστου 1974

† Ὁ Δημητριάδος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33, παρ. 2, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/69 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν ναῶν, ἐνοριῶν καὶ ἐφημερίων», καλοῦμεν ἅπαντας τοὺς βουλομένους, ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν Ἱερῶν ναῶν: α) Ἁγ. Ἀναργύρων Βόλου καὶ β) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀσπίτου, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά μετὰ καὶ αἰτήσεως διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Βόλῳ τῆ 10ῃ Σεπτεμβρίου 1974.

† Ὁ Δημητριάδος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 7 καὶ 19 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13/1970 Κανονισμοῦ «Περὶ τῶν Ἱεροκλήρικων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τοῦ ἄρθρου 28, παράγρ. 1, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9/1970 Κανονισμοῦ «Περὶ Κώδικος Ἐκκλησιαστικῶν Ἑπαρχιῶν», λαθόντες ὑπ' ὄψει τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς καθ' ἡμᾶς νεοσυστάτου Ἱερᾶς Μητροπόλεως, στερουμένης τακτικοῦ Ἱεροκλήρικου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νά καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά, ὁσιαστικά καὶ τυπικά προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά, ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διὰ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία».

Ἐν Ν. Ἰωνίᾳ τῆ 23ῃ Ἰουλίου 1974

† Ὁ Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33 § 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καὶ προκειμένου νά προσῶμεν εἰς ἀνακλήρῳσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς 1. Μεταμορφώσεως Σωτήρος Ἀλασποπόλεως, Νέας Ἰωνίας, καὶ 2. Ἁγίας Ἐδφημίας Ν. Χαλκηδόνος, τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νά καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διὰ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ν. Ἰωνίᾳ τῆ 1ῃ Ἀυγούστου 1974

† Ὁ Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Κίτρους

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33, τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Ἐλάφῳ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων καὶ τῶν Κανονισμῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης Προκηρύξεως ἐν τῷ δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά καὶ πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κατερίνῃ τῆ 31ῃ Ἀγούστου 1974

† Ὁ Κίτρους ΒΑΡΝΑΒΑΣ

Ἱερά Μητρόπολις Κυθήρων

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 28, παρ. 1, τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 9/1970 Κανονισμοῦ «Περὶ Καταστάσεως Προσωπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 7, παρ. 1, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13/1970 Κανονισμοῦ «Περὶ τῶν Ἱεροκήρυκων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας, ἵνα καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἱεροκήρυκος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀγάμους κληρικούς, πτυχιούχους Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπως, ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν.

Ἐν Κυθήροις τῆ 29ῃ Ἰουλίου 1974

† Ὁ Κυθήρων ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Ἀγ. Ἐλέσης Πούριου, 2) Ζωοδόχου Πηγῆς Ποταμοῦ, 3) Ἀγ. Νικήτα Καλάμου, 4) Ἀγ. Ἀναργύρων Φατσαδικῶν, 5) Ἀγ. Γεωργίου Καρβουνάδων, 6) Μεταμορφώσεως Κεραμουτοῦ, 7) Ἀγ. Χαραλάμπους Φρασιῶν, 8) Γεν. Θεοτόκου Βισαδικῶν, 9) Ἀγ. Τριάδος Ἀλεξανδράδων, 10) Προφ. Ἡλιοῦ Ἀγ. Ἡλία, 11) Παν. Δεσποίνης Βουνοῦ, 12) Τιμίου Προδρόμου Γερακορίου, 13) Ἀγ. Χαραλάμπους Κυραβᾶ, 14) Εἰσοδ. Θεοτόκου Φριλιγκιάνικων, 15) Ἀγ. Ἀντωνίου Κατρινιάνικων, 16) Μεταμορφώσεως Ἀρωνιάδικων, 17) Ἀγ. Θεοδώρων Πιτσινάδων, 18) Ἀγ. Βασιλείου Χριστοφοριάνικων, 19) Ἀγ. Τριάδος Κατσουλιάνικων, 20) Κοιμ. Θεοτόκου Λειβαδίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νόμων καὶ τῶν Κανονισμῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κυθήροις τῆ 29ῃ Ἰουλίου 1974

† Ὁ Κυθήρων ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει: 1) τὸ ὑπ' ἀριθ. 1398/73 Ν.Δ., «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων κ.λ.π.», 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 130/7-7-1973 ἡμετέραν ἀπόφασιν, «Περὶ κατανομῆς τῶν

ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων εἰς Ἐνοριακοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας» καὶ 3) τὸν ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμὸν «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ὀργανικῆς θέσεως Ἱεροδιακόνου τοῦ Ἐνοριακοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Βαρβάρας Τριπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Τριπόλει τῆ 17ῃ Ἀγούστου 1974

† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33, παράγρ. 2, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως τακτικῶν ἐφημερίων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Δημητρίου Μεγάρων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα τοῦ ἄρθρου 34/16' τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νομομαρτυρηθέντα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Μεγάρους τῆ 20ῃ Ἀγούστου 1974

† Ὁ Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

Προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως Ἱεροκήρυκος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς 20ῆμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως αἰτήσεις μετὰ ἀπάντων τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν.

Ἐν Μεγάρους τῆ 28ῃ Ἀγούστου 1974

† Ὁ Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Νικαίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 33-36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ τε κανονικά καὶ τυπικά προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίας Ἐένης ἐν Νικαίᾳ, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διὰ τοῦ δελτίου «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Νικαίᾳ τῆ 26ῃ Ἰουλίου 1974

† Ὁ Νικαίας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33, παράγρ. 2, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καὶ προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς 6' κενῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Ἐνορίας

Νεαπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κεκα-
νονισμένα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως
τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν
ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σιατίστη τῇ 25ῃ Ἰουλίου 1974

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν
τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγ. Νικολάου Ἰπάτης, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους
καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς κεμμένης
Νομοθεσίας «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, ἐνοριῶν καὶ ἐφημερίων» προ-
εβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα
δικαιολογητικά ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρού-
σης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Λαμιά τῇ 1ῃ Αὐγούστου 1974

† Ὁ Φθιώτιδος ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Προκειμένου ἡ Ριζάρειος Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ νὰ πλη-
ρώσῃ τὴν τακτικὴν θέσιν τοῦ Οἰκονόμου - Ἐφημερίου τῆς Σχο-
λῆς, καλεῖ τοὺς ἐνδιαφερομένους ἀγάμους κληρικούς τῆς Ὁρθο-
δόξου Ἐκκλησίας, τοὺς κεκτημένους τοῦλάχιστον τὸν βαθμὸν
τοῦ Πρεσβυτέρου, πτυχίον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπι-
στημίου, ἢ ἀπολυτήριον Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, ἢ πτυχίον
Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου, ἢ Ἀνωτέρας Ἐκ-
κλησιαστικῆς Σχολῆς, ὅπως, μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου 1974,
ὑποβάλουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς (Λεωφ. Βασ. Σοφίας 24,
Ἀθήναι Τ. 140, τηλ. 712.194), αἴτησιν μετὰ βιογραφικοῦ
σημειώματος καὶ τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα περὶ τῶν σπουδῶν
καὶ τῆς δράσεως αὐτῶν. Ὁ ἀρχικὸς μισθὸς ἔχει καθορισθῆ εἰς
δρχ. 6.000, ἐνδαικνται δὲ καὶ διαμῖνει ἐν τῇ Σχολῇ.
Πλείονες πληροφορίες παρέχονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς
Σχολῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Ἰουλίου 1974

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Προκειμένου τὸ Συμβούλιον τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς
Σχολῆς νὰ πληρώσῃ τὴν τακτικὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς
Ριζαρείου Μέσης Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, καλεῖ τοὺς ἐνδια-
φερομένους ἀγάμους κληρικούς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας,
τοὺς ἐν τῇ ἡμέδαπῃ καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ βιοῦντας, τοὺς ἔχον-
τας πτυχίον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Πανεπιστημίων μᾶς
ἢ ἄλλης βιοταγοῦς Σχολῆς καὶ κεκτημένους τοῦλάχιστον τὸν
βαθμὸν τοῦ Πρεσβυτέρου, ἢλικίαν δὲ οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 55 ἐ-
τῶν, ὅπως, μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου 1974, ὑποβάλουν εἰς τὰ
Γραφεῖα τῆς Σχολῆς (Λεωφ. Βασ. Σοφίας, ἀριθ. 24, Ἀθήναι,
τηλ. 712.194), αἴτησιν μετὰ βιογραφικοῦ σημειώματος, ὡς καὶ
πάντα τ' ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα περὶ τῶν σπουδῶν τῶν καὶ τῆς
παιδαγωγικῆς τῶν μορφώσεως καὶ πείρας, ὡς καὶ τῆς καθόλου
δράσεως αὐτῶν.

Θέλουν προτιμηθῆ οἱ ἔχοντες σπουδὰς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ
συγγραφικὸν ἔργον.

Πλείονες πληροφορίες παρέχονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς
Σχολῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Ἰουλίου 1974

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

A) Ἑσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἐτησίως.

B) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἐτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 10.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνάγκη ψυχικῆς ἐνότητος.

Κωνστ. Γ. Μπονή, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ Ἐκκλησία ἔναντι τῶν συγχρόνων
μεγάλων προβλημάτων.

Ἐκλογή καὶ ἐνθρόνισις νέων Μητροπολιτῶν.

Μητρ. Μεσσηνίας Χρυσοστόμου, Ἡ ἐν Χαλκίδι
Ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευσις.

Εὐαγγέλιον Α. Θεοδώρου, Κοσμητοροῦ τῆς Θεο-
λογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Διαρθό-
δοξος Μνήμη ἐπὶ τῇ χιλιοστῇ ἐξακοσιοστῇ ἐπετείῳ
ἀπὸ τοῦ θανάτου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου.

Κων. Μουρατίδου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου
Ἀθηνῶν, Ἡ συνταγματικὴ κατοχύρωσις τῶν Ἱερῶν
Κανόνων.

Ἀπ. Βαλληνδρᾶ, Πέτρος Λαμπαδάριος ὁ Λακε-
δαιμόνιος.

Γ. Π. Σωτηρίου, Παιδαγωγικὰ μηνύματα τῶν
Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Πρεσβ. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ὁργάνωσις καὶ
ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἀρχ/πῆς Αὐστραλίας.

Συνοδικαὶ Ἐγκύκλιοι.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Παράρτημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθῆναι, Ἰασίου 1 — Τηλ. 710.734

Προϊστάμενος Τυπογραφείου Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3 Ζωγράφου. Τηλ. 787978.